

Маги Дейвис

**ОЧИТЕ НА
ЛЮБОВТА**

МАГИ ДЕЙВИС ОЧИТЕ НА ЛЮБОВТА

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Тя е завладяна от приказната красота на старите келтски мистерии и живее в техния мечтателен свят. Но когато в утрото на сватбата ѝ, намират младоженеца убит по загадъчен начин, тя показва и другото си лице, което до момента е носила дълбоко скрито зад маската на невинна девица. Съдбата хвърля в ръцете ѝ Магнус Фицджулиън. Благородният млад рицар трябва да влезе в омразния му свят на интриги и коварство, които царят в кралския двор, за да успее да спаси любовта си.

1

— Какво да правя с тази жена! — Без да поглежда към табличката в ръката си, Магнус знаеше, че данъците, които плащаше селището Торшъм Лей, не включваха млади жени. — Какво, по дяволите, става тук? — изръмжа заплашително той и хвърли гневен поглед към момичето, застанало на брега сред сандъци и кошници.

Управителят на Торшъм, чийто господар Айво дьо Брийс не беше благоволил да дойде, за да обясни какво е имал предвид с този необичаен данък, нервно плъзна език по сухите си устни.

— Ами вижте, млади господине...

Магнус нямаше нито време, нито търпение да слуша дълги, объркани истории.

— Кажете ми направо, човече, какво означава това? — изфуча разярено той. — Много добре знаете, че данъци не се плащат с жени!

Все пак младият рицар трябваше да признае, че по-рано това е било възможно и често се е практикувало. Саксоните например не се срамували да търгуват с роби, а понякога и северняците докарвали малки момчета, за да угодят на феодалните си господари.

Днес обаче, продължи да размишлява той, докато броеше чувалите с овес, натоварени от моряците, Англия е просветено кралство, управлявано от добрия крал Хенри II, а църквата ни е строга и справедлива. Законите важат дори в далечния Север, в граничните области на Шотландия.

— Къде е Дьо Брийс? — Едно от задълженията на земевладелците беше да посрещат лично събирача на данъците. — Защо не ме чакаше на пристана със списъците? — Още преди управителят да е успял да отговори, Магнус изръмжа: — Велики боже, надявам се, че не ми е подхвърлил наложница, която му е омръзнала?

Управителят го погледна смаяно.

— О, не, млади господине, кълна се в бога и в Дева Мария! Момичето не е уличница!

Моряците редяха внимателно чувалите с ечемик и просо, за да не ги намокри приливът. Тежко натовареният кораб на графа беше изтеглен на брега и се издигаше пред тях леко наклонен. Килът му беше заровен дълбоко в пясъка.

Управителят размаха голямата си ръка.

— Знаете ли, трудно ми е да разкажа историята ѝ с малко думи. Виждате ли, тя е... ами, тя... — Посочи неподвижната женска фигура и продължи: — Това, което виждате на брега, млади господине, е... ами, красива булка в сватбената ѝ одежда.

Магнус зяпна неразбиращо. В този миг в залива нахлу вятър, развя връхните дрехи на моряците и смъкна качулката от главата на момичето.

Тя продължаваше да стои неподвижно сред имуществото си. Очевидно някой я беше стоварил там с голяма бързина. Значи не беше наложница. Разбира се, ако можеше да се вярва на управителя.

Магнус трябваше да признае, че непознатата е смайващо красива. Дългата, разпусната коса светеше в наситени златни тонове, които нямаха нищо общо с обичайните почти бели гриви, характерни за северните раси по крайбрежието. Очите бяха смарагдовозелени, с черен ръб около ириса. Обичайното було от прозрачна червена коприна беше пристегнато с нежна плетеница от златни и сребърни конци. Вятърът отмахна булото и златнорусата коса се развя като червено-златен флаг.

Магнус я наблюдаваше мрачно. Незнайно защо си спомни статуите на светици, които беше виждал в катедралите на Нормандия. Света Ана, Света Бертрил и самата Света Дева. Фигурите бяха покрити със злато, в очите искряха скъпоценни камъни. Върху златната кожа бяха облечени копринени одежди. Отскоро майсторите използваха златни листове — техника, дошла от Изтока, където статуите в църквите бяха богато украсени и много привлекателни. Нещо в момичето му напомняше за тях.

И какво от това — прекъсна внезапно мислите си Магнус, — какво ме интересува това момиче! По света имаше достатъчно продажни жени. За съжаление до днес нямаше представа, че търговията с тях продължава така открито. Никога не му бяха предлагали жени заедно с овцете, говедата, дървата и житото, които селата трябваше да плащат ежегодно.

— Не ми трябва жени — повтори той и отново се задълбочи в табличката си.

Слънцето бързо падаше към хоризонта, ноемврийският следобед беше студен. Трябваше да се върне по светло при другия кораб на графа, защото нямаше доверие в негодниците, които се бяха наели като моряци.

— Тридесет овце, четири дузини гъски, четири вола — продължи той, като изтриваше написаните с тебешир цифри с края на ръкава си.

Доколкото можеше да прецени, Торшъм Лей беше изпълнил задълженията си. На борда вече бяха натоварени и няколко особено красиви големи лъкове, с които се славеше тази гранична област.

Управителят се загърна в дебелия си палто и погледна загрижено към брега.

— Трябва да вземете момичето, сър Магнус — настоя той. — Моля ви! Не можем да я върнем в селото. Милорд Дьо Брийс нареди да я оставим тук, все едно съгласен ли сте да я отведете или не.

Магнус пусна табличката и го погледна смаяно.

Естествено управителят на Дьо Брийс не можеше да знае, че той, Магнус Фицджулиън, е в ужасно настроение още откакто се беше съгласил да прибере годишните данъци от полудивите племена по границата и да командва кораб, пълен с паплач, която постоянно дебнеше сгоден случай да откъдне колкото може повече стока. Не стига, че сам се беше натоварил с тази проклета задача, ами и сега му предлагаша да вземе на кораба отхвърлената наложница на незначителен провинциален благородник!

Магнус отвори уста да скастри управителя, който се осмеляваше да губи ценното му време с подобни глупости, но я затвори, без да е казал нито дума.

По дяволите, колкото и да му се искаше да даде воля на гнева си, все пак трябваше да признае, че не може да обвинява никого, освен себе си.

Намираще се тук, на този варварски бряг северно от земите на граф Честър, само защото беше имал глупостта преди две вечери да се впусне в игра на зарове с група пияни приближени на Честър. При това не само загуби почти всичките си пари, ами и пое задължението да събере данъците, за да покрие дълговете си.

Много бързо беше осъзнал какъв товар е сложил на плещите си — проклетото събиране на данъци беше от дейностите, от които всеки доблестен рицар бягаше като дявол от тамян. Беше потеглил на север с два кораба, за да натовари всички стоки, които полусеверните, полушотландски — и най-вече полуварварски — поданици на графа даваха всяка година. Стоки, които повечето от местните хора бяха готови да си върнат чрез кражба. Нищо чудно, че чиновниците на графа с удоволствие му бяха предоставили тази дяволски трудна задача. Сега сигурно се надсмиваха над бедния рицар, който се трепеше вместо тях.

За съжаление това не беше всичко. Подбуден сигурно от сатаната — и от изпитото вино, естествено. — Магнус се беше похвалил, че е в състояние да събере всички крави, овце, гъски и пилета и да ги откара заедно с житото и оръжията в двора на Честър за рекордно кратко време, много по-бързо от другите преди него. И всичко това само за да докаже превъзходството на английския рицар, васал на могъщия крал Хенри II, пред жалките платени рицари на Анжу.

Магнус се намръщи още повече. Най-големият глупак беше самият той. От дни се питаше защо се бе оказал такъв самохвалко. Само като си помислеше за онази вечер, го мъчеха болки в крайниците.

— Вижте, милорд... — заговори отново управителят.

Магнус не го чуваше. Колкото и да му беше неприятно, трябваше да признае, че днес не изглеждаше като елегантния млад благородник, който свири на лютня и рецитира стихове, обожаван от дамите в двора. Или като силния, смел, непобедим воин от турнирите в Честър. В момента беше само жалък глупак с пропуски в ума. Точно както му предсказваше семейството му.

— ... и тогава милорд Дьо Брийс реши — обясняваше многословно управителят — да омъжи момичето за Йорем, дете гонеше добитъка, за да се възползва от правото си на първата нощ.

Внимателно, за да не предизвика главоболието си, Магнус отвори очи.

— От какво да се възползва?

Управителят кимна.

— О, да, млади господине, Дьо Брийс произхожда от Котанс, а в тази част на Нормандия земевладелците много държат на първата нощ. След като видя момичето, отгледано от монахините в манастира „Сен

Сюлпис“, господарят не говореше за нищо друго, освен за красотата му. Знаем, че е сираче, намерено от сестрите пред портата на манастира. Родителите са неизвестни. Милорд Дьо Брийс искаше да има това момиче, то просто не му излизаше от ума. Това е истината! — Погледът му се насочи към мъжете на брега. — Господарят е женен за лейди Хоргита, затова реши да омъжи момичето за един от крепостните си, Йорем говедаря, и да прекара първата брачна нощ с булката. След това да я има, колкото пъти си поиска, защото Йорем няма право да отказва нищо на господаря си, нали така? Когато милорд Дьо Брийс идва на посещение, ако разбирате какво искам да кажа, говедарят трябва да се оттегли.

Магнус го гледаше недоверчиво.

Знаеше, че собственият му баща, красив мъж в разцвета на годините си, никога не би помислил да се възползва от правото на първата нощ — право, което позволяваше на феодалния господар да преспи с жената на крепостния в нощта след сватбата. Може би причината беше, че майка му, графинята, никога не би допуснала такова нещо. Естествено Магнус беше запознат с този обичай. Дори граф Найджъл се правеше на сляп и глух, когато някой от васалите му си харесаше някоя крепостна и се позоваваше на правото на първата нощ.

— Тъкмо влизаха в църквата, където трябваше да се състои венчавката — продължи разказа си управителят, — когато Йорем говедарят, едър, силен момък, който не беше боледувал и един ден през живота си, изведнъж стана червен като огън и от ушите и устата му шурна кръв. Страшна гледка, млади господине! Йорем се залюля и рухна на земята, а хората, които стояха наблизко, се разбягаха страхливо. Само до преди минута го гледаха здрав и прав, а сега лежеше в праха и се бореше за живота си.

Магнус се обърна рязко към неподвижното момиче.

— Всемогъщи боже, нима искате да кажете, че тя го е отровила?

— О, дано небесните ангели не са ви чули, сър! — Управителят побърза да се прекръсти. — Внимавайте какво говорите, в противен случай ще призват всички ни за свидетели по едно дело, с което нямаме нищо общо. — Той понижи глас. — Не, не беше отрова, пък и не беше възможно. Със сигурност знам, че момичето никога преди

това не беше виждало Йорем. А докато вървяха към църквата, изобщо не се докосваха.

Магнус можеше да си представи, че селяните са изпаднали в паника при внезапната смърт на младоженеца. Очевидно Айво дьо Брийс веднага беше загубил апетит към момичето — това беше съвсем естествено.

Управителят мъдро бе избегнал думата „вещица“. Все пак момичето бе дошло направо от манастира.

Магнус отново огледа неподвижната фигура, загърната в наметка, седнала сред вещите си, и се поздрави, че не се е впечатлил от историята ѝ. Нямаше причина за други вълнения, но не можеше да не признае, че изпитваше съчувствие към нея. Не беше трудно да си представи съдбата ѝ, ако управителят и хората му наистина я оставеха сама на брега.

Шотландия не беше далече и когато войниците на Дьо Брийс не бяха наблизил, в областта върлуваха диви банди. Тя не ме засяга, повтори си той.

Даде на управителя някои последни указания за Дьо Брийс, който не беше пожелал да се срещне със събирача на данъците, изпратен от господаря му. Магнус възнамеряваше да изтъкне този факт пред графа веднага щом се прибере. Каза няколко сухи думи за сбогом ѝ се запъти към кораба.

Килът се беше заровил дълбоко в пясъка. Призовани от началника си, моряците и четиримата въоръжени войници наскочаха в плитката вода, за да тласнат кораба към морето. Магнус също опря гръб в дебелите греди, за да помогне. Водата беше леденостудена. Воят на вятъра заглушаваше страхливото блеене на овцете. Когато уплашените животни се струпаха в другия край на кораба, той се наклони застрашително въпреки усилията на моряка, който държеше кормилото, и бе подхванат странично от една голяма вълна.

За момент всички изпитаха чувството, че корабът ще се обърне, но само след миг корпусът се отдели от брега със силен тласък, който едва не хвърли Магнус на земята.

Ругаейки, моряците се втурнаха да догонят бързо отдалечаващия се кораб и навлязоха в дълбоката вода. Магнус изведнъж потъна до шията и плетената ризница и тежкия меч го потеглиха към дъното. Той посегна с две ръце към дървения парапет, прехвърли се ловко над

гредата и скочи на палубата. Падна тежко върху най-близката пейка на гребците и удари глезена си. Двама моряци се изкатериха на мачтата, за да вдигнат платната. Ревът на животните стана оглушителен.

Магнус седна на чувалите с жито, наредени на кърмата, и разтърка пулсиращия си крак. Приведената фигура на момичето в синя наметка продължаваше да седи на брега в същата поза. Припомни си цвета на очите ѝ — смарагдово зелени, необичайно искрящи, и гневно разтърси глава, за да прогони неканения спомен.

Управителят на Айво дьо Брийс възседна мулето, с което беше дошъл на брега, за да плати данъците на господаря си, и пое по пътеката през дюните. Хората му побързаха да го последват. Вятърът беше толкова силен, че високите треви бяха налягали по земята. На най-високата точка мъжът спря мулето и се обърна назад.

Докъдето стигаше погледът, от двете страни се разстиляше неравномерната линия на крайбрежието. Небето над нея беше пурпурно. Момичето изглежда наблюдаваше кораба на граф Честър, който бавно се отдалечаваше. Седеше с изправен гръб, нахлупило дълбоко качулката над лицето си.

Управителят усети прилив на съчувствие. Малката беше много красива и той беше готов да я вземе в дома си, но след случилото се пред църквата в Торшъм Лей за това не можеше и да се мисли.

Скоро придружителите му също изкачиха дюната и като него се обърнаха към морето. Ясно се виждаше червенокосият млад рицар, тазгодишният графски събирач на данъци, който стоеше на кърмата и се взираше назад към брега. Всички знаеха, че името му е Фицджулиън, наследник на граф Морли, понастоящем на служба в двора на Честър. Очите му бяха приковани в момичето на брега. Един от помощниците на управителя каза:

— Той ще се върне и ще я вземе.

— Залагам половин пени, че няма да го направи — изпухтя другарят му.

Управителят не се изказа, но беше на мнение, че младият рицар надали ще се върне, във всеки случай не и ако имаше малко ум в главата си.

От мястото си на брега Едайн усещаше втренчения поглед на младия рицар.

Макар че беше спуснала качулката над очите си, тя беше видяла как моряците натовариха кораба и го избутаха в морето. До последния момент очакваше младият рицар да отиде при нея и да я покани да се качи на борда. Но той замина без нея.

Смаяна, Едайн най-после разбра, че наистина бяха решили да я предоставят на съдбата и.

Причината беше само в неопитността ѝ. Тъй като познаваше само затворения живот зад високите стени на манастира, изобщо не беше помислила да заговори бързачия млад мъж и да се увери, че наистина ще замине с него.

От друга страна, беше ѝ много, трудно да разсъждава разумно, след като имаше усещането, че са ѝ одрали кожата и всички нерви са се оголили. Светът извън манастирските стени беше труден за разбиране и тя се чувстваше все пообъркана.

Едайн затвори очи, за да се предпази от залязващото слънце и силния вятър. От далечината се чуваха гневните команди на моряците, които вече вдигаха кожените платна.

Трябваше да предприеме нещо, защото вдигнеха ли платната, корабът трудно щеше да обърне сред високите вълни. Прокара език по сухите си устни и призова в мислите си червенокосия млад рицар.

Не беше особено умно да го призове, но нямаше избор. За съжаление беше чакала твърде дълго. Макар да се страхуваше, че ще ѝ задава неприятни въпроси — или дори ще я укори, че го е призовала с дяволски средства.

Въпреки това трябваше да действа.

Знаеше, че призованият от нея обикновено чуваше лек шепот в ухото си. Съвсем тих, но толкова властен, че никой не можеше да му устои.

Тя въздъхна дълбоко и отправи призив към непознатия.

Моряците гребяха в равномерен ритъм. Вятърът се удряше в кожените платна, вдигнати едва наполовина. След минута, без всякакво предупреждение, младият събирач на графските данъци вдигна ръка. Викът му бе заглушен от рева на вятъра, но морякът на кормилото направи рязък завой и гребците излязоха от такта. Кожените платна се свлякоха на палубата и я покриха цялата.

Един от придружителите на управителя извика смаяно:

— Направи го! Връща се да я вземе!

Сякаш беше очаквала този миг, младата жена се изправи и вятърът развя синята ѝ наметка.

Управителят на Дьо Брийс смуши мулето си и животното неохотно продължи напред. Помощниците му го последваха. Изведнъж се разтрепери целият и бързо разбра, че треперенето нямаше нищо общо със студения вятър, който свиреше в ушите му.

Младият рицар наистина се връщаше да вземе момичето. Ако не го беше видял със собствените си очи, нямаше да повярва. Света майко божия — малката бе успяла да го спре! Изпрати му посланието си по въздуха, на голямо разстояние, и го принуди да се върне!

Управителят стегна юздите и мулето се разбърза. Трябваше по-скоро да се махне оттук, да се отдалечи от брега.

Да не види как омагьосаният млад глупак ще я отнесе на кораба си.

2

Едрият рицар напразно се опитваше да хване две прасенца, които се бяха откъснали и се мушеха между гребците. Трудна задача, защото корабът отново и отново се надигаше, за да се изкачи по могъщите вълни на Ирландско море, след което стръмно се спускаше в следващата падина.

Моряците сякаш не се притесняваха особено от постоянното нагоре-надолу. Те гребяха равномерно, със силни тласъци, макар че греблата им често не стигаха до водата. Червенокосият капитан обаче често-често се хващаше здраво за мачтата, за да не бъде изхвърлен през борда.

Едайн наблюдаваше ставащото от мястото си на кърмата, без да сваля качулката от главата си. Силният млад рицар щеше да я отведе далече от хората, които я бяха извели принудително от манастира. Далеч от похитителя й Айво дьо Брийс, който искаше да я омъжи за един от крепостните си, за да я вземе в собственото си мръсно легло. За съжаление тя все още не разбираше защо тъкмо този дългокрак, широкоплещест, червенокос рицар беше избран за неин спасител. Изглеждаше твърде млад и неопитен за такава задача. Въпреки това вътрешният глас й нашепваше, че всичко ще завърши добре.

Тя го видя да се мушва под една пейка, за да хване немирното прасенце. Очевидно спасителят й не беше свикнал с люлеещи се кораби, нито знаеше как се ловят непокорни животни. Огледа внимателно забележително красивото лице с дръзки черти, ядно смръщеното чело. Вятърът донесе до нея откъслеци от проклятията му, когато свинчето отново се измъкна между краката на гребците и мъжете избухнаха в гръмък смях. Никой не се притесняваше от затрудненията на водача си, двама-трима открито му се подиграваха.

Едайн не се усмихна.

Беше очаквала, че при слизането си на брега младият рицар ще й каже нещо. Вместо това той дойде при нея, вдигна я на ръце и без да каже дума, я пренесе през вълните и я тръсна на чувалите с жито.

Оттогава и той, и екипажът имаха много работа с поддържането на курса, за да ѝ обърнат някакво внимание.

Не беше необходимо да си блъска главата с последствията от постъпката си. Повечето хора се объркваха, когато ги призовеше. Някои обясняваха, че по точно определена причина, която били забравили, отишли на точно определено място, за да направят нещо важно.

Може би този внушителен рицар не обичаше да мисли. Едрите и силни мъже не си губеха времето да мислят, а направо действаха. Може би изобщо не му беше дошло на ум да се учуди защо се е върнал да я вземе.

Едайн изтри пяната от лицето си. През зимата Ирландско море не беше никак гостоприемно. Сивата вода беше пълна с „бели коне“, както ги наричаха моряците. Само господ и светците знаят къде отиваме, помисли си тя и прехапа устни.

Стана ѝ студено и сплете ръце под наметката, докато с болка размишляваше, че беше чакала твърде дълго, докато повика червенокосия рицар.

Не обичаше да призовава чужди хора, правеше го само когато трябваше да им помогне, а не за себе си. Така беше например със старата сестра Жана-Огюста, градинарката на манастира, която толкова се залисваше с растенията си, че забравяше всичко наоколо и закъсняваше за общата молитва. Ала щом Едайн я повикаше, зарязваше зеленчуците и мотичката си и тичаше към залата с колоните, централното място на „Сен Сюлпис“, където се събираха монахините. На влизане обикновено разперваше дебелите си ръце и задъхано обясняваше, че незнайно как била дошла навреме за молитвата.

Всички се радваха, когато сестра Жана-Огюста се оглеждаше учудено с късогледите си очи и установяваше, че се е озовала точно там, където трябваше да бъде в този час, и въпреки разсеяността си е била точна. Ох, обясняваше с усмивка пълната сестра, имала чувството, че някакъв глас пошепнал в ухото ѝ да не забравя часа на общата молитва, защото абатисата ще се разсърди и ще ѝ наложи строго наказание.

За щастие, продължаваше сестра Жана-Огюста, имало ангели, които бдели над глупачки като нея, иначе никога в живота си нямало да

се яви навреме за молитва или някъде другаде. Била точна само на местата, които обичала — кухнята и градината.

Тогава Едайн беше решила, че прави добро дело, като призовава сестра Жана-Огюста за общата молитва. Защото, когато закъсняваше и я наказваха, добрата сестра страдаше и другите монахини страдаха заедно с нея. Абатиса Клотилда налагаше наказания, които бяха омразни на сестра Жана-Огюста: да се моли в продължение на четири часа, коленичила в мрачния манастирски параклис, в ранните утринни часове, когато наоколо нямаше никой и зад всяка сянка и всяко скърцане дебнеха демони и зли духове. Даже в параклиса.

Какво толкова, успокояваше съвестта си Едайн, че понякога съм изпращала кратки послания на сестра Жана-Огюста, която работеше до самозабрава в любимата си градина? Като си помислиш, едно тихо, бързо пошепване в ухото ѝ не беше нищо страшно.

Едайн отново потрепери. Този следобед на брега беше напълно ново преживяване за нея. За първи път изпита истински страх. Никога преди това не беше изпитвала това чувство. Представата, че можеха да я оставят съвсем сама там, я накара отново да потрепери.

Върху кораба връхлетя огромна вълна, която грубо я изтръгна от мечтанията ѝ. Един моряк се покатери на мачтата, за да обърне платното. Едайн падна върху чувалите с жито и се нагълта със солена вода. Единственото успокоително беше, че не ѝ стана лошо.

Откакто излезе принудително от манастира „Сен Сюлпис“, тя се чувстваше все по-зле. Понякога и най-лекият шум, и най-слабото възприятие от „външния“ свят беше като болезнено удар: дрезгав вик на моряк, вълните, които се удряха в корпуса на кораба, студът, мокротата... Сякаш тялото ѝ беше ново и крехко, недостатъчно закалено за грубия свят, в който я изхвърлиха.

— По дяволите, Ротгар — извика дрезгав мъжки глас, — задръж го де! — Младият капитан се бе промъкнал между пейките на гребците и с меча си подкарваше прасето към един от въоръжените войници, застанал до мачтата.

Едайн спря поглед върху наситеночервените къдрици, които падаха под шлема му. После премести очи към широката момчешка уста, стисната в мрачна решителност. Въоръжението издаваше, че е син на благородник: шлемът беше позлатен, а ризницата му сигурно струваше повече от целия кораб заедно с моряците. Да не говорим за

великолепния меч, окачен на позлатен колан, който постоянно се пречкаше в краката му, докато гонеше прасето.

Двама моряци спряха да гребат, за да видят как красивият млад рицар падна на колене и посегна между краката им, за да сграбчи квичашото животно.

Точно в този миг Едайн разбра, че трябваше да приеме едно ново развитие: от днес нататък животът ѝ тръгваше по друг път, напълно различен от досегашния. След като рицарят Дьо Брийс я отвлече от манастира и след като неочакваната смърт на определения ѝ жених я спаси в последната минута, сега ѝ предстоеше нещо друго. Беше попаднала в морето, сред чужди хора, и не знаеше къде ще слезе на сушата.

Монахините я бяха научили да не се отдава на отчаянието. Трябваше да продължи, все едно какво я очакваше, с онази дълбока вяра, за която винаги говореха свещениците.

Освен това тя разполагаше със свои собствени, специфични средства. Не можеше да разкаже на никого, но когато рицарят Дьо Брийс я взе от манастира въпреки протестите на монахините, вътрешният глас се обади и я успокои.

Отдавна знаеше, че спокойният, закрилян живот в „Сен Сюлпис“ ще претърпи дълбока промяна. Все едно дали ѝ харесваше или не, трябваше да се примири: след годините на тихо, хармонично, изпълнено с любов и внимание съществуване сред монахините всичко щеше да се промени. Сестрите я изпратиха с плачове. Даже абатисата беше проляла горчиви сълзи.

„Запази спокойствие — съветваше я вътрешният глас. — Не се предавай на тъга.“

Междувременно Едайн знаеше, че винаги ще си спомня с много болка за този част от живота си: спокойните, протичащи по строго установен ред дни в манастира, където най-важна роля играеха молитвата и почитането на бога. „Примата“, първата молитва, която започваше по първи петли. „Терцата“, на която монахините се събираха след изпълнението на утринните си задължения. „Секстата“, която беше непосредствено след обяда. „Ноната“ — добре дошла почивка в полумрака на параклиса, където сестрите четяха молитвите си. И благословената вечерна молитва при падането на мрака в края на

работния ден. Накрая „Комплетата“, преди да се приберат в килиите си.

Дори тук, в открития кораб, с лице, опръскано от морската пяна, тя усети почти физически мирната тишина в манастира „Сен Сюлпис“. Помириса свещите в параклиса, вдъхна приятния аромат на вечерите, които приготвяше сестра Жана-Огюста. Макар че беше далеч от манастира, тя изпита топла утеха. Нищо, че тази част от живота ѝ беше приключила.

Едва сега Едайн осъзна, че през цялото време беше зяпала младия рицар, който най-сетне бе уловил свинята и се мъчеше да върже краката ѝ, докато войникът я държеше. Освен това дневната светлина изглеждаше странно променена и мачтата беше заобиколена от недействително зеленикаво сияние.

Когато отново погледна двамата мъже със свинята, Едайн невярващо присви очи. Беше видяла голото тяло на червенокосия млад рицар! По мистериозен начин ризницата, дебелият жакет и долните дрехи бяха станали невидими.

Едайн примигна неколkokратно, но картината не се промени. В името на бога, отново го виждаше гол! Как да повярва на очите си?

Не можеше да отвърне поглед. Облян от странната светлина на залеза, рицарят стоеше съвсем гол пред смаяните ѝ очи. Никога, през всичките тези години, изпълнени с предчувствия и видения, не беше виждала нещо подобно.

Освен това никога досега не беше виждала гол мъж. Съзнаваше, че го зяпа с отворена уста, но не можеше да извърне глава. Все пак идваше от манастир, където нямаше мъже — освен двама старци на портата и няколко момчета в оборите.

Без дрехи той изглеждаше още по-силен — с големи ръце и крака, със силни бедра и мускулести рамене на роден боец с меч. По тялото му не се виждаха белези, а мъжествеността му беше наистина впечатляваща.

Вътрешният глас ѝ каза, че този млад езически бог не е притежавал много жени. Беше от знатен произход, горд, а може би и твърде взискателен, за да се забавлява с обикновени уличници. Освен това се плашеше от девственици. Преди много години беше спал с девствено момиче и то беше единственото в живота му. Вътрешният глас ѝ каза още, че рицарят е на двайсет и шест години.

Малкото прасе отново успя да се освободи и избяга, макар че задните му крака бяха вързани. Рицарят нададе гневен вик и се втурна след него. В този миг корабът бе понесен от нова вълна и върху палубата се изляха потоци вода.

Едайн спря да диша, когато сиво-зелената стена вдигна товарния кораб почти отвесно и след това го спусна стръмно надолу. Стоката, която не беше вързана, се разхвърча във въздуха. Едайн се вкопчи с две ръце в чувала под себе си.

Червенокосият рицар се хвана за пейката на гребците, за да не падне през борда. Прасето се промуши между краката на моряците и се плъзна по мократа палуба, докато накрая се удари в купчината чували.

Едайн вдигна полите си, животното се мушна между краката ѝ и изчезна между чувалите в мига, когато корабът отново се вдигна почти отвесно.

За момент плисналата вода ѝ отне дъха, а когато се оттече, в скута ѝ остана малка локва. На палубата водата беше до глезените, а грамадният моряк на кормилото крещеше прегракнало. В следващия миг корабът едва не се обърна.

Едайн усети как някой я сграбчи за китката. Моряк с жълти къдрици тикна в ръката и кожено канче и ѝ показа как да изгребва водата между дебелите греди на палубата.

Тя кимна в знак, че е разбрала. Когато изпразни канчето, погледна през парапета. Морето между Ирландия и Британия се вмъкваше в тесните заливи на Шотландия като река в шлюз. Виждаха се могъщите течения, които се носеха във всички посоки под повърхността на водата.

Корабът смени курса и се понесе право към скалистия бряг. Едайн потопа ръка в леденостудената вода. Усети стихийната ѝ сила, но вътрешният глас ѝ каза, че не е нужно да се страхува и че дървените греди на кораба са достатъчно здрави. Въпреки развълнуваното море тромавият им кораб нямаше да се обърне, освен това бяха на път към по-спокойни води.

Но имаше и още нещо. Едрият моряк натискаше кормилото с цялата си сила. Обикновено избираха най-силния мъж, за да поддържа курса на кораба. Кормчията беше истински великан и ако се съдеше по русата брада и коса, идваше от Севера.

Светлината на деня се бе превърнала в дълбоко, призрачно зелено.

Едайн погледна надолу и дебелите греди под краката на кормчията изведнъж станаха прозрачни като стъкло, а водата под корпуса на кораба се изпълни с пясъчни плитчини.

Младата жена отново навлажни устните си с език. Беше точно като преди малко, когато видя червенокосия рицар без дрехи! Само че този път корабът на графския събирач на данъци стана прозрачен. Обзе я лошо предчувствие, побиха я студени тръпки.

Кормчията вече не стоеше върху масивни гради, а върху прозрачно дърво. Под това дърво се виждаше сиво-зелена скала. Стотици блещукащи херинги плуваха наоколо, сребърни силуети, които се стрелкаха през сивата вода. Едайн успя да види дори песъчливото, обрасло с трева дъно в близост до брега. Корабът продължаваше пътя си, носен от течението, и гребците си позволиха кратка почивка. Един-единствен слънчев лъч се промуши през облаците и се отрази върху морската повърхност. Високите крайбрежни скали бяха населени с кресливи морски птици и Едайн чу ясно жалните им викове.

Младият рицар се бе отпуснал на близката пейка и се взираше мрачно в чувалите, зад които беше изчезнало прасето. Златно кафявите му очи бавно се вдигнаха към Едайн.

Този неочакван поглед беше шок за нея. Дали рицарят се питаше защо се бе върнал да я вземе? И не намираше отговор?

Погледът му стана още по-мрачен и объркан. Да, каква беше причината, какво го беше върнало?

Тя видя как той отвори уста да каже нещо, но в този момент облаците отново се разкъсаха и лъчите на залязващото слънце паднаха върху водата между възвишенията. Ледени пръсти посегнаха към тила на Едайн, когато отново видя дълбочините под кораба като през увеличителна тръба.

Изведнъж разбра причината и скочи.

Рицарят, който все още я наблюдаваше, беше толкова изненадан от внезапното движение, че не можа да я спре. Само изумено проследи как тя се втурна право към кормчията.

Русият северняк почиваше, облегнат на кормилото. И той не очакваше внезапната поява на Едайн. Без да се колебае, девойката се

хвърли върху него с цялата си тежест и изтръгна кормилото от ръцете му.

Грамадното колело се завъртя бързо и за малко не я изхвърли през борда. Едайн едва успя да се задържи на крака, от гърлото ѝ се изтръгна вик.

Моряците около нея се развикаха един през друг. Огромният кормчия се наведе напред и посегна към кормилото, преди да се е разпаднало на части. При това задържа Едайн. Когато вдигна поглед, младата жена видя пред себе си червенокосия рицар.

След миг графският товарен кораб пропадна в следващата дълбочина и тримата паднаха на колене. Носът се заби в плитчината и силата на удара изхвърли всички моряци от пейките. Животните зареваха оглушително, килът заседна в пясъка и товарният кораб изскърца застрашително. За един кратък миг всичко утихна, само кожените платна плющяха под напора на вятъра. Корабът се залюля върху вълните и корпусът му се заби още по-дълбоко в пясъчната плитчина.

Кормчията протегна ръка и сграбчи Едайн, изричайки неразбираеми проклетия. Вдигна я във въздуха и щеше да я хвърли през борда, но червенокосият рицар успя да я изтръгне от ръцете му и я скри зад гърба си.

— В името на Тор, вижте я какво направи! — Кормчията отново посегна да я сграбчи. — Тази мръсница е виновна, че заседнахме! Тя е луда, умът ѝ е объркан! Нарочно го направи!

Капитанът стоеше като скала пред нея, но морякът беше решен да му я отнеме.

— Хвърлете я през борда! — изкрещя вбесено той.

3

В скалите, върху които се издигаше Единбургската крепост, бяха издълбани улички като следи от нож в пита шотландско сирене.

Не само в отдавна отминалите времена, които никой не помнеше — когато по тези земи живеели великани и други приказни фигури, — но и през скорошното владичество на саксите на тази скала се издигаше крепост, която предлагаше убежище по време на война и защитаваше селището, разпростряло се в подножието ѝ. Сега, през двадесетата година от управлението на крал Хенри II, гранитните скали бяха осеяни с пътеки и улички, обградени с къщи, складове, колиби, магазинчета, кръчми и гостилници. Имаше и много палатки, които почти не предлагаха защита на бедните хора, които живееха в тях, защото нямаха пари да си позволят нещо по-добро.

Уилям Львът, кралят на шотландците, брат на починалия Малкълм, известен с храбростта си, пребиваваше често в крепостта на скалата и потокът от придворни не секваше от сутрин до вечер. Едър мъж, възседнал червено-кафяв жребец, облечен с бялата туника на тамплиер, яздеше по средната улица, като водеше за юздата великолепен черен арабски жребец.

Много скоро неспирно носещото се човешко множество изтика тамплиера към също така препълнения край на улицата. Нормански войници маршируваха към крепостта, командвани от едър рицар и следвани от група монаси. След тях вървеше младо момиче във вехта рокля за танци. Собственикът му го беше вързал с ремък за шията и го влачеше след себе си. От двете страни на пътя седяха шотландци от далечните планини, обърнали гръб на вонящите канавки.

Такова нещо може да се види само в земите на шотландците, каза си Асгард дьо ла Герш, докато наблюдаваше тази сцена. Както беше пълна с боклук, със свободно тичащи животни и мърляви шотландци, Единбургската крепост правеше впечатление на доста западнало място. Макар че едрият му жребец стъпваше в опасна близост до

мъжете по края на пътя, те не се помръдваха, а гледаха тамплиера с безизразни лица.

Доколкото изобщо може да се различи нещо като лице под буйните, никога неподстригвани коси, помисли си неволно Дьо ла Герш. Шотландците от високите планини очевидно не се и бръснеха. Безформените им шапки не бяха в състояние да скрият сплъстените кичури, които без преход преминаваха в дълги рошави бради. Макар че все още беше зима, повечето от тях ходеха боси. Стъпалата им, освен с дебел слой мръсотия, бяха покрити и с корави мазоли. Всички носеха ирландско-шотландската шафрановожълта риза, която стигаше до коленете, и върху нея наметки от еленова кожа. Редом с тях, каза си Асгард, дори най-големият варварин в Ориента изглежда цивилизован. При по-внимателно вглеждане обаче човек можеше да открие невероятни украшения. Стари, тежки златни верижки красяха немити вратове, сребърни и златни гривни с кехлибар и скъпоценни камъни висяха на косматите китки или дори на глезените. По ръцете, осеяни с белези от битки, блестяха златни и сребърни пръстени, също украсени с камъни.

В Лондон му бяха разказали, че водачите на шотландските кланове не се отличавали от подчинените си дори по облеклото. Но тук видя на няколко глави еленови рога, чието върхове бяха позлатени, както и няколко орлови пера, събрани със скъпоценен камък — очевидно знаци на водачи.

Шотландците не се притесняваха от внимателния му оглед и от своя страна оглеждаха без стеснение едрият кръстоносец с шлем от полирана стомана, висящ на колана меч и щит. Асгард носеше бялата туника на бедните рицари на Свещения храм в Йерусалим с голям червен кръст на гърдите и гърба. От разменените помежду им думи можеше да се заключи, че разговарят за него.

Какво от това, помисли си развеселено той. Мисията, която го бе довела в Шотландия, вероятно щеше да го задържи тук най-много до Коледа. За толкова кратък престой не си струваше да научи варварския им галски език.

Изведнъж Асгард се озова на една и съща височина с младото циганско момиче и господаря му. Инстинктивно следвайки повелята към всички тамплиери да обичат ближните си, той извади от кожената торбичка на седлото си парче хляб и го хвърли на момичето.

Макар че главата на циганката остана сведена, тънките кафяви пръсти се стрелнаха във въздуха и уловиха хляба. Черните очи под гъстата тъмна грива го погледнаха с благодарност. За нещастие мъжът я придърпа с ремъка към себе си, преди да е успяла да захапне хляба.

— Нали знаеш, че трябва да ми даваш всичко, което ти хвърлят! — изсъска той и я зашлеви през лицето. — Още ли не си се научила!

Момичето спря като заковано и сведе глава към земята. Циганинът демонстративно отхапа от хляба и задъвка с наслада.

Асгард бе проследил сцената с безизразно лице, но сега съвсем леко докосна с шпорите хълбоците на жребеца си. Конят реагира веднага, тамплиерът се наведе от седлото и заби железния си юмрук в гърба на циганина.

Движението на коня и ездача беше толкова бързо и гъвкаво, че почти никой не забеляза удара. Циганинът изкрещя от болка, политна напред и падна на коленете пред шотландците, които го поздравиха с шумен, подигравателен смях.

Асгард спря коня си и намести железната ръкавица.

— Вземи хляба, момиче — нареди той.

През това време шотландците невъзмутимо прехвърляха циганина от ръка на ръка, като си подвикваха неразбираеми думи и се смееха дрезгаво. Накрая го метнаха на пътя. Момичето побърза да натъпче устата си с хляб, обърнато с гръб към господаря си, който се изправи и се опита да почисти лице от уличната кал.

Сред редиците на шотландците се надигна висока фигура и направи няколко крачки към Асгард.

— Бог с вас, тамплиере — поздрави мъжът на полуразбираем нормански. — Много сте далече от Йерусалим. Какво търси един от верните Христови рицари в крепостта на шотландския крал?

Асгард огледа внимателно непознатия. Не беше норманин, макар да говореше езика му.

Шотландецът беше един от най-грамадните мъже, които някога беше виждал, истински великан с червеникаво сива коса, нахлупил шапка с орлови пера и увит в дълга вълнена наметка на червени и черни карета, стегната на талията с колан, а надолу образуваща нещо като пола.

— Руайг Мор — каза шотландецът и посочи зад гърба си. — Моите хора, кралската гвардия на лъва.

Такива ли бяха хората на шотландския крал? „Кралската гвардия“?

Тамплиерът с мъка потисна усмивката си.

— Бог с вас, вожде. Аз съм Асгард дьо ла Герш от Мортрен в Нормандия, член на братството на бедните рицари на свещения храм, наричани тамплиери. Ако не ви виждах пред себе си, щях да заложа прекрасния си кон, че разговарям с нормански брат.

Мъжът насреща му избухна в смях.

— Норманският език излиза лесно от устата ми, защото цели шест години служих на добрия крал Балдуин в Йерусалим — обясни той. Пронизващите му очи огледаха коня и ездача. — Львът не е тук — съобщи кратко той. — Него ли търсите?

Асгард кимна.

— Идвам при крал Уилям, но мога да говоря и със съветника му Найджъл Фицгамлин. Казаха ми, че той изпълнява службата си в крепостта.

За миг в очите на шотландеца пламна нещо, което Асгард не можа да прецени. Може би недоволното предположение, че кралят е довел в земите си още един норманин. Веднага след това искрата изчезна.

Руайг му показа пътя и обясни как да намери кралския двор и стаята на съветника, дори повървя малко с него.

На следващото кръстовище тамплиерът се сбогува с шотландския водач и смушка коня да ускори ход. Черният арабски кон препусна след другаря си, като нервно мятеше глава насам-натам и теглеше юздите. Скоро след това минаха покрай младата циганка, която седеше на стъпалата пред един каменен кръст и дъвчеше последното парче хляб. Тъмнокожият циганин го изгледа мрачно.

Това му напомни нещо. Наведе се от седлото и изрече съвсем тихо, за да не го чуе никой друг:

— Ако още веднъж я удариш, ще ти изпратя най-страшното небесно проклятие. Плътта ти ще изгние и ще прекараш остатъка от дните си сред болни от проказа, с купичка за подаяния и камбанка, която да съобщава на здравите, че идваш.

Още преди Асгард да е довършил заплахата си, циганинът се отдръпна стреснато. Очевидно приемаше всяка дума за чиста монета. Тамплиерът му кимна и продължи пътя си.

Естествено той нямаше силата да прокълне някого, само глупак или циганин можеше да повярва в такава възможност. А и никога не би прокълел човешка душа в името на господ.

Причината беше, че самият той, Асгард дьо ла Герш, бедният тамплиер, един от избраните божии рицари, бе силно разколебан във вярата си.

В настлания с камъни вътрешен двор тамплиерът бе посрещнат от стражи в плетени ризници и нормански оръжия. Показа им пълномощното си, подписано от посланика на шотландския крал в двора на Хенри. Двама войници го отведоха в малко помещение в крепостната стена. Асгард мислено одобри образцовия ред. Имаше чувството, че се намира в норманско укрепление в Лондон.

По коридорите се срещаха изключително рицари, които поздравяваха, четяха документите му и бяха гладко избръснати и изпълнени с уважение. Най-много му харесваше мелодичността на норманския френски, който звучеше като музика в ушите му. Зарадва се и на сериозния правен съветник Фицгамлин, при когото го отведоха.

— Добре дошли в кралството на Льва, сър тамплиере. — Правният съветник на крал Уилям предложи на Асгард място до масата, отрупана с пергаментови свитъци и изцапана с петна от мастило. — Намирате се в крепостта на Едуин в сърцето на Шотландия — обясни сухо той и наля вино. — Какво ви тласка още по-нататък?

— Искам да се запозная отблизо с шотландския начин на живот.

Съветникът с усмивка му подаде чашата.

Асгард отпи голяма глътка. Великолепно, гъсто вино от Източна Франция, област, известна с червените си вина. Двамата поговориха за лозарството и постигнаха съгласие, че когато не може да има френско, испанско или поне италианско вино, човек трябва да пие бира. Англичаните не умееха да отглеждат добри лозя, но дори шотландците правеха бира, която можеше да се пие.

Правният съветник вдигна тост за доброто здраве и благоденствието на крал Хенри II, изтормозен от интригите на двамата си големи синове Хенри и Джефри.

Последва дълго мълчание.

Беше невъзможно да говорят за бунтовните наследници на английската корона — това означаваше да ги заподозрат в държавна

измяна. Но междуременно цяла Англия и голяма част от Нормандия беше разбрала, че старият крал е направил голяма грешка, като е назначил принц Хенри за втори регент. Първоначално този жест имаше за цел да обуздае честолюбивия млад мъж, но в крайна сметка доведе дотам, че претенциите на принца станаха още по-големи.

Много скоро принц Хенри стигна до извода, че е официален регент, но в действителност не играе роля в управлението на Англия. Бушуващ от гняв, той се качи на кораба за Франция, за да се съюзи там с враговете на баща си. По-малкият му брат Джефри, известен с престъпните си наклонности, се присъедини към него. Оттогава бащата воюваше със синовете си.

Докато мислеха за едни и същи неща, Асгард и правният съветник избягваха да се поглеждат. Бъдещето на Англия даваше предостатъчно поводи за безпокойство. Всеки се боеше от последствията, защото крал Хенри имаше слабост към двамата отцепници, а кралица Елеонор непрекъснато се месеше в полза на децата си. Естествено никой нямаше право да говори за това, особено тук, в Шотландия, където стените имаха стотици уши.

Правният съветник посочи бутилката, но Асгард благодари и отказа втора чаша вино. Беше дал на циганката последното си парче хляб и не смееше да пие твърде много на празен стомах. Освен това искаше да заговори възможно най-бързо за задачата, която го беше довела в Единбургската крепост като пратеник на крал Хенри II.

— Уважаемият крал Хенри II — започна тамплиерът, — който почита своя приятел, крал Уилям Лъва, и му помага, с каквото може, желае да получи сведения за едно лице, за което му беше съобщено. Абатисата на манастира „Сен Сюлпис“, община на нормански монахини под личното настояничество на крал Хенри, е изпратила оплакване до краля. В манастира живеела послушница, която според монахините била толкова мила и добра, че говорят за нея като за светица. Някой си Айво дьо Брийс, васал на граф Честър, я отвлякъл от манастира.

Правният съветник опря лакти на масата и погледна втренчено Асгард.

— Манастирът „Сен Сюлпис“ е много далече от Англия. Ако не се лъжа, намира се северно от Вийган на брега на река Рибл.

— Точно така — потвърди Асгард. — Манастирът е построен на земя, която според граф Честър е негова собственост. В граничните области рядко се знае на кого дължиш васална вяроност, на англичанина Хенри или на шотландеца Уилям. — Тамплиерът беше сигурен, че правният съветник беше наясно с положението. — Монахините от „Сен Сюлпис“ обаче — продължи той — плащат годишен данък на нашия благословен крал Хенри.

Съветникът вдигна вежди.

— Те плащат данък и на крал Уилям.

Асгард отпи глътка вино. Очевидно набожните жени бяха сметнали за по-разумно да плащат на двама господари, за да опазят манастира си в това несигурно време.

— Във всеки случай сестрите се обърнаха към английския крал — продължи отмерено той. — Ако наистина става въпрос за светица, случаят е много деликатен. Цялото християнство страда от болката, причинена на църковна девица.

— Аз също съм осведомен за момичето, но никой не го нарече светица — възрази меко съветникът. — Повечето смятат, че е вещица. — Преди Асгард да е успял да го прекъсне, той продължи: — Както и да е, аз не отдадох голямо внимание на случая. Не виждам защо крал Хенри е толкова заинтересован, след като междуременно дворът му се премести в... къде беше всъщност? Май в Уинчестър.

Асгард с мъка потисна надигащия се в гърдите му гняв. Непременно трябваше да получи разрешение да влезе в земите на шотландците като пратеник на крал Хенри. Очевидно в Лондон не беше успял да постигне целта си.

— Да, по това време на годината кралят обикновено е в Уинчестър.

Двамата седяха един срещу друг в малкото помещение с каменни стени и се гледаха втренчено. Асгард все още не беше разбрал защо английският крал беше взел толкова присърце съдбата на една незначителна послушница в далечния манастир от граничните области. В Лондон не му трябваша обяснения, но постепенно го обхващаше чувството, че трябва да знае повече. Много повече.

— Аз съм тук — заяви той, — защото господарят ми крал Хенри е получил сведения, че неговият васал Дьо Брийс е в Шотландия. Дьо Брийс е хлъзгав като змия, постоянно бяга от господаря си граф

Честър. Дошъл съм да го търся в земите на шотландците, защото имаме новини, че е... взел със себе си невинната послушница.

Фицгамлин го наблюдаваше със съмнение.

— Дьо ла Герш, ако някой си е позволил да отвлече послушница от лоното на майката църква, това е църковен въпрос, нали?

Асгард извади от туниката си пергаментов свитък.

— Да, милорд, тъкмо по тази причина нося писмо от висшия прелат на Англия, архиепископа на Кентърбъри, който моли за подкрепата на крал Уилям.

Подаде му пергаментата, навит на руло и подпечатан с червен восък, Фицгамлин го взе и го остави на масата.

— Значи искате от мен кралско пълномощно, за да можете да потърсите васала на Честър в Шотландия? — попита тихо той.

Отново се възцари мълчание. Асгард знаеше, че трябваше да започне отнякъде. Тъкмо затова се нуждаеше от разрешението на Уилям. От думите на Фицгамлин обаче стана ясно, че — все едно къде се беше скрил Дьо Брийс с предполагаемата светица. — Уилям Лъвът, кралят на Шотландия, не беше готов да предаде момичето на английския крал. Вероятно Уилям искаше пръв да се убеди в способностите й.

Правният съветник на шотландския крал вдигна стомната с вино.

— Ще позволите ли да напълня чашата ви?

Асгард дьо ла Герш го погледна замислено. Вече беше сигурен, че ще получи разрешение да обиколи Шотландия и да намери момичето. Но онова, което преди седмици в Лондон изглеждаше просто и ясно, се оказа сложно и заплетено.

Рицарят кимна и протегна ръка.

От товарния кораб на графа спуснаха на вода малка лодка с двама гребци, за да го изтеглят от пясъчната плитчина. За съжаление вълнението се усилваше. Колкото и да се напругаха гребците, малката лодка не можа да помръдне големия кораб.

Следвайки виковете на моряците, гребците се върнаха, взеха на борда желязната котва на кораба и загребаха към по-дълбоки води, където можеха да я потопят. След това зачакаха, докато останалите от екипажа се опитваха да освободят кораба с помощта на котвеното въже.

Грамадният кормчия, който беше отговорен и за този кораб, и за другия, който ги чакаше в залива, продължаваше да твърди, че трябва да хвърлят Едайн в морето. Магнус заповяда на момичето да седне отново на чувалите с жито и постави до него войник.

Кормчията кипеше от гняв, и с пълно право. Магнус сам не разбираше какво ставаше с него. Не можеше да си обясни как беше започнала тази безумна история, защо се бе върнал на брега. Защо просто не я остави, както възнамеряваше първоначално? Помнеше само тихото пошепване в ухото си. Нежен шепот, на който не можа да устои.

В онзи миг му се струваше, че най-естественото нещо на света е да се върне и да вземе момичето на борда. Сякаш тя имаше пълното право да замине заедно с другите данъци. Сега обаче, докато размишляваше над случилото се и наблюдаваше изпод вежди момичето, треперещо в мократа наметка, не намираще никакъв смисъл в действията си.

Още по-неразбираемо беше защо тя се хвърли така неочаквано към кормилото и нарочно насочи кораба към пясъчната плитчина.

След като успя да овладее кормилото, севернякът Олф я сграбчи за раменете и я раздруса с такава сила, че качулката падна от главата ѝ и златните коси се разпиляха като коприна по гърба.

— Защо го направи? — изрева вбесено Олаф. — Кажи ми защо ни тласна към плитчината или ще те хвърля през борда да се удавиш!

За да покаже, че заплахата е сериозна, той вдигна момичето над главата си. Единственият ѝ отговор беше страхлив писък.

Магнус имаше чувството, че дори в мига, когато се носеше във въздуха и всеки момент можеше да се озове във водата, момичето не беше в състояние да обясни какво бе направило. Точно по тази причина той побърза да ѝ се притече на помощ, изтръгна я от яката хватка на кормчията и я скри зад гърба си. След това заповяда на един от въоръжените войници да я отведе на кърмата.

— Тя не е луда, тя знае много добре какво върши! — продължи да реве севернякът. — Оставете ме да я хвърля през борда! Ще съжалявате, че я задържахте!

Магнус нямаше сърце да убие момичето на място. Но сега, докато моряците се мъчеха с котвеното въже и корпусът на кораба трепереше, докато бавно се измъкваше от пясъка, той се облакоти на

релинга и се загледа към безкрайното море. Кормчията вероятно беше прав. Той щеше да съжалява, че беше взел на борда проклетото момиче, макар да беше неземно красиво. Велики боже, сигурно беше погодила някой лош номер и на Дьо Брийс, за да я изгони така безмилостно!

Измъкването от пясъчната плитчина им отне много време. Магнус вече не беше сигурен, че ще стигнат преди падането на мрака в залива, където ги чакаше другият кораб. Перспективата да прекара още една нощ на открития бряг беше ужасна.

Вече не можеше да изпълни самохвалното си обещание, че ще се върне с данъците за рекордно кратко време. Още отсега стомахът му се свиваше, като си представеше как ще му се подиграват анжуйците, защото не само е закъснял, ами е довякъл със себе си и някакво момиче.

Как, по дяволите, би могъл да оправдае действията си? Вятърът нахлу в платната и той се хвана здраво за перилата. Трябваше да се опита да извлече най-доброто от ситуацията и да излезе с чест от трудното положение. Щом се върнем в лагера, закле се пред себе си той, ще седя всяка вечер в палатката си и ще изчислявам данъците на всички васали на графа.

Жалният рев на животните, натоварени на кораба, му напомни за нещо много важно: трябваше да ги нахранят. Опитът го беше научил, че оставените цяла нощ без храна и вода животни вдигат адски шум и никой не може да затвори очи. Докато корабът бавно се плъзгаше през плитките води в близост до брега, Магнус огледа небето. Времето се влошаваше, скоро щеше да се извие буря. Моряците, които не бяха заети с греблата, събираха въжетата и съдовете, които се бяха разпилели на всички страни. Младият рицар се вкопчи в релинга. Наближаваха скалния нос, зад който беше заливът. Там ги чакаше другият кораб, също натоварен със стока. Исусе, как копнееше да приключи това пътуване и да се върне в града. Господарят му беше млад, безгрижен ерген и когато не воюваше на страната на крал Хенри срещу бунтовните принцове, организираше всевъзможни забавления в двора си. Млади рицари от цяла Англия и Франция се стичаха в Честър, за да участват в турнирите и безкрайните нощни празненства и да си потърсят богата наследница за съпруга с помощта на многобройните посредници.

В двора на Честър имаше, разбира се, и жени, които си търсеха съпрузи. Тази есен му бяха представили безкрайна редица апетитни млади дами, водени от нахални стари компаньонки. Той беше най-големият син на прославения граф Морли и съвсем естествено беше най-желаният ерген в двора. Засега успяваше да се справя с наглите посредници. Когато му дойдеше времето да се ожени, майка му и баща му щяха да му намерят подходящата невеста. По-точно майка му. Графиня Емелин вече бе загатнала, че е харесала най-малката дъщеря на граф Уинчестър, едва навършила тринайсет години, наследница на богати земи в Западна Англия и ако се съди по слуховете, много красива. От друга страна, Магнус знаеше, че баща му държи синът му да вземе момиче от континента, може би някоя роднина на кралица Елеонор от Аквитания или Кастилия.

Естествено беше трудно да поискат посредничеството на кралицата, защото нещастната дама все още беше затворена в една непристъпна кула, след като бе застанала решително на страната на принц Хенри срещу собствения му баща. Цял свят знаеше, че един от големите таланти на кралицата беше да урежда бракове из цяла Европа. Освен това Елеонор беше известна със съчувствието си към влюбените. Във всички дворове разказваха историята на сестра ѝ и почти разтрогнатия ѝ брак.

Един моряк дотича, олюлявайки се, при Магнус.

— Вижте там, милорд! — изкрещя той, опитвайки се да надвика вятъра.

Магнус вече бе видял.

Тъкмо заобикаляха скалния нос, зад който беше лагерът им. Издайнически стълб дим, твърде голям за лагерен огън, се издигаше към небето. Магнус изруга приглушено и заповяда на войниците да заемат позиция на носа.

Когато корабът най-сетне заобиколи скалния нос, пред очите им се разкри толкова страшна гледка, че грубите мъже спряха дори да дишат.

Товарният кораб, полегнал на една страна в плитката вода, гореше като факла. По брега лежах мъртви моряци и войници в неестествено сгърчени пози. Сандъците и вързопите със стоките, събрани като данъци за граф Честър, бяха отворени и плячкосани.

Лагерът беше напълно разрушен, малкото оцелели палатки също горяха.

Когато корабът на Магнус наближи брега, срещу тях се втурнаха моряци и войници, следвани от Емерик, командира на другия кораб, който придържаше ранената си ръка.

— Не се приближавайте! Не се приближавайте! — изкрещя Емерик и навлезе в ледената вода. — Още не са свършили с нас! Ако ви видят, копелетата може да се върнат!

Моряците се събраха на релинга и помогнаха на оцелелите да се качат на борда. Емерик беше последен. Възрастният мъж падна тежко на дъските и простена мъчително.

— Ръката ми е счупена — обясни той. — Изненадаха ни. Един от най-добрите ми хора, стрелецът Лонгспрес, лежи мъртъв на брега.

Магнус се наведе над него.

— Има ли ранени? Трябва да погребем мъртвите. Не можем да ги оставим така.

Емерик поклати глава и изруга грозно.

— Изведнъж излязоха иззад хълма. Стотина пешаци и двайсетина конници. Проклетите шотландци! Ако бяхте дошли само няколко минути по-рано, щяха да избият всички ни.

Магнус кимна замислено.

— На греблата! — извика той.

Моряците се втурнаха към пейките. Момичето коленичи до ранения. Първо огледа внимателно лицето му, после вдигна ръката и предпазливо отстрани от раната железния ръкав и разкъсаната риза. Сред кървавата маса стърчаха бели кости.

— Ударът е бил много силен — промълви съчувствено Едайн. — Цяло чудо е, че не са ви отсекли ръката.

Изненадан да види на борда жена, Емерик погледна въпросително Магнус, после се обърна учтиво към момичето.

— Да, мадмоазел, ударът наистина беше много силен — потвърди той.

Севернякът вече даваше резки команди, за да определи ритъма, моряците натискаха с всички сили тежките гребла. Трябваше по-скоро да оставят зад гърба си опожарения лагер. Вятърът издуваше кожените платна. Раненият зяпаше възхитено русото момиче и очевидно беше забравил болките.

Едайн измъкна незнайно откъде парче чист плат и превърза раната, като говореше успокоително. Обясни на ранения, че трябва да почисти добре раната, но ще го направи по-късно; тази превръзка била само временна, за да спре кръвотечението. Севернякът на кормилото я наблюдаваше с подозрително святкащи очи.

Може би, размишляваше усилено Магнус, той и кормчията мислеха едно и също — необяснимата постъпка на момичето, което ги бе пратило в пясъчната плитчина, съвсем не беше толкова безсмислена, както изглеждаше на пръв поглед.

Емерик го бе казал просто и ясно. Ако бяха дошли само няколко минути по-рано, щяха да паднат в ръцете на разбойниците, които очевидно бяха дошли да унищожат всичко.

Господи Исусе, нима беше възможно момичето да е знаело какво ги очаква?

При тази мисъл космите на тила му настръхнаха. Вероятно кормчията се чувстваше по същия начин.

Нима момичето ги беше тласнало нарочно към пясъчната плитчина?

4

Щом напуснаха залива, бурята връхлетя върху кораба с цялата си сила. Огромният северняк на кормилото не успя да го насочи в желаната посока. Като се люлееше застрашително, тромавият товарен кораб се понесе на север вместо на юг в посока Честър. А най-лошото беше, че падна нощта. Много скоро щеше да се стъмни напълно и брегът да изчезне.

Беше истинска лудост да плават точно в противоположната посока, но пък и не можеха да останат в залива и да чакат да ги нападнат. Магнус се взираше като хипнотизиран в огромните вълни, които ги връхлитаха. Много добре знаеше, че нито един моряк не рискуваше да излезе нощем в коварното Ирландско море — освен датчаните и други луди северняци.

— Нищо ли не можем да направим, за да насочим кораба по правилния курс? — Магнус изкрещя тези думи в ухото на кормчията, за да е сигурен, че ще го чуе — толкова силен беше ревът на вятъра и на уплашените животни. — Вятърът ни носи на север, към Шотландия!

Севернякът не отговори, но изразът на лицето му беше достатъчно красноречив. Корабът се движеше точно в средата на морската теснина. Бурята го тласкаше напред, огромни вълни се стоварваха върху палубата. Беше крайно опасно да продължат плаването, в корпуса вече бе нахлула вода.

— Изхвърлете товара! — изкрещя севернякът. — Трябва да станем по-леки!

Нямаха друга възможност, ако не искаха да потънат. Въпреки това Магнус не можа да сдържи отчаяния си вик. От данъците за графа нямаше да остане нищо! Не можеше да си представи как ще се върне в Честър с наведена глава и празни ръце — а не триумфиращ, както бе обещал на анжуйците.

Единственото, което му оставаше — ако оцелееха, — беше проклетото момиче. Това беше всичко, което можеше да покаже. В

името на господ и Светата дева, щеше да бъде цяло чудо, ако Честър не заповядаше незабавно да го оковат във вериги и да го хвърлят в подземния затвор. Вместо да донесе годишните данъци от граничните области, той водеше една бездомна жена, от която поданиците на графа от североизточното крайбрежие недвусмислено бяха пожелали да се отърват.

Обзет от луд гняв, Магнус се обърна и заповяда на войниците да отвържат животните и да ги хвърлят в морето. Докато изпълняваха заповедта му, моряците от другия кораб се скупчиха около командира си, оглеждайки се страхливо, сякаш се бояха, че идеше и техният ред.

Магнус помогна на мъжете да се отърват от добитъка. Няколко овце се опитаха да плуват между високите вълни. Като стана свидетел на безизходната им борба, той стисна здраво зъби.

Следващата му заповед към четиримата войници беше да изхвърлят през борда чувалите с жито. Като се огледа, Магнус видя, че вече беше тъмна нощ. Единствената светлина идваше от грозните буреносни облаци над главите им. Призрачното сияние беше достатъчно да види водата, която стигаше почти до коленете му. Успя да стигне до хората на Емерик и изрева на изплашените моряци да намерят кофи и да изгребват водата. Севернякът на кормилото ругаеше и крещеше на гребците да се държат здраво и да гребат, за да не се озоват всички в преизподнята.

Тласкан от дълбоката сила на отчаянието, Магнус тичаше от единия до другия край на кораба, прескачаше всичко, което му се изпречеше на пътя, гонеше гребците обратно към пейките и изхвърляше през борда всеки по-голям предмет, който му попадеше пред очите. Лека-полека корабът се изпразни, остана само човешкият товар. Но дори когато изхвърлиха целия баласт, заплахата остана. Както и преди, тромавият кораб се намираще в смъртна опасност.

Нощта беше безкрайна. Изтощените моряци все по-често заспиваха над греблата, колкото и да се опитваха да останат будни. Магнус едва различаваше мъжките фигури в мрака, но съзнаваше как и те като него се измъчват от мисълта, че продължават да се движат на север и все повече се отдалечават от родните места. Отиде при момичето, което помагаше на Емерик да превърже един ранен гребец. Въпреки ранената си ръка рицарят бе успял за направи от наметката си

нещо като навес, под който лежаха двама ранени. Магнус клекна и прегледа моряците.

— Този тук е мъртъв — установи той. — Или всеки момент ще умре. Най-добре да го хвърлим веднага в морето.

Чу как момичето изохка и се ядоса. Тя със сигурност се бе опитала да спаси живота на бедния моряк.

— Свалете ризницата и оръжията си — обърна се той към рицаря. — Ще ви е трудно да плувате с ранената ръка.

Вече не можеха да си затварят очите пред факта, че рано или късно щяха да се озоват в морето. Емерик явно беше на същото мнение, защото кимна и се зае да разкопчава ризницата със здравата си ръка.

Момичето се обърна към него с разширени от страх очи.

— Не, това е невъзможно! — извика тя. — Нима корабът ще потъне?

Магнус искаше да ѝ отговори, че не знае, че няма опит с кораби в бурно море. Вместо това, като видя отблизо прекрасното лице и дългата златна коса, залепнала за главата ѝ, изпита предишния гняв. Какво, в името на бога и на всички светии, го бе накарало да се върне на брега, за да я вземе, сякаш нямаше собствена воля? Да не би да го беше омагьосала?

Случилото се беше необяснимо. Неприятното чувство, че тази руса вещица го бе принудила да се върне с магия, ставаше все по-силно. След това незнайно как бе разбрала, че разбойници ще нападнат лагера им. И нарочно беше обърнала кормилото, за да забави пристигането им.

Той приближи лице към нейното.

— Дали корабът ще потъне? По-скоро аз би трябвало да ви задам този въпрос, мадмоазел. Струва ми се, че вие знаете за бъдещето повече, отколкото всички мъже на борда, взети заедно.

В същия миг кормчията извика:

— Внимание! Внимание! Носим се към сушата! Огромна вълна се изсипа върху кораба и помете моряците, греблата и платната.

Магнус посегна към Емерик и момичето. Паническите викове на екипажа отекнаха болезнено в ушите му, усети как загуби опора и как някой се вкопчи в него.

Силната вълна го запрати през парапета. Корабът се блъсна в скала. Дебелите дървени греди се натрошиха с оглушителен трясък. Сякаш върху тях се изля половината Ирландско море. Грохотът беше толкова силен, че едва не му спуска тъпанчетата. Когато успя да вдигне глава над водата, видя, че течението го носеше между скалите към брега. Морето се удряше с оглушителен шум в каменните блокове и вълните се превръщаха в ослепително бяла пяна.

Магнус усети как краката му стъпиха върху нещо хлъзгаво и залитна. Тежестта на снаряжението и мечът го потеглиха към дъното. Ръцете му бяха заети. Стройно, силно тяло се беше вкопчило в него и не го пускаше.

Следващата вълна го пое и го метна напред. Тялото, което държеше в ръце — или по-скоро то го държеше, — беше на момичето. За миг видя главата ѝ, дългата руса коса, която плуваше като жива. Ледената вода ги понесе без цел между скалите. Магнус отново намери опора под краката си. Пясък. Последната вълна го изхвърли на сушата.

Дори когато падаше, ръцете на момичето останаха на раменете му. Мечът го удари в коляното. Шлемът бе отнесен от водата, устата и дробовете му се напълниха със солена вода.

Най-прекрасното време на деня беше вечерната молитва, когато монахините пееха.

Откакто се помнеше, вероятно от третата ѝ година, вечерната след последното хранене за деня беше време на абсолютен мир. В часа за молитва този мир изпълваше залите и коридорите на манастира „Сен Сюлпис“. Пеенето на монахините беше божествено.

В края на деня, когато им беше позволено да пеят, всички бяха толкова щастливи, че често забравяха определеното време. Естествено абатисата ги мъреше строго, но самата тя имаше прекрасен глас и нерядко нарушаваше правилата.

Децата, които живееха в манастира, докато стигнат необходимата възраст, за да станат послушнички или да постъпят на работа в града, също присъстваха на вечерната, скупчени в един ъгъл на голямата църква.

Неземно красивите песни на монахините в полумрака, сиянието на свещите и сенките зад трепкащите пламъчета се запечатваха

завинаги в съзнанието на децата. Всичко това ставаше в часа, когато слънцето залязваше и започваше хладната нощ. Навън ставаше толкова тихо, та децата вярваха, че самите ангели са дошли да слушат. Щом отзвучеше последният тон на песента, значи денят беше свършил. След три часа, щом приключе с последната молитва за деня, достопочтената абатиса проверяваше вратите и голямата порта — по това време децата отдавна бяха в леглата и спяха сладък сън.

Естествено дните невинаги протичаха така хармонично и мирно. Понякога студеният вятър проникваше през дебелиите стени и гласовете на хората звучаха жално и мъчително, както зимната буря свиреше в сводовете на параклиса. Тогава безкрайните песнопения бяха изпитание за търпението и дори игуменката не пееше както обикновено.

Едайн отвори очи.

Онова, което чуваше, не бяха гласовете на монахините, а вятъра, студения му рев, докато се провираше между скалите на негостоприемния бряг. Тя лежеше по гръб и виждаше над главата си червеникави облаци, които се носеха с шеметна бързина по слънчевото небе.

Вече е ден, установи смаяно Едайн. Не часът на смрачаване, когато монахините от „Сен Сюлпис“ се събираха за вечерна молитва. Тя само бе сънувала сестрите и мирните им песнопения, но сега се намираще отново в действителността, на брега, заобиколена от вятър и скали.

Тогава си спомни бурята. Значи съм оцеляла, помисли си, треперейки.

Не беше убедена, че ще оцелее, макар че вътрешният глас се опитваше да я успокои, внушаваше й, че животът й продължава. Сега, под ярката слънчева светлина, си спомни как корабът се блъсна в скалата, как вълните ги погълнаха, как всичко потъна в непроницаемия мрак на нощта. Никой не беше разбрал къде ги бе изхвърлила бушуващата вода.

Едайн предпазливо раздвижи крака. Цялото тяло я болеше. Спомни си също, че се бе опитала да помогне на младия рицар, но той беше толкова едър, а мечът и ризницата му — толкова тежки, че не беше постигнала кой знае какво.

Все пак двамата бяха успели да стигнат до това защитено местенце между скалите. По-късно, когато започна да се зазорява, дойде приливът и заля краката им. Едайн се събуди и накара рицаря да се преместят по-нагоре, да се скрият под една скална издатина. Изтощени до крайност, двамата рухнаха върху твърдата трева и потънаха в дълбок сън, близък до безсъзнание.

Едайн въздъхна и се притисна до едрото мъжко тяло. Вероятно бяха сами, но тя нямаше сили да стане и да провери.

Над главите им кръжаха кресливи чайки. Слънцето правеше убежището им почти поносимо. Ако още някой от кораба беше оцелял, той със сигурност не беше на този бряг, защото наоколо цареше пълна тишина. По гърба ѝ пробягаха студени тръпки. Може би всички бяха мъртви. В този миг мъжът до нея се размърда, но не се събуди. Тя се притисна още по-силно до него. Слънцето постепенно изсуши дрехите ѝ, втвърдени от морската вода. Лъчите топлеха приятно голата ѝ кожа.

Младият рицар лежеше по корем, скрил меча под себе си. През нощта Едайн беше вдигнала плетената му ризница и се беше сгушила до топлото му тяло. И сега ръцете ѝ бяха върху голата кожа на гърба му под дебелия жакет. Голите ѝ крака се притискаха към мускулестия му корем.

Краката ми са голи, помисли си ужасено Едайн. Обувките и чорапите ѝ бяха изчезнали, отнесени от бурята. Тя въздъхна. Беше ѝ толкова приятно да усеща топлото тяло на младия рицар, че нямаше сили да се откаже от тази благодат.

Той продължаваше да спи дълбоко, само от време на време потръпваше, когато тя го докосваше. Едайн си спомни как тичаше от единия край на кораба до другия и се опитваше да помогне на хората си и отново въздъхна.

Защо не можа да спаси кораба, запита се тя, докато разглеждаше лицето му. Предполагаше, че ще му поискат сметка за загубата на товара и моряците, както и за подпаления кораб в залива. Несъмнено катастрофата щеше да има крайно неприятни последствия. Единственото щастливо обстоятелство беше, че бе останал жив.

Тя плъзна пръсти по гладката кожа на гърба му и той се обърна леко настрана. Ако все пак успееше да се върне в Честър, младият лорд вероятно щеше да установи, че господарят му би предпочел и той да е загинал с чест заедно с екипажа и кораба.

Едайн се опря на лакът и продължи огледа си.

Рицарят носеше златна обица, скрита под гъстата червена коса, за да не се вижда. Косата му беше прекрасна, падаше на равномерни вълни въпреки солената вода. Следващото, което предизвика възхищението ѝ, бяха дългите червено-кафяви мигли с извити нагоре краища.

Въпреки къдравата коса и гъстите мигли той е извънредно мъжествен, реши тя и опря брадичка на ръката си. Предпазливо докосна обичата му и се замисли. Дългата червена коса, обичата, изкусно изработената плетена ризница и мечът бяха еднозначни признаци, че мъжът до нея беше млад благородник. Едайн плъзна ръка към топлото място между ризницата и панталона му. Собствените ѝ крака също бяха приятно топли, особено таи, където се притискаха към хълбоците му.

Спомни се невероятното видение, представи си голото му тяло и отново си каза, че това беше най-смайващото ѝ преживяване досега.

Толкова е топъл, каза си тя. Ръката ѝ непрестанно милваше топлата кожа между ризницата и колана. Пръстите ѝ потвърдиха, че той съвсем не е толкова окосмен като старите пазачи на манастира, които беше виждала да се къпят в извора зад оборите.

Тялото му беше твърдо, със силни мускули, но кожата беше невероятно мека. Твърдостта на мускулите показваше редовни физически упражнения. Под твърдата плът пръстите ѝ напипаха ребра, които бавно се надигаха и спускаха, а след тях и меките участъци по талията.

Ръката ѝ продължи надолу, опипа влажния панталон, покрит с пясък, под който пулсираха силните бедра. Единият му крак се раздвижи насън.

Едайн с усмивка си пожела красивият млад рицар да спи още дълго. Учудваше се, че така се възхищаваше на тялото му. От друга страна, никога досега не беше имала възможност да разгледа някой мъж така подробно. Чувстваше се грешна и беше сигурна, че монахините няма да одобрят поведението ѝ. Естествено в манастира никой не говореше за мъже, но тя знаеше, че нито една от сестрите не би и помислила да опипва тялото на мъж, докато той спи.

Чайките продължаха да кръжат над скалите и да издават дрезгави крясъци. Бурният вятър придружаваше виковете им с жален

вой. Морето не беше далече, чуваше се гърмът на прибоя. Може би трябваше да стане и да потърси други оцелели. От друга страна обаче, беше почти сигурна, че никой, освен тях двамата не е оцелял — в противен случай щеше да чуе гласове.

Все пак можеше да стане и да претърси залива. Може би щеше да намери път, който да ги отведе в близко селце или имение. Или да събере съчки и дърва, за да запали огън, който им беше много необходим.

Едайн не се помръдна от мястото си. Тъкмо бе открила нещо ново.

Отдръпна се малко назад, за да може да вижда между телата им. По гладкия корем се виждаха червено-кафяви косми, които изчезваха под колана на панталона.

Отново си припомни как бе видяла младия рицар гол и потръпна. Коланът беше мокър и не се отвори, колкото и да се опитваше. Но панталонът беше достатъчно широк и тя реши да рискува.

Само ще погледна и ще се отдръпна, оправдаваше се пред себе си тя. Наведе се и внимателно смъкна колана.

Мъжът изкрещя и тялото, до което се притискаше, се разтърси. Едайн стреснато вдигна глава и погледна право в златно кафявите очи на рицаря. Той сложи ръка върху нейната и я отдалечи от себе си.

— Аз... аз — заекна младата жена. — Бях просто любопитна! — Господ ѝ беше свидетел, че това беше истината. Но по начина, по който се разшириха очите му, тя разбра бързо, че трябваше да измисли по-добро обяснение.

Той отхвърли грубо дръзката ѝ ръка и тя се отдръпна засрамено.

— Кълна се в бога — процеди през зъби рицарят, — че сте по-поковарена, отколкото ви смятах. Нищо чудно, че Дьо Брийс толкова е бързал да се отърве от вас!

5

Когато се изкачиха на хълма, Магнус спря и се огледа. Под тях беше заливът, където бяха преживели нощта и бурята. Осеният със скали бряг се простираше, докъдето стигаше погледът.

След време някой щеше да му обясни, че тази част от шотландския бряг е известна като „теснините на Киркинър“ и че там са намерили гибелта си много кораби. Но от мястото, на което стоеше, не можа да види нито следа от мачта или парче от платно. От кораба му не беше останало нищо. Видя само скалистия бряг на коварното Ирландско море и шибаните от вятъра вълни.

Напразно се опита да скрие разочарованието си. Нямахше причини да плаши момичето, но тайно се бе надявал да открие още оцелели. Поне един моряк, който да му каже къде се намират и как да стигнат до земите на граф Честър.

Засенчил с ръка очите си, Магнус огледа бурното море. Тъй като бурята ги беше отнесла на север, той предполагаше, че се намират в Шотландия, но в коя част от крайбрежието... Всъщност това беше само предположение. Можеше само да се надява, че вятърът не ги е отнесъл чак в дивите планини или на някой остров западно от тях. Шотландия и без това беше опасна.

Магнус хвърли бърз поглед към момичето. Дрехите ѝ бяха мокри, тя стоеше пред него с тракаци зъби и цялата трепереше. Беше вързала косата си със скъсания си шал, но отделни златни кичурчета се бяха изплъзнали и се вееха на вятъра. Със стройно тяло, висока за жена, с правилни пропорции, които личаха дори под мократа наметка. Като я видя пред себе си, безупречно красива, макар че едва не бе станала жертва на морето, той неволно си помисли, че историята на управителя за провалената ѝ женитба е имала за цел по-скоро да скрие истината — а тя беше, че това невероятно красиво момиче е било наложница на Дьо Брийс. Сигурно съпругата му го бе принудила да се откаже от младата красавица. В този момент момичето повече от всякога напомняше на Магнус за статуя на светица със смарагдови очи.

Изглеждаше му като чужденка, изобщо не приличаше на жените от Франция или Англия. Ала не можеше да обясни какво го бе навело на тази мисъл. Управителят му каза, че била сираче, отгледано от монахините в „Сен Сюлпис“, без да се знае откъде произхожда.

— Най-добре е да обиколим брега, за да видим има ли и други оцелели — изръмжа той.

Не вярваше, че някой е останал жив, но не му хрумваше нищо по-добро, освен да се предадат на първите срещнати шотландци или да се подслонят в най-близкото селище. Естествено това не беше умно решение. Шотландското крайбрежие беше известно с това, че местните хора задържаха корабкрушенците срещу откуп и убиваха всички, които не бяха в състояние да им донесат пари. Шотландският крал беше заселил по брега много нормански семейства с надеждата да цивилизова тези диви места. Семейство Брюс живееше в Анандейл, семейство Дьо Морвил — в Еършаир. В Лодърдейл пък се бяха заселили членове на рода Фицалън, за които се говореше, че Уилям Лъвът издигнал феодалните господари в наследствен ранг стюарди. Шотландските варвари скоро свикнали да ги наричат с това име.

Като се имаше предвид това, най-добре беше да се придържат към брега и да се надяват, че ще намерят оцелели. Да вървят на юг и да търсят норманско имение. Ако бяха близо до Еършаир, Магнус щеше да потърси подслон при семейство Дьо Морвил, които му бяха далечни роднини — по-точно произхождаха от същия град в Нормандия, от който беше семейството на дядо му.

Той потърка брадичката си, небръсната от два дни. Съзнаваше, че се излагат на голяма опасност. Трябваше дълго да вървят пеш през негостоприемните шотландски земи, а външността им със сигурност щеше да направи впечатление. Макар че морето беше отнесло бойния му шлем, ризницата беше на гърба му, а такава изработка не се срещаше толкова далече на север. Още първият бос шотландец щеше да хареса изработената в Испания ризница и да го убие.

По дяволите, каза си Магнус, това се отнася и за меча ми! Той беше подарък от баща му, когато го удостоиха с рицарско звание, заедно с металните шпори. Подаръкът, който графът беше направил на своя първороден син и наследник, трябваше да го придружава през целия му живот. Дори крал Хенри се възхити на оръжието и намекна, че много би искал и той да притежава такъв меч, поръчан от щедрия

граф Морли. Ако не се разделя поне с ризницата, каза си решително Магнус, ще представлявам истинско предизвикателство за всеки срещнат крадец и убиец.

Ами момичето?

Тя стоеше неподвижно до него, обърната към морето, и той огледа крадешком изваяния ѝ профил. Носеше тесен сребърен пръстен и сребърни гривни. Роклята беше втвърдена от солта, разкъсана на някои места, но беше копринена и с красива бродерия. Обувките ѝ бяха изчезнали, но наметката беше от най-фина вълна.

Облечена като невеста, каза си мрачно Магнус. Част от историята за правото на сенъора върху първата брачна нощ. Все още вярваше, че е била наложница на Дьо Брийс, и смяташе, че дързостта ѝ да погледне — в панталона му потвърждава това предположение.

Магнус потърка отново небръснатата си брадичка и безпомощно се запита какво трябваше да направи с нея. Щеше да му бъде безкрайно трудно да опази и двамата живи. Момичето беше като червен флаг, който щеше да привлече негодници от всякакъв вид. Ако не искаше постоянно да води битки, за да я защитава, трябваше да се раздели с нея.

Искушението да я остави на брега беше голямо. Трябваше да постъпи така още когато я видя за първи път. Но, без да може да обясни защо, междувременно беше стигнал до заключението, че господ му е възложил да се грижи за това момиче. Като наказание.

Отново го заболя глава. Споменът за безумното пиянство беше свеж в паметта му. Трябваше да признае жестоката истина: господ искаше да го накаже за разпътния му живот. За пиенето, хазарта и самохвалството, довело до това злощастно пътуване. Откакто живееше в двора на граф Честър, беше извършил много недостойни неща.

В известна степен можеше да разбере, че всемогъщият се гневи — той бе загубил кораба, бе изхвърлил товара през борда и по негова вина бяха загинали много хора.

Магнус въздъхна мъчително. Разумът му подсказваше как трябва да постъпи. Трябваше да отведе момичето при Честър — тя беше единствената оцеляла от корабокрушението, единствената му свидетелка. Само тя можеше да потвърди, че е дал всичко от себе си, че е рискувал живота си, за да предотврати катастрофата.

Рицарят беше наясно, че го очакват трудности. Не можеше да предвиди какво им готвеше бъдещето. Но беше длъжен да опита. Искаше да се изправи пред граф Честър и да му разкаже откровено какво се беше случило. Затова трябваше да отведе момичето при Честър и графът да изслуша свидетелските й показания.

Той пое дълбоко въздух и попита:

— Как ви е името?

Младата жена се стресна и го изгледа недоверчиво. Не беше забравила как й изкрещя, когато я улови на местопрестъплението.

— Едайн — пошепна тя.

— Едайн? — Името май беше ирландско. — Това ли е всичко? — Когато тя не отговори, попита нетърпеливо: — Нямате ли и друго име, освен Едайн?

Тя поклати глава.

Магнус нетърпеливо цъкна с език.

— Вижте, момиче, доколкото виждам, с вас сме попаднали някъде зад шотландската граница. Ясно ви е, че нямаме нищо за ядене и пиене, че можем да се нахраним само ако намерим или откраднем нещо. Кой знае колко време ще мине, докато стигнем до някое норманско имение. Трябва да се разделим с някои от притежанията си, защото може да срещнем разбойници и тогава лошо ни се пише.

Тя вдигна глава. Магнус видя големите зелени очи и запази понататъшните опасения за себе си. Ако шотландците откриеха, че синът и наследникът на граф Морли беше в ръцете им, неутолимата им жажда за откуп щеше да се удесетори.

— Да слезем при скалите — предложи той. — Ей там, при мъртвото дърво.

Тръгна по тясната пътека към морето и тя го последва. Стъпалата й сигурно бяха леденостудени, но стъпваше леко по скалата. За съжаление не беше в състояние да й помогне. Възможно най-скоро трябваше да открадне или да купи някакви обувки. Или да нагласи нещо от парчета плат и слама, както правеха саксонците.

Първо обаче трябваше да свалят всичко, което можеше да привлече крадците.

Щом стигнаха при мъртвото дърво, Магнус бързо свали плетената ризница. След това махна яката и я скри в подплатения

жакет — много скоро със сигурност щеше да му се наложи да се бие. Беше му много трудно да пожертва скъпоценната си ризница.

Изкопа с камата си дълбока дупка и сложи ризницата вътре. След това шпорите и нагръдника.

Зарови бързо символите на своето рицарство и затъпка земята с ботушите си. След това сложи на мястото голям камък.

Момичето следеше движенията му с широко отворени очи.

— Никой няма да ги намери.

Той я погледна неразбиращо. Докато копаяше и слънцето топлеше гърба му, в паметта му оживяха спомени от родния дом. Замъкът Морли, майка му, братята и сестрите му, благородните жребци, които отглеждаше баща му, безкрайните поля, където растеше златно жито, меките възвишения. Живот, съвсем различен от този, който беше водил в двора на Честър, след като бе напуснал родината си.

Магнус си пожела с цялото си сърце господ да не го накаже за това, че е живял като глупак и е пропилял младостта и силата си. Достатъчно наказание беше, че стигнал до ръба: стоеше тук, корабкрушенец, останал само с дрехите на гърба си, с меча си и с една сребърна монета, непохарчена след проклетата игра на зарове. Монетата щеше да им стигне, колкото да си купят самун хляб и стомничка пиво.

Това му напомни, че от снощи не бяха хапнали нищо. Беше вече почти обед, но никъде не се виждаше нещо, годно за ядене. Коремът му къркореше застрашително.

— Не мърдайте — заповяда той на момичето и свали сребърните гривни, тясната сребърна диадема на челото, украсена с малки рубини, и финото златно синджирче. Всичките ѝ накити се събраха в голямата му шепа. Колкото и да се мразеше за действията си, трябваше да изкопае още една дупка и да зарови ценностите ѝ дълбоко в земята. Момичето изглеждаше толкова нещастно, че той се почувства задължен да му каже нещо утешително.

— Някой ден ще се върнем да ги вземем — изрече той, навел глава. — Белязах мястото под мъртвото дърво.

Когато тръгнаха по брега, Магнус забеляза, че Едайн няколко пъти се обърна към мястото, където бяха заровени ценните им вещи. Сигурно тъгуваше за сребърните си украшения.

Господ беше безмилостен в гнева си.

„Няма да се върнем.“ Едайн беше абсолютно сигурна в това, когато се обърна към дървото. При тази мисъл се почувства странно празна, но знаеше, че не можеше да направи нищо, за да си върне украшенията. Пътят ѝ водеше далече отгук, на юг и на изток.

Вътрешният глас се обади точно когато Магнус заравяше шпорите си. Показа ѝ фигурата на едър мъж със същата тъмночервена коса, силен, необуздан, но с добро сърце. Шпорите на младия рицар бяха подарък от него, вероятно за посвещението му. Сигурно беше баща му.

„Точно така, баща му“ — потвърди вътрешният глас.

Докато младият рицар отпъкваше земята с бойците си, Едайн видя още много хора — млади момичета, вероятно сестрите му, брат му, майката и бащата, господарски дом, обвит в мъгла, коне, граждани, крепост. Навсякъде царуваше духът на любовта. Имаше много млади хора, всички имаха достатъчно за ядене и живееха в хармония. Докато четеше мислите му, престана да го смята за разглезен самохвалко, за каквто го бе помислила в началото.

Запази меча си, помисли си Едайн, докато го следваше по каменната пътека.

В този момент нямаше нищо по-важно от меча му.

След известно време преминаха планинското било и попаднаха в долина, където пасеше стадо овце. Овчарят не се виждаше никъде, ала чува гласа му. Излая куче. Магнус даде меча си на Едайн и се промъкна безшумно, за да вземе кожената торба, в която — ако се съдеше по миризмата, — беше яденето на овчаря.

Грабна я, обърна се и хукна като подгонен. Гневният лай на овчарското куче, което очевидно беше подушило непознатия, се приближаваше застрашително. На това място гората беше рядка и не предлагаше защита.

Двамата хукнаха по планинската пътека на север, далече от брега. Тичаха и тичаха, а когато вече не можеха да дишат, паднаха без дъх в една падина, където растяха ясени и дъбове и течеше плитко поточе.

— Оставихте ли му сребро? — изпъшка Едайн, представяйки си как щеше да се ядоса гладният овчар.

Магнус ѝ хвърли бърз поглед.

— Да, дори го произведох в рицар. Велики боже, наистина ли мислите, че трябваше да платя? С какво?

Възцари се тишина. Той е прав, каза си Едайн. Трябваше да се крият както от обикновените хора, така и от разбойниците, и да търсят единственото място, където норманинът можеше да намери подслон — дома на друг норманин. Магнус беше сигурен, че в граничните области има немалко васални имения, които шотландският крал е раздал на нормани.

Едайн коленичи, опря длани в земята и пи жадно от потока, докато ѝ се зави свят и трябваше да поеме въздух. Водата беше прекрасна, по-хубава дори от яденето. Откакто се събуди със соления вкус на морето в устата си, изпитваше такава жажда, че беше готова да умре.

Тя седна на пети и изтри уста с опакото на ръката. Младият рицар отвори овчарската торба и погледна ужасено бялата буца, която извади.

Ако не беше толкова гладна, Едайн щеше да се изсмее на лицето му.

— Какво е това? — Той очевидно не вярваше на очите си. Още повече на носа си. — В името на свети Георги, това не може да се яде!

В този миг ѝ стана ясно, че този красив млад рицар никога в живота си не беше гладувал. Или поне не толкова, че да посегне към простото селско ядене.

— Сигурно и друг път ви се е случвало да ядете студена пача — обясни тя. — Това е горе-долу същото: месо, смесено с ечемик и овес и сварено в овче шкембе.

— В овче шкембе? — повтори той и лицето му се разкриви от отвращение. — Обичам свинско и говеждо шкембе, мама често поръчваше специално за мен. Но това тук... — Той помириса буцата и се потърси. — Господи! Откъде знаете, че е това, което казвате?

Едайн вдигна рамене.

— Хората от крайбрежието много обичат „хагис“ — месен пудинг. Овчарите го правят, когато заколят овца. Казват, че се запазва за дълго. Овчарите се хранят месеци наред с хагис, когато няма друго.

— Добре, добре — промърмори той. — Чух достатъчно. — Разряза външната обвивка и си взе малко парченце. Сдъвка го

внимателно, преди да го глътне. Вдигна вежди и ѝ подаде голямо парче.

Едайн го взе и се нахрани спокойно. Беше гладна, освен това беше свикнала с храната на овчарите. Хората от планините често споделяха своя „хагис“ със сирачетата от „Сен Сюлпис“, когато през есента докарваха стадата си в долината.

Може би трябва да му опиша и коравия салам, който шотландците правят от овчи черва, натъпкани с отпадъци от месо, див чесън и брашно от жълъди, каза си развеселено Едайн. Независимо от времето този салам се запазваше няколко месеца. Овчарите, които го носеха в торбите си, се усещаха от няколко мили разстояние — толкова силна беше миризмата му.

След като се нахраниха и отново пиха вода, рицарят свали наметката си и я окачи на едно дърво.

— Трябва да махнем солта от дрехите и кожата си — заяви той. — Ако не го направим, ще се появят рани. Моряците ме предупредиха да се пазя.

Той отиде до потока, седна на брега и събу ботушите си. Влезе във водата и свали подплатения жакет, но остана с меча си. След малко изчезна от погледа ѝ.

Зарадвана от възможността да измие ръцете ѝ лицето си, Едайн последва рицаря. Свали наметката си и я окачи на съседното дърво.

Беше доста хладно и никак не ѝ се искаше да изложи голата си кожа на доста силния вятър. Водата в потока беше ледена. Ала влажната, пропита със сол рокля и вълнената долна дреха бяха залепнали за тялото ѝ. Тя развърза връзките и пусна роклята в бистрите води.

Докато се събличаше, тя се опитваше да измисли начин да се стопли, докато дрехите ѝ изсъхнат. Слънчевите лъчи не бяха достатъчни. Още отсега трепереше от студ. Стисна здраво зъби, изхлузи долната риза през главата и също я хвърли в потока. Щом изсъхнат, дрехите ми ще са чисти и меки, опита се да се утеши тя.

Загреба с две ръце вода и я плисна върху краката си. Трябваше да впрегне цялата сила на волята си, за да не изпищи. Изми ръцете си, накрая наплиска гърдите и корема си, надавайки тихи викове.

О, господи, въпреки усилията ѝ солта лепнеше по цялото ѝ тяло! Даже, след като се изтърка с пясък, имаше чувството, че коричката от

сол не се е махнала. Грабна долната си риза и се изтърка ожесточено. Кожата ѝ стана тъмночервена. Най-сетне солта се разтвори.

Треперейки с цялото си тяло, Едайн нагази във водата, стъпка роклята си, изплакна я хубаво, изстиска я и я хвърли на брега. Остана само по дълги ленени гащи, но решително развърза връзките и пусна и тях във водата.

Трябваше да стъпче много добре дрехите си, за да изчисти солта. Но това беше само едната причина за безумните ѝ подскоци. Междувременно ѝ беше толкова студено, че буквално затанцува във водата, за да не се вледени. Отдавна не усещаше ходилата си.

Следобедното слънце се местеше бързо и голяма част от потока потъна в сянка. Вятърът шумеше в клоните на дърветата и Едайн усети как ръцете и краката ѝ настръхнаха.

Заподскача още по-силно, тъпчейки лененото бельо, и неволно си спомни танците на овчарите. Запляска ритмично, вдигна ръце над главата и се завъртя. Много скоро сърцето ѝ заби като безумно и изпрати топла кръв към крайниците. В кожата ѝ сякаш се впиха хиляди иглички, животът се върна в ходилата ѝ.

Долните ѝ дрехи бяха чисти, но Едайн не можеше да спре. Нещо ѝ подсказваше, че трябва да продължава все така, за да се стопли. Въртеше се все по-бързо и по-бързо, скачаше и плискаше вода.

Едва когато се подхлъзна на камъните и загуби опора, тя забави темпото и накрая спря, като пъшкаташе тежко. Вече не ѝ беше студено, както в началото. Надяваше се само дивият танц да не е изпокъсал ленените ѝ гащи.

Когато най-сетне се успокои, изведнъж изпита чувството, че вече не е сама.

Видя го да стои на брега, само на няколко метра от нея, бос, набързо навлякъл панталона си, с гол меч в ръка.

Мократа коса падаше на тъмночервени къдрици по раменете. Взираше се в нея като замаян. Сякаш имаше пред себе си дух или горска нимфа.

— Чух ви да крещите — обясни дрезгаво той.

6

Магнус не лъжеше. Наистина бе помислил, че са нападнали момичето. Беше чул виковете ѝ от мястото, където се къпеше — на няколко крачки след завоя на потока. Нахлузи панталона си и като обезумял заджапа през водата, представяйки си как дивите шотландци разкъсват дрехите ѝ, хвърлят я на земята и лягат върху нея, за да задоволят похотта си.

Сцената, която се разкри пред очите му, беше съвсем различна — но не по-малко зашеметяваща. Онова, което видя в планинския поток, беше нещо, което човек обикновено не очакваше да преживее на този свят, особено ако беше добър християнин. Още по-малко пък посред бял ден.

Танцуващият воден дух или призрак сякаш беше излязъл от старите приказки и легенди и нямаше нищо общо с действителността. Съществуването във водата бе дошло при него от тъмните езически дни и сега се опитваше да замае сетивата му, като се въртеше като невестулка в дяволски танц и тропаше с крака като безумно. Макар и дошло от ада, то беше златно и неописуемо красиво, чисто голо, грациозно, отдадено на дивия ритъм, призрачно в сянката на дърветата. И през цялото време надаваше пронизителни виковете.

Мина време, преди Магнус да проумее, че тъкмо тези виковете го бяха накарали да дотича обезумял от страх за живота ѝ.

Точно в този момент водният дух го забеляза и застина напред движението. Погледна го с разширени от ужас очи и шумно пое въздух. Дотолкова стресната, че забрави дори да се покрие.

Тя е гола — единствената мисъл, с която беше изпълнена главата на Магнус.

Нагазила почти до коленете в планинския поток, скрита в сянката на оголените дървета, пред него стоеше най-красивата жена, която някога беше виждал.

Нищо чудно, че я бе сметнал за същество от приказките. Същото призрачно чувство като преди малко го накара да потрепери.

Докато тя стоеше неподвижна като статуя, погледът му се плъзгаше по златната кожа, по стройната фигура със съвършени розови гърди, тясна талия и меко извити хълбоци. Дори само дългите крака биха накарали и най-усърдния монах да избяга от манастира.

Видението се разтрепери и прекъсна магията. Тя забърза към брега, но Магнус я изпревари.

Тя е била наложница на Дьо Брийс, напомни си той, когато ѝ препречи пътя. Искаше само да я докосне, да се убеди, че е истинска. Никога през живота си не беше виждал толкова красива жена.

Протегна ръка към рамото ѝ и неволно докосна хладната ѝ гърда. На розовото връхче висеше капка вода и той инстинктивно посегна към нея.

Младата жена не се помръдна, само извърна глава и впи в него смарагдовия си поглед.

— Не — пошепна тя, — не бива да правите това.

Магнус не посмя да отговори. Кръвта шумеше в ушите му.

Не бива ли?

Трябваше да го направи. Дори това леко докосване го възпламени, възбуди го до крайност.

Не можеше да прогони Дьо Брийс от мислите си. Това момиче беше прекалено красиво за незначителния провинциален рицар. Твърде съвършено, твърде нежно. Дори жената на Дьо Брийс да е била безумно ревнива, той не можеше да си представи, че един мъж би отпратил това съвършено същество.

А после, съвсем внезапно, видението се озова в обятията му. Той я привлече бързо към себе си и докосването на копринено меката, влажна кожа, свежа и хладна от студената вода, до собственото му полуразголено тяло беше повече, отколкото можеше да понесе.

С дълбок стон, излязъл от най-съкровената му същност, Магнус намери меките, готови да го посрещнат устни. Целият трепереше от желание да им се наслади. Докосването до устните ѝ запали огън, който се разпространи по вените му с бясна бързина и веднага предизвика у нея ответна реакция — тя простена гърлено и дъхът ѝ се ускори. Когато той се отдели от нея, за да я погледне, очите ѝ бяха пълни с объркване.

Сега не беше моментът да мисли за това.

— Ела — проговори дрезгаво той, — тук не е подходящото място за любов, посред потока. Ще те отведе на по-хубаво място.

Наведе се, вдигна я на ръце и я изнесе на брега. Намери малка падина, обляна от слънцето, и я положи върху стоплената земя. Вече не можеше да чака. Захвърли меча и за секунди свали панталона.

Дори на слънце вече не беше толкова топло, а хладният вятър караше кожата ѝ да настръхва. Ала Магнус не усещаше нищо друго, освен горещото желание, което тази прекрасна непозната беше събудила в слабините му. Когато коленичи пред нея, тя хвърли бърз, учуден поглед към непокрытите му слабини и бързо закри очите си с ръка.

— Не, моля те, не го прави — пошепна дрезгаво той.

Как ли изглеждаше Дьо Брийс под одеждите си? Защо се правеше на невинна?

Нито една от дамите и слугините в двора на Честър, които Магнус беше ощастливил досега, не се беше оплакала. Точно обратното, някои бяха толкова доволни, че едва успяваше да се отърве от тях. И всички се радваха да видят най-мъжката му част, никоя не закриваше очи. За бивша метреса русата фея се държеше доста странно.

Той се усмихна окуражително, легна върху нея и се опита да я спечели с нежни целувки и пърхащи ласки. Посвети по-специално внимание на прекрасните ѝ гърди, докато целувките и милувките му изтръгнаха от устните ѝ дълбок стон.

— Възбужда ли те това? — попита шепнешком той. — Съкровище мое, искам да ти е хубаво с мен. Кажи ми, ако искаш да престана.

Тя сякаш не го чуваше. Устните ѝ бяха полуотворени, а когато ръката му се мушна между бедрата ѝ, за да помилва най-интимните ѝ части, от гърлото ѝ отново се изтръгна дрезгав стон. Магнус никога не беше изпитвал толкова силна и толкова бърза възбуда. Тя лежеше в прегръдката му ѝ цялото ѝ същество излъчваше готовност да го приеме. Смарагдовите очи бяха полузатворени. Открехна тялото си за него като цветче, може би малко сдържана — но ръката, която бавно се плъзгаше по гърба му, и натискът на бедрата ѝ бяха недвусмислена покана.

Тя го желаше, в това нямаше съмнение. От друга страна обаче, не прилагаше нито един трик от женското любовно изкуство.

В продължение на един кратък миг Магнус си помисли, че всъщност би трябвало да се чувства поласкан. Трябваше да се гордее, че бе успял да завладее с щурм тази съвършена красавица и я беше възбудил толкова силно, че тя нямаше време дори да приложи обичайните си средства.

— Магнус — пошепна тя със затворени очи.

Мъжът се стресна. Никога не беше споменавал името си пред нея. Но веднага го забрави.

— Прекрасна моя — пошепна дрезгаво той, докато се настаняваше между краката ѝ, — обожавам тялото ти и копнея да те направя щастлива.

И друг път беше казал тези думи, когато се любеше с жена. Мушна ръце под твърдото ѝ дупе и я повдигна. Толкова крехка и мека и в същото време толкова страдна... само след секунди щеше да завладее това олицетворение на съвършената женственост и да потъне в него. Вече не можеше да чака.

Целуна жадно изпръхналата ѝ уста и едновременно с това проникна в утробата ѝ с гъвкаво, многократно упражнявано движение. Тя пое шумно въздух. Вкопчи се в него и тялото ѝ се притисна към неговото. Сякаш отново бяха потеглили на път, за да претърпят корабкрушение и да се хванат един за друг, за да оцелеят.

Това трябваше да го предупреди. За миг помисли да се отдръпне, да бъде по-внимателен, но вече беше твърде късно.

Усети разкъсването на тънката бариера, но всичко беше много по-различно от друг път.

Преди да е осъзнал грешката си и да се е оттеглил, бе завладян от пулсираща сила, която го повлече към висините, разпростря се в цялото му тяло и му обеща неземно удоволствие. Безброй цветни искри експлодираха пред очите му. В ушите му отекна тържествена музика. Слабините му вибрираха с непозната страст.

Неспособен да се сдържа, Магнус проникна още по-дълбоко в нея. Тя не се стресна, не заплака, но той разбра какво беше направил.

Преди да е имал време да помисли за постъпката си — ако изобщо беше в състояние да мисли при това парещо желание, — в

тялото му нахлу нова вибрираща вълна и отнесе със себе си остатъците от разума.

Вече не можеше да престане. Възбудата му се увеличаваше с всяка секунда, горещи вълни разтърсваха тялото му. Имаше чувството, че се е устремил към небесните висини и много скоро ще достигне самия рай. Само не биваше да изпуска от ръцете си голото момиче. Слънчевите лъчи го заслепяваха, сред тях избухваха снопове звезди. Сля се с нея, стана част от нея и двамата потънаха в безбрежната горещина. Тя беше като пламък, който се уви около него, за да му покаже желанието си, да го целува и погълне.

Невероятната страст се изля в дълбок стон. В същото време чу тихия ѝ вик, когато двамата заедно достигнаха върха. Постепенно земята отново се завъртя нормално, звездите, слънцето и луната се върнаха на обичайните си места.

Всичко свърши. Струваше му се невероятно. Все още дишайки тежко, той поклати глава. Никога преди това не беше преживявал любовния акт с такава сила. Вече гореше от желание да я люби отново. Наведе се към нея и я целуна с безкрайна нежност.

Погледна я и се усмихна. Тя също беше сторещена, по челото ѝ се стичаха вадички пот, косата ѝ беше разрешена, устните зачервени и подути от жадните му целувки.

Къде се намираха? Този невероятен, несравним любовен акт не се беше състоял на брега на неизвестен поток във варварска Шотландия — Магнус беше сигурен в това.

Велики боже, каза си той, докато се оглеждаше замаяно, възможно ли е през ноември да мирише на летни цветя? Ако не го лъжеха очите, във въздуха танцуваха златни пращинки — като завеса, която се разтваряше и се разсейваше под дърветата и над водата.

Пред невярващите очи на Магнус златният прах се понесе надалеч и накрая изчезна.

Когато вятърът погали горещото му рамо, той се стресна, сякаш го бяха залели със студена вода. Разтрепери се и момичето под него се раздвижи. Макар и неохотно, той се отдели от нея.

Тя отвори очи.

Този смарагдовозелен поглед под дългите, извити мигли отново го омагьоса, но скоро трябваше да установи, че тя разполагаше и с други, още по-опасни магии. Устните ѝ се усмихнаха.

Никога досега не я беше виждал да се усмихва и остана поразен. Усмивката ѝ беше златна, зашеметяваща като току-що преживяния любовен акт. Когато тя се надигна насреща му и леко го целуна по устните, тялото му се парализира.

— Не знаех... — Тя вдигна ръка, за да приглади запотената коса от челото му. — Магнус... — Изрече името му като въздишка. — Беше прекрасно, Магнус, но все още не мога да разбера как се озовах в прегръдките ти.

Мъжът отново усети леката неловкост от преди малко, когато чу името си от устата ѝ.

— Ей сега ще се върна — промълви той.

Стана и свали наметката си от дървото, на което съхнеше. Беше почти суха, стоплена от слънцето.

Когато тя понечи да се надигне, той бързо коленичи пред нея, уви и двамата в наметката и полегна върху постелята от топли листа. Тя сложи ръце върху гърдите му и се сгуши в него. Скоро и двамата се почувстваха топло и уютно.

Магнус се загледа замислено към голите клони на дърветата. Откакто се почувства мъж, беше спал с доста жени, но никога не беше преживявал подобно нещо. Още отсега се боеше от часа, когато щяха да пристигнат в двора на Честър и той трябваше да я предаде на господаря си.

Света Дево, каза си той, животът ми става все по-сложен! Как да се откаже от тази златна красавица, която щеше да завърти главите на всички мъже под деветдесет години! Двамата бяха свързани от корабокрушението, заедно бяха избегнали смъртта. На всичкото отгоре ѝ бе отнел девствеността.

Не знаеше почти нищо за нея, но двамата бяха споделили най-съкровени мигове, които споделят мъжът и жената. Беше чул блажените ѝ стонове. Беше усетил ръцете ѝ върху тялото си. Беше преживял натиска на бедрата ѝ. Беше я притежавал. И тя го беше притежавала. Отново и отново я виждаше да танцува в планинския поток като царицата на гората.

Тя не беше държанка. Какъв глупак беше той, да повярва в такава клевета! Ала ако я отведе в двора на Честър, със сигурност ще се отнасят към нея като към уличница, каза си той и сърцето му се сви от болка.

При тази мисъл крайниците му се сковаха от леден ужас. Той, само той беше виновен за обрата в съдбата ѝ! Ако не беше такъв глупак, тя все още щеше да е недокоснатата.

Въпреки всичко трябваше да я отведе в Честър — тя беше единствената оцеляла свидетелка на катастрофалното плаване. След като беше спал с нея, след като заедно бяха преживели невероятния екстаз, това необикновено момиче беше неговата благословия и в същото време неговото проклятие.

Може би трябваше да се ожени за нея.

При тази мисъл буцата в стомаха му натежа още повече. Беше готов да завие от болка.

Много добре знаеше, че тя, сирачето, отгледано в манастир в дивите гранични области, не може да стане съпруга на бъдещ граф. Родителите му никога нямаше да дадат съгласието си. Щеше само да нарани ангела в ръцете си, ако го представеше пред семейството си. Магнус отново прокле глупостта си. На практика беше превърнал момичето в курва.

Погледът му се впи в крехкото същество, което лежеше в прегръдката му, изпълнено с доверие. „Беше прекрасно, Магнус“ — бе казала тя. Думите се впи в плътта му като остри стъкла.

Момичето беше заспало. Спеше в ръцете му. Беше готов да заплаче от угризения на съвестта. Много му се искаше да я събуди и да попита: „Откъде идваш? Каква е тази странна магия, която те заобикаля, която ти позволява да виждаш събития от бъдещето? Наистина ли не знаеш нищо за произхода си? Наистина ли си само сираче, отгледано от монахините?“

Мястото, където лежах, беше топло. Тялото, притиснато в неговото, беше топло. Магнус зарови брадичка в златната ѝ коса, вдиша дълбоко цветния ѝ аромат и се прозя.

Сигурно ги очакваха още много изпитания, но двамата бяха безкрайно изтощени от онова, което беше зад гърба им. Той усети как умората го надви и затвори очи.

Късно следобед се събуди с ужасен вик. Слънцето вече залязваше, вятърът бе отслабнал, но беше студено. Веднага разбра, че момичето вече не беше под наметката му.

Скочи и се почувства ужасно смешен, докато тичаше гол под дърветата в падащия мрак. Първо трябваше да събере дрехите си. Тя

не можеше да е отишла далеч.

Може би събира дрехите си, каза си той и забърза към потока. Намери панталона си и бързо го обу. Намери и подплатения жакет, окачен на един бор.

— Едайн! — извика той. Първия път тихо, защото не се знаеше кой може да е наблизо.

Не я намери на брега. Може би се бе скрила в горичката, за да се облекчи. Или да събере плодове. Или по друга причина. По-добре да се върне.

По гърба му пролази леден страх. Дори да беше отишла да събере дрехите си преди падането на нощта, тя щеше да се върне при него. След онова, което бяха преживели заедно, беше абсурдно да помисли, че е избягала в тази чужда, негостоприемна страна и го е оставила сам.

Той беше убеден в това още преди да види изпотъпканата от тежки копита земя около горичката — мястото, където неизвестни ездачи я бяха вдигнали на гърба на коня и я бяха отвели със себе си.

Веднага щом Асгард излезе от стаичката на правния съветник и възседна коня си, за да напусне Единбургската крепост, към него се присъедини сержант от тамплиерския орден.

— Сър Асгард? — Младият мъж стегнато отдаде чест. Бялата му наметка беше с кант на шията, който показваше принадлежността му към ордена. Братята от ордена на свещения храм се деляха на рицари и служещи. Само рицарите имаха право да носят червен кръст на гърдите и гърба на белите си наметки.

Сержантът, който изглеждаше на не повече от двацет години, напразно се стараяше да остане сериозен.

— Брат Тристан дьо Монвил на вашите услуги, сър. Възложено ми е да ви заведа в нашата резиденция.

Асгард кимна. Вече не беше нужно да търси подслон за нощта. След като крал Уилям Лъвът беше въвел в страната си повечето от обичаите на френските нормани, съвсем естествено беше тамплиерите да изградят своя резиденция в Единбург.

Като изключим предпочитанията на краля към всичко френско, размишляваше Асгард, докато сержантът го водеше по тесните улички, Уилям със сигурност се интересува от финансовите средства на тамплиерите. Всяка тяхна резиденция беше и банка. Първоначалната задача на ордена — да закриля пътуващите в Светите земи — доведе дотам, че братята започнаха да управляват имуществото на кръстоносците, да изпращат пари в Европа, когато беше нужно, да обменят валута, да инвестират капитали и да дават заеми на европейските монарси. Обяснението беше, че щом един християнин иска да вземе заем, по-добре е да поиска пари от известните рицари монаси, вместо от жалки лихвари като евреите. Или още по-зле — от ужасните италианци.

— Откога съществува тукашната резиденция? — осведоми се Асгард.

Сержантът се обърна на седлото.

— Достатъчно дълго, за да вършим божие дело и да получаваме благословията му, братко.

Асгард едва не се изсмя. Много добре помнеше какъв беше самият той на тази възраст. Набожността струеше като пот от порите му. Но в никакъв случай не беше толкова самодоволен.

В долния град беше паднала лека мъгла. Асгард се уви в дебелия наметка и си припомни времето, което беше минало от онези младежки дни. Дванайсет години.

На възрастта на сержанта живееше с убеждението, че знае всичко — и нищо. Когато пожела да бъде приет в ордена, с него се зае старият брат Робърт. Зелен и нахален, какъвто беше, Асгард не можа да разбере какво искаше да каже старият монах с думите: „Вие желаете голямото и великото, но не познавате строгите правила, които са длъжни да спазват братята от ордена. Виждате ни да ходим с красиви одежди, силни коне, великолепни ризници, но не познавате вътрешния живот на ордена. Ако желаете да останете от тази страна на морето, орденът ще ви изпрати отгатък и обратно; ако искате да спите, трябва да будувате, а ако сте гладни, никой няма да ви даде храна. Ще понесете ли всичко това за честта, за спасението и за благо на безсмъртната си душа?“

Сержантът насочи коня си към пазарния площад. Отгатък градските стени Асгард видя панорамата на есента.

— Резиденцията ни не е в града, сър Асгард — извика през рамо момъкът. — Изградихме дома си извън крепостните стени, за да имаме достатъчно място да сеем жито и да се упражняваме с оръжията.

Асгард погледна втренчено шлема на сержанта.

Не беше трудно да се кандидатираш за приемане в ордена: кандидатът трябваше да е вярващ католик, да е законен наследник на рицар, да не е женен и да не членува в други свещени ордени, да не е задлъжнял, да се отличава със силен дух и здраво тяло и да не е подкупил никого, за да бъде приет в общността.

Наистина просто. Много млади мъже притежаваха необходимите качества, за да отидат в Северна Франция и да станат тамплиери, особено по-млади синове като него. Спомни си колко силно беше желанието му да бъде приет в ордена и потрепери. От дванадесетата си година не мечтаеше за нищо друго. За него тамплиерите бяха нещо като богове.

Когато се стигна дотам, той коленичи пред главния брат в резиденцията и се закле да се подчинява безпрекословно на великия майстор на храма в далечните Свещени земи и на всички висшестоящи, да спазва благочестие, добрите нрави и обичаите на ордена, да живее без притежания, да защитава и разширява Йерусалимското кралство, никога да не допуска християни да бъдат убивани или лишени от имуществото си и никога да не напуска ордена без позволение.

Когато брат Гуидо със собствената си ръка вдигна новите рицари, сложи на раменете им белите наметки с червени кръстове, целуна ги и ги поздрави с добре дошли в ордена, Асгард се почувства на върха на щастието и се изпълни с екстатично благочестие. Това беше началото на новия му живот!

Днес не можеше да мисли за този ден без дълбока горчивина.

Свободен от грехове, невинен — още чист и неопетнен в тази крехка възраст — в името на господата и Светата дева, за какво беше употребил новия си живот? Съжаляваше бедния млад глупак, какъвто беше някога. Беше повече от безумно да се поддаде на изкушението. „Нов живот“ за двадесетгодишен младеж, който дори не беше спал с жена, едва започнал да се бръсне, младеж, който обичаше да свири на арфа и рог, но не беше загубил нито капка кръв в битка!

Започна да му става ясно какво го очакваше, когато отидоха в съседната стая и се съблякоха голи пред братята. Дадоха им две ризи, туника с дълги ръкави, два чифта обувки и долни гащи, дълго расо, което отпред беше отворено, дълга наметка, две палта, едното за лятото, а другото, подплатено с овча кожа, за зимата, кожен колан, шапка и каскет. Освен това получиха две кърпи, чаршафи, ризница, шлем, високи гамаша и бяла наметка с червен кръст, още меч, копие и щит, три ножа, един, от които беше за ядене. Всеки млад рицар имаше по три коня, докато пажовете и обикновените войници имаха по един.

Докато стоеше в голото, студено помещение в резиденцията във Фализ и се червеше от погледите на събраните тамплиери, Асгард все още не хранеше съмнения, че е осенен от божията милост и ще стане велик воин и монах, член на ордена, който непоколебимо служеше на Христос и защитаваше Свещения храм. Вярата му беше над всички съмнения.

По-късно му стана ясно, че не беше вникнал в думите на брат Гуидо. Какво бе казал монахът: че тамплиерът трябва да будува, когато му се спи, да стои гладен, когато умира от глад, и да отиде оттатък морето, въпреки че желае да остане във Франция. В Светите земи се водеха кървави битки и той се сблъска не само с извратеността на варварите, които бяха завладели Йерусалимското кралство, но и с някои странни обичаи на самите рицари.

Асгард помнеше много точно кога душата му заболя. В Акр. А може би и още когато кракът му стъпи за първи път в Палестина.

Сержантът спря коня си и се обърна към него. Асгард можеше само да предполага, че му е казал нещо и чака отговор. Бяха стигнали до порта във високи каменни стени, зад които камбана звънеше за вечерня. Асгард беше много гладен и се зарадва на сигурно добре пригответената тамплиерска вечеря.

Макар че орденът му следваше правилата на свети Бенедикт, на тамплиерите беше разрешено да ядат червено месо и други храни, необходими за укрепването на тялото. Естествено беше Асгард да се зарадва на предстоящата вечеря. Но не се радваше на предстоящата вечер, защото знаеше, че ще му задават много въпроси. Главният майстор на ордена беше изпратил хора да го издирят, следователно знаеше, че е пристигнал в Единбург, макар че пътуването му се пазеше в строга тайна. Никой не биваше да знае, че се намира в Шотландия. Трябваше да помисли как да отговаря.

Вечерята на тамплиерите беше веднага след вечерната служба. Обикновено братята се събираха в голямата трапезария, в чиито високи, сводести стени от дебели камъни всички шумове от дъвчене и гълтане, както и стъпките на влизащите и излизащите отекваха оглушително. От погледите, които от време на време ловеше, Асгард заключи, че главният майстор е уведомил за пристигането му рицарите, слугите им и дори пажовете.

Вместо към виното той посегна към чаша козе мляко, отпи голяма глътка и огледа над ръба събраните в трапезарията. Братята имаха право да го оглеждат; това не го притесняваше. То нямаше да промени нищо в слуховете, които се носеха за него. Асгард дьо ла Герш, великият кръстоносец! Лично султан Саладин го бе нарекъл най-силния от франките и с това го бе белязал до смъртта.

Всички тамплиери обичаха тази история.

Предводителят на сарацините беше убеден, че може да сломи кръстоносците, които упорито отстояваха Йерусалим, ако залови тамплиера Асгард дьо ла Герш, поради което за известно време обсадата се съсредоточи върху един-единствен рицар. Върху него. Минезенгерите разпространиха славата му из цяла Европа: Асгард дьо ла Герш, най-великият рицар тамплиер на всички времена.

Докато вървяха безмълвно към кръглата църква, главният майстор улови ръката му.

— Елате в стаята ми — покани го тихо той, докато другите продължиха за вечерната молитва. — Мисля, че имаме онова, което търсите — допълни с лека усмивка той.

Асгард спря и го погледна втренчено. За момент се изкуши да повярва, че майсторът беше намерил тайнственото момиче и го държеше затворено в резиденцията в Единбург. Но бързо си каза, че това е само глупава надежда.

Минаха няколко минути, докато майсторът запали лампата на писалището си. Каменното помещение беше пълно с реликви от Далечния Изток. Монахът напълни мангала с въглища и ги запали. И лампата, и мангалът бяха сарацинска изработка. Оттам беше и стенният килим, на който бяха изобразени Исус и апостолите в ризници като рицари, възседнали бойни коне. Помещението беше обзаведено с типичната за тамплиерите смесица от източен разкош и монашеска бедност.

Асгард се отпусна на пейката пред писалището и майсторът му наля вино от красива сарацинска стомна.

— Момичето — започна без заобикалки той — е търсено не само от английския крал.

Асгард запази непроницаемо изражение.

Главният майстор се разхождаше неспокойно напред-назад. Норманин, около петдесетгодишен, със светли очи, които следяха всяко движение на госта.

— Кажете ми, братко, наистина ли повярвахте, че английският крал може да изпрати тамплиер в Шотландия, без братството да узнае?

Асгард сведе глава към чашата си.

— Да, мисля, че да. — Той беше дошъл тук по работа на краля и смяташе, че не е нужно да дава отчет на единбургския майстор.

— Хмм. — Монахът му обърна гръб. — Хенри Плантаженет трябва да разбере, че не е особено умно да крие намеренията си от нас. Пратеник на великия майстор прекоси цяла Франция, за да ни извести за идването ви.

Аха, каза си Асгард, значи не само английският крал Хенри и шотландският крал Уилям, ами и великият майстор на тамплиерите. Велики боже, кое беше това момиче — какво беше то за най-важните личности в Европа?

— Великият майстор — продължи монахът — е много заинтересован от момичето, за което сестрите от „Сен Сюлпис“ твърдят, че е светица. А крал Хенри толкова силно желае да я открие, че е изпратил един от най-славните тамплиери в кралството на Уилям Лъва.

Асгард отново сведе поглед.

— Братството служи на много монарси, уважаеми отче. И по много начини. — Усети, че се изпотява.

Домакинът седна на отсрещната пейка и опря лакти на масата. Носеше наметката с червен кръст и още една, по-дебела. Въпреки мангала в помещението беше доста студено.

— Очевидно не са ви осведомили за положението — заговори сериозно той. — Всъщност и аз не мога да ви кажа кой знае какво — само разкази на служители в манастира, които си отвориха устата, макар че монахините са им заповядали да мълчат. Историите са интересни, но е трудно да им повярваме. Например, че детето, намерено пред портата, било само на два или три дни, но издавало невероятно разумни звуци. Монахините никога не били виждали такова дете. И още тогава било изключително красиво. Когато пораснало, се отличило с толкова мек и кротък характер, че сестрите го обикнали и категорично отказали да го дадат за осиновяване, макар че доста семейства от града изразили такова желание. Пазели момиченцето като зеницата на очите си и не го пускали никъде. Свикали нарочно събрание, за да му дадат име. Нарекли го Едайн.

— Ирландска кралица — промърмори Асгард.

— Наистина ли? — Тамплиерът му хвърли бърз поглед. — Това ли означава името? Странно. Няма никакви доказателства, че момичето е от ирландско потекло. Монахините са си измислили името. Разправят, че когато пораснала достатъчно, за да разбере въпроса,

глупавите сестри я попитали откъде е дошла и тя отговорила: „От облаците“.

— От облаците? — В гласа на Асгард прозвуча искрена изненада.

— Сестрите се кълнат, че точно така е отговорила. — Игуменът въздъхна. — Трябва да призная, понякога имам чувството, че онези почтени жени са си загубили ума. Облаците са фантазия на малко момиче. Много сирачета измислят подобни истории, когато не се знае нищо за родителите им. Ясно е, че никое дете не може да си спомни къде се е родило. Според мен историите за момичето са смешни и глупави.

Единбургският майстор си наля още вино.

— Монахините са я нарекли светица — продължи той, след като си изтри устата, — за да изпреварят онези, които биха я нарекли другояче. Все пак е по-добре да я смятат за светица, отколкото за вещица, нали?

— Какво друго се знае за нея? — попита Асгард.

— Може да говори с животните. Да, знам какво си мислите сега, но има свидетели. Едайн се занимавала със сирачетата в манастира, грижела се за тях, възпитавала ги, учела ги. Един ден някакъв вол се откъснал от впряга си и се затичал право към група деца. Момичето застанало на пътя му и го успокоило, като му говорело. Накрая животното ѝ позволило да го хване за единия рог и да го отведе.

Асгард се усмихна недоверчиво.

— Често съм виждал как укротяват коне и говеда. Не е чак толкова трудно, когато човек е свикнал да общува с животните и притежава известна сръчност.

— Сръчност? — Майсторът го погледна втренчено. — Казаха ми, че момичето само погледнало огромния вол, който тичал разярено срещу него, и той спрял. Спрял наред пътя като ударен с брадва! Един поглед — нищо повече, и волът спрял послушно и навел глава пред нея.

Асгард не отговори веднага.

— Според мен сестрите от „Сен Сюлпис“ правят чудеса от обикновени случки.

Майсторът поклати глава.

— Даже овчарите, които редовно ходят в манастира, разказват невероятни неща за нея. Например, че умеела да предава мисли. Естествено никой не смее да се закълне. Монахините мълчат като гроб, защото никой не иска да пристигне делегация от римски епископи. Обаче селяните, които работят в манастира, разказват, че тя умее да повика всеки човек, който ѝ трябва. Повиканите чували тих глас в ухото си.

Асгард и друг път беше чувал за млади момичета, които укротявали диви животни. Цялото християнство почиташе символите на Светата дева и еднорога. Но тайнствен глас, на който всеки се подчинява? Това беше много по-интересно.

Не можа да устои и попита:

— А казаха ли ви дали е омагьосвала хора? Чувал съм, че такива девизи омагьосвали хората, след като летели във въздуха и кацали по клоните на дъбове и върби. Чувал съм също, че умеели да накарат кокошките да не носят и кравите да не дават мляко. Всъщност, според мен най-важното е дали момичето умее да предсказва бъдещето.

Майсторът остави чашата си и го погледна право в очите.

— Суеверието е за незнаещите, братко Асгард. Нашият орден никога не е одобрявал наказването и изгарянето на жени, които притежават известни необясними способности. Ние не използваме думата „вещица“, а я предоставяме на тълпата. От друга страна, още не знаем много за законите на природата на божията земя. Ако вече сте били в Светите земи, сигурно знаете, че братството се опитва да разгадае божии тайни — а те са достатъчно, нали?

Слепоочията на Асгард запулсираха. Тези думи отново предизвикаха в сърцето му старата неловкост и челото му овлажня. Естествено майсторът знаеше, че той е живял на изток. Нали Саладин му беше създал слава, която щеше да му тежи до края на живота! Да, майсторът имаше право, братството на тамплиерите в Светите земи не се плашеше да търси божии тайни. Дори сега не беше в състояние да се отърси окончателно от преживяния ужас.

Майсторът бе забелязал трепването му и вдигна едната си вежда.

— Стара рана — обясни бързо Асгард. — От последната обсада на Акр. Не ме оставя на мира. Но преди малко вие казахте, милорд, че имате онова, което търся.

Тамплиерът отново седна зад писалището.

— Значи е вярно, че вие, Дьо ла Герш, сте тук по поръчение на английския крал? За да научите повече за послушничката в „Сен Сюлпис“?

Асгард кимна.

— Тогава знайте, че след корабокрушение момичето е било похитено от банда шотландци, наричащи се Санах Дху. Бандата е на служба при някой си Константин от Лох Етив. Изпратиха човек с вестта, че лорд Константин желае тамплиерът, изпратен от крал Хенри, да иде при него и да откупи момичето. Шотландците знаят, че Хенри се интересува от послушничката, и очакват подобаващо висока сума. Много повече, отколкото би могъл да плати Уилям Львът, който разполага само с шотландското кралство, тоест няма почти никакви средства. Момичето е затворено в някаква крепост от другата страна на морския ръкав, на около петдесет мили оттук.

Асгард бавно остави чашата, опитвайки се да подреди мислите си.

— Защо не я доведат тук? Спокойно можем да им платим откупа от тази страна на морето.

— Искат петдесет златни крони.

Асгард подсвирна изненадано.

— Петдесет крони? Онзи тип е луд! Нямам толкова, а и Хенри никога няма да даде такава сума, за да задоволи любопитството си. Даже за светица или каквото и да е онова момиче.

Майсторът се извърна настрана.

— Ще изпратя с вас един паж. Шотландците на Константин произхождат от островите и са диви кучета. Сигурен съм, че при никакви условия няма да дойдат в Единбург, защото рискуват засада.

Асгард се надигна. В Лондон не му казаха нищо за това. Изведнъж се бе озовал между двама крале, които си съперничеха, освен това трябваше да защити интереса на ордена си. Какво искаха тамплиерите от жена, която всеки нормален човек би определил като вещица? В името на бога, каква нужда имаха братята му от жената, която трябваше да си остане в далечния манастир, за да не рискува да я изгорят на клада!

— На кого да я предам, като се върна? — осведоми се с привидна небрежност той. — На великия майстор на ордена, или на Уилям

Лъва? А може би на краля, на когото се заклев да служи вярно — на Хенри Плантаженет?

Единбургският майстор на тамплиерския орден се изправи, сложи ръка на рамото на Асгард и го съпроводи до вратата.

— Намерете момичето и го доведете тук — нареди уверено той. — Дотогава всички въпроси ще са изяснени.

Магнус тичаше толкова бързо към обраслите с трева възвишения, че много пъти се спъна и едва не падна. Над страната беше паднала гъста мъгла, но той виждаше съвсем ясно яркото петно на върха на хълма. Беше абсолютно сигурен, че това е червеният копринен шал на Едайн.

За малко да се сблъска с една заровила се в земята свиня, която едва успя да го избегне — цялото му внимание беше съсредоточено върху цветното петно. Залаяха кучета, невидими фигури се развикаха, че в селото е проникнал чужденец.

Магнус присви очи и се опита да различи нещо в мъглата. Онова, което видя, в Шотландия се наричаше „село“. Жалко, западнало място, дори под милостивото було на мъглата.

Видя три постройки с плетени стени, замазани с глина, нещо, което приличаше на хамбар, и кошара от дебели стволоче и сухи клони. Беше последвал голямата свиня през единствения вход.

След миг го заобиколиха дребни, набити мъже и жени с черни коси и очи, облечени в кравешки кожи. Лицата им, дори тези на жените, бяха покрити със сини шарки.

Когато я видя, сърцето му спря да бие. Едно младо момиче, доколкото можеше да прецени при тези подобни на джуджета хора, бе вързало на главата си червения шал на Едайн.

Магнус мушна ръка под наметката си и напипа дръжката на меча. Четирима или петима боси мъже бяха насочили копията си към него.

— Къде е момичето? — попита той на нормански френски и посочи жената с шала. Искаше да разбере къде е красивото русо момиче, което беше носило този шал.

Всички се обърнаха към младата жена, сякаш я виждаха за първи път. Мъжете с копията си размениха няколко думи на език, който Магнус никога не беше чувал.

Той се огледа и увереността го напусна. В групата имаше още две жени. Едната се беше накиприла със синята сватбена рокля, красиво избродирана на шията и ръкавите. Всъщност само с горната част. Полата беше облякла другата.

„Мъртва е“ — каза си отчаяно той. Шотландските джуджета са я убили и са ѝ свалили дрехите!

Сякаш беше получил юмручен удар в корема. Последва го студен гняв. Нямаше да се примири, докато не отмъсти за убийството!

Отметна назад наметката и посегна към меча, но в този момент старият мъж, наметнат с козя кожа, се хвърли към него, заклати глава и диво размаха ръце.

„Момиче.“ Думата бе изречена на саксонски. Старецът се вкопчи в ръката на Магнус и посочи в срещуположна посока. „Момиче. Отива.“ Всички останали се развикаха един през друг.

Магнус спря и се огледа. Как да се разберат, след като той знаеше само няколко думи на саксонски! Очевидно старецът не беше по-добре от него. Двамата се гледаха, без да знаят откъде да започнат.

Едно беше ясно. Искаха да му кажат, че момичето си е отишло. Едайн не беше мъртва. Но не беше в селото.

Преди да се е отдал на облекчението, той отиде при младата жена и смъкна копринения шал от главата ѝ. Мъжете и жените изръмжаха недоволно, но той се върна при стареца и мушна шала под носа му.

Шотландецът го погледна, вдигна изрисуваните в синьо ръце и преброи на пръсти. След това показа с жестове и звуци как галопират коне.

Магнус зарови пръсти в косата си. Какво означаваше това? Десет ездачи довели Едайн в селището, а после я отвели? Господи, колко му се искаше да повярва, че е още жива!

Старецът докосна коприната в ръката му и махна на младата жена със силно татуирано чипоносо лице. Тя сведе глава и плахо погледна рицаря изпод полуспуснати мигли.

Старецът вдигна ръце над главата си, затропа с крака и се завъртя в кръг, за да изобрази воин, един от ездачите, минали през селото. След минута спря и погледна Магнус с очакване.

Очите на шотландците бяха устремени към чужденеца, който помисли малко и кимна. Да, беше разбрал обясненията им.

Старецът взе червения шал, сложи го на главата на момичето и отново го дръпна. Направи няколко крачки настрани и се засмя безрадостно. С бързо, гъвкаво движение, което Магнус не успя да проследи, се хвърли върху момичето и дръпна с такава сила кожата му жакет, че той се отвори и разкри гърдите ѝ. Старецът се изкиска дрезгаво, но не я докосна.

След малко отново вдигна десет пръста. Десет ездачи. Очевидно искаше Магнус да разбере всяка подробност от случилото се, защото посочи младата жена с горната част на синята рокля. Мъжете с копията заговориха оживено.

Магнус се облегна тежко на стената на близкия навес.

Света майко божия, можеше само да се надява, че е разбрал правилно обясненията на стареца. Десет ездачи бяха довели в селото момичето, което търсеше, за да поискат храна. Очевидно е станало скоро след отвличането ѝ.

За да получат храна, те свалили дрехите ѝ — това бе разбрал от обясненията на стареца. Оставили я гола.

При тази мисъл кръвта заби лудо в слепоочията му. Внезапно разбра, че откакто се бяха любили, смяташе тялото ѝ за своя лична собственост. Много ясно си спомняше великолепните крака, златната кожа, съвършените гърди, изваяните рамене. Обезумя от ярост, като си представи как бандитите са я унижили пред зяпащите селяни само защото са искали да видят какво се крие под красивите дрехи.

Той закри очите си с треперещи пръсти. Негодниците, посмели да опозорят неговата Едайн, щяха да си получат заслуженото! Нямаше да намери мир, докато не ги настигне, за да им избодат очите със собствените им ками.

Старецът дръпна наметката му и леко я повдигна.

— Наметка — каза Магнус.

Мъжът кимна.

Значи ѝ бяха оставили наметката. Дрехите ѝ бяха раздадени на селяните срещу вода и храна. Колко ли ѝ беше студено...

Магнус прехапа устни. Искаше му се да крещи от безпомощен гняв. Те нямаха право да ѝ отнемат дрехите само за да задоволят мръсното си любопитство. Да не говорим за другите неща, които по пътя можеха да сторят на голото момиче.

Когато понечи да се обърне, върхът на едно копие се заби в хълбока му и той се отдръпна с проклетие. Старият мъж с брадата се опита да му обясни нещо, подпомогнат от другите възрастни. Всички заговориха едновременно и въпреки възбудените им жестове той не разбра нито дума.

— Престанете да крещите! Млъкнете! — Трябваше да разбере какво искаха. Ала едва сложил ръка върху дръжката на меча, мъжете с копията отново го заобиколиха.

Старецът застана плътно пред него.

— Ти... — Саксонската дума с мъка се оформи в устата му. — Вървиш.

Естествено Магнус много искаше да се махне оттук. В момента единственото му желание беше да остави тези жалки гномове в още по-жалкото им село и да тръгне по следите на Едайн. Да настигне похитителите ѝ и да ги избие.

Беше готов да го направи веднага, ако не усещаше копията в гърба си.

Когато се огледа, разбра, че положението беше още по-сложно. Закръглени дребни жени го наобиколиха, опипаха краката му, натиснаха мускулите на ръцете — даже бръкнаха под наметката, за да го ощипят по задника.

— Не ме пипай — заповяда Магнус на жената с копринения шал. Сърцето му се сви от болка. Шалът му напомни прекрасното същество, което бе лежало с такава отдаденост в прегръдките му.

Възрастната жена, която носеше горницето на синята рокля, усърдно опипваше гърдите и раменете му.

— Престанете, казах! — Магнус се опита да я отблъсне и извади половината меч от ножницата, за да им покаже, че е готов да излезе от селото със сила, ако се наложи. Но мъжете с копията отново се изпречиха на пътя му. Лицата им изразяваха дива решителност.

Магнус тъкмо пресмяташе какъв е шансът на един голям меч срещу дузина дребосъци с копия, когато десетина стари жени изблъскаха воините настрана. Водени от възрастна жена с разголени гърди, те го опипаха сръчно отгоре до долу. Не можеше да извади меча и да се отбранява. Усети търсещите им ръце в панталона си. Две жени се бяха вкопчили в раменете му, опипваха мускулите и надаваха

гърлени викове. Мъжете с копията стояха отстрани, готови да му попречат да избяга.

Въпреки съпротивата му жените лека-полека го отведоха до една от къщурките. Една от тях пъкна ръка в панталона му и опипа интимните му части. При опита да я отблъсне, без да изпуска меча от десницата си Магнус за малко не падна. Усърдни ръце го задържаха на крака.

Отчаян, той изкрещя за помощ, но естествено никой не го чу. С тъгъла на окоето си забеляза старец, който седеше на прага и доеше коза. Изведнъж си спомни какво му бяха разказвали за племената в далечния север. Че принасят кръвни жертви, измъчват пленниците си, режат ги на парчета и ги изгарят.

Че се изяждат взаимно.

Когато влязоха в къщурката, той падна на колене. Отново се опита да извади меча, но крякащите стари лелки се вкопчиха в ръцете му. Силата им беше невероятна.

Старецът с татуираното лице влезе в стаята и острият му глас ги накара да млъкнат. Магнус вече лежеше по гръб. Четири възрастни жени бяха седнали на раменете и ръцете му, други три сваляха ботушите му. Искаше да се отбранява, но вождът даде знак на двама мъже да притиснат върховете на копията си в свивката на шията му, за да стои мирен.

Старецът се наведе над него и каза нещо, но Магнус не откри смисъл в думите му. Тогава шотландецът придърпа към себе си младото момиче със синя пола и сложи ръката му на рамото на воина, който стоеше наблизко. Тримата зачакаха напрегнато реакцията му.

— Дано господ изпрати всички ви в ада! — изрева Магнус, докато се опитваше да се освободи от жените. — Пуснете ме най-сетне, искам да се махна от това проклето място!

Старецът поклати глава. Магнус изпъшка и се отпусна на лакти. Лицата на воина и момичето бяха почти еднакви. Черните очи светеха като змийски.

Старецът се обърна и повика момичето с червения копринен шал. Сложи до него друг воин и показа двете двойки. Старите жени, наклеявали по пода, засъскаха като разгневени змии и се заудряха по краката.

Магнус се надигна, без нито за миг да сваля ръката си от дръжката на меча. Мъжете и жените, отделени от вожда, бяха съвсем еднакви. Очевидно в този достоен за съжаление клан нямаше голяма разлика между ниските, силни мъже и ниските, силни жени.

Ето какво било! — каза си внезапно той. Най-сетне беше разбрал.

Цялото село беше едно семейство. Братя и сестри. Най-много братовчеди и братовчедки. Нищо чудно, че старите жени го бяха огледали и опипали като жертвено агне.

Възрастните очевидно нямаха намерение да го освободят. След няколко силни удара той се озова отново по гръб. Когато посегна към меча си, не го намери на мястото му. Нададе гневен вик и се надигна, но една от жените вдигна скъпоценната толедска стомана високо над главата си, докато другите сваляха наметката, ризата и панталона му.

Останалото беше едно безумие.

Първата, която се хвърли върху голото му тяло, беше младата жена с шала на Едайн. Въпреки милувките на ръцете и устата ѝ той успя да свърши онова, което се искаше от него, само защото в решителния момент си представи Едайн и любовното им сливане. Тялото му веднага реагира.

Случващото се нямаше нищо общо с удоволствие или други чувства. То беше по-скоро война. Жената вдигна кожената си пола и го възседна. Задвижи се отгоре му с такава сила, че гневът му скоро отстъпи място на изумлението. Тези шотландки щяха да го уморят!

След като момичето получи, каквото искаше, жените му дадоха кратка почивка. Главата му беше празна. Знаеше само, че трябва да се изтръгне от ръцете им, да вземе меча си и да бяга. Тогава дойде следващата — сестрата със синята сватбена пола. Тя падна със стон на корема му и черните ѝ плитки се развяха. Хвана го за ушите и жадно го зацелува.

Магнус изкрещя отчаяно. Имаше чувството, че се дави. Безброй ръце го притискаха отвсякъде. Трябваше да стане и да ги убие всичките. Не изпитваше съчувствие към жените, които искаха да смесят семето на червенокосото семейство Фицджулиън със своя дребен народ, макар че разбираше необходимостта от решителни действия.

Когато и последното момиче, онова със синия корсаж, го възседна и се задвижи напред-назад, Магнус простена измъчено. В гърдите му имаше само убийствена омраза. Надяваше се всяка от жените, които бяха злоупотребили с него, да е заченала, но между децата да няма нито едно момче.

Дано родят само момичета, повтаряше си злобно той. И всички да станат едри като баща му, с неговия необуздан темперамент. Момичета, които да израснат като червенокоси великанки с огромни крака, досущ приличащи на граф Найджъл Фицджулиън. Така им се падаше.

8

Валеше проливен дъжд, и то от няколко дни. Кръглата кула от другата страна на залива — една от многото, разпръснати в западната част на страната, — едва се различаваше зад плътната сребърносива мъгла.

Едайн никога не беше виждала толкова много дъжд наведнъж. Постоянните валежи разтревожиха даже децата, които бяха родени и израснали тук и всъщност трябваше да са свикнали с капризите на времето.

Цяла сутрин децата бяха тормозили жената на вожда и слугинята ѝ, следобед опитаха късмета си при воините от клана, но скоро трябваше да се оттеглят с подвити опашки. В началото на вечерта и деветте деца — най-малкото беше почти бебе, а най-големите бяха на дванайсет; някои бяха червенокоси, други с катраненочерни коси, — се изсипаха в стаята на Едайн в кулата с надежда да намерят някой, който да ги забавлява.

Предишния ден Едайн им беше разказвала приказки, след това всички заедно изработиха кукли от прясна слама, която големите момчета бяха намерили при конете.

Всички участваха с въодушевление, даже момчетата харесаха идеята да изработят войници от слама. Каменната крепост, в която живееше семейството на вожда, беше препълнена с войници и членове на клана, липсваха и най-простите удобства, затова децата не намериха нито едно парченце плат, нито едно дървено топче, за да направят кукличките си по-красиви.

Днес — Едайн установи това още от пръв поглед — децата бяха повече от неспокойни. От сутринта се караха и се боричкаха, никой не можеше да ги усмири. Момчетата бяха дори по-буйни от момчетата. Едайн сложи малкия Дънкан в скута си, за да го предпази от Рори и Калън, които почти веднага се сбиха.

Беше ѝ много трудно да успокои децата, които очевидно вземаха пример от баща си. Константин, вождът на клана Санах, се наливаше

още от обяд и обичайното му лошо настроение вземаше застрашителни размери. Пратеникът от Единбург се бавеше и това го вбесяваше. Всички чуваха гневния му глас, а понякога и шум от чупещи се предмети, вероятно хвърлени по измъчената му жена. След поредния пристъп на ярост, придружен от пронизителен вик, едно от малките момиченца се разплака.

— Не бива така, трябва да си смела — опита се да я успокои Едайн и погледна с безпомощна усмивка към децата, които я бяха наобиколили. Бяха ѝ казали, че Константин имал хубава, удобна къща в другия край на залива, но предпочитал тази брулена от ветровете крепост, където щял да се защитава по-успешно, ако кралят откаже да плати откупа.

Само бог знае, каза си Едайн, докато остави за малко бебето, за да избърше носа на плачещото момиче, какво ще се случи с тях, ако кралят изпрати войска да ги нападне. Кланът очевидно имаше нужда от солиден откуп. Мършавите деца имаха нужда от топли дрехи за зимата и още повече от обувки. Даже децата на Константин бяха облечени бедно.

Кланове от планините имаха странен начин на живот. Константин носеше червена вълнена туника и кожи, ботуши от тюленова кожа и златни накити. Жена му също беше облечена в сравнително хубави дрехи. Златните ѝ гривни и брошки струваха цяло състояние. Незнайно откъде бяха набавили мека вълнена рокля за Едайн, обувки от еленова кожа и чифт ръкавели от злато и сребро. Освен това ѝ бяха оставили дебелата синя наметка, сватбен подарък от Дьо Брийс.

Обаче децата бяха облечени като просячета. Странно защо това не смущаваше никого. Малките се мушеха като кучетата и котките между краката на възрастните и никой не им обръщаше внимание.

Стаята на Едайн беше високо в кулата и беше сравнително топла, но постоянно се пълнеше с дим и вътре не се виждаше почти нищо. Тя помоли едно от момчетата да свали за малко кожата от тесните прозорчета, за да се оттегли пушекът. Навън все още валеше като из ведро.

Едайн въздъхна и отново взе бебето в скута си.

— Разкажи ни приказката за Наос и Дейдре — помоли едно от момиченцата и опря лакти на коленете ѝ.

Приказката за Наос, най-красивия и най-смелия между мъжете, и Дейдре, неговата любима със златна коса, беше харесала на децата и те не се уморяваха да я слушат. Вярно, последния път момчетата не можаха да дочакат края, а започнаха да се боричкат. Те предпочитаха историите за воина Макуъл и неговите героични шотландци.

Известно време играха с пръсти и шнулове, а когато най-сетне се успокоиха, Едайн започва да докосва ръка след ръка, докато пръстите на всички деца засияха в синьо.

В морето имаше достатъчно материал и процедурата беше съвсем проста. Децата се наредиха в кръг около нея и Едайн ги заплаши с всевъзможни наказания, ако не стоят мирно. Плъзгаше пръсти по ръчичките им, докато връхчетата им засияваха като сини пламъчета. Даже бебето в скута ѝ седеше мирно и се взираше унесено в дебелите си пръстчета, които светеха като свещички. Накрая пъкна най-силно светещото пръстче в устата си.

Едайн го извади бързо, угаси пламъчето и отново го запали с помощта на собствения си показалец. Няколко момчета натъркаха лицата си, защото искаха и бузите и устните им да засветят, но не постигнаха нищо.

— Само от пръстите стават свещи — обясни Едайн. — Това си е наша тайна и не ви позволявам да казвате на никого.

Това им хареса.

Играта продължи дълго. Дете след дете заставаше пред Едайн и следеше със зяпнала уста и изпълнени с учудване очи как пръстите ѝ светваха като пламъчета. След известно време бебето заспа. Пръстчетата му угаснаха.

Децата явно разбраха, че играта не може да продължи вечно, и насядаха около нея. Едайн им предложи и те да поспят малко. Самата тя се облегна на дебелия каменна стена и затвори очи. С удоволствие беше показала на децата как превръща пръстите си в свещи. От сутринта се опитваше да призове вътрешния си глас, но той не се обаждаше.

Така беше от деня на раздялата с младия рицар, в чиито обятия беше лежала на брега на планинския поток. Света майко божия, помисли си внезапно тя, ами ако вътрешният глас си е отишъл завинаги?

Откакто товарният кораб излезе в морето и я остави сама на брега, тя беше изпълнена с необяснима увереност, че младият рицар ще бъде завинаги до нея. Още тогава знаеше, че много скоро ще му се отдаде.

Когато корабът потегли без нея, Едайн беше убедена, че това е предопределено от провидението. Макар че и тогава, и сега нямаше ни най-малка представа защо.

Не се стараеше да потърси причините, да разбере. Топлата, надеждна сила, която излъчваше той по време на ужасната буря, когато тя се вкопчи в него, само засили вярата ѝ и я направи непоколебима. През цялата нощ и през следващия ден младият капитан на граф Честър беше за нея спасителна скала — смел, неустрашим и невероятно привлекателен. Вътрешният глас ѝ показва впечатляващото му тяло още на кораба, дълго преди да се любят на брега на потока, преди ръцете ѝ да усетят съвършенството му.

Винаги когато си го представяше, виждаше как възхитително вдига ъгълчетата на устните си, когато говори. Можеше да го гледа с часове. Очите му бяха златно кафяви и светеха, в зениците танцуваха кехлибарени светлинки. Дългите, извити мигли бяха предизвикали завистта на всяко момиче. Магнус беше едър и силен, тялото му беше изключително мъжествено.

Господи, с каква страст я любеше — и в същото време беше нежен, почти плах! Споменът изтръгна от гърдите ѝ стон и спящото дете в скута ѝ се размърда.

Даже в най-смелите си мечти не си беше представяла такова преживяване.

Ето какво означавало „да правиш любов“! Когато телата им се сляха, двамата сякаш напуснаха този свят и се понесоха в изгарящ златен облак. Така ѝ се искаше да бъде отново с него...

Три момчета играеха на зарове, които бяха откраднали от копиеносците. Когато срещнаха погледа ѝ, бързо скриха заровете и скочиха на крака. Всички бяха чули, че някой се качваше по стълбата.

Когато в отвора на пода се появиха главата и раменете на вождата на Санах Дху, малките момчета страховито се дръпнаха настрана. Константин спря на най-горното стъпало и се огледа мрачно.

— Какво търсите при зложницата? — изрева той и влезе в стаята.

Децата се наведоха, за да избегнат евентуалните удари, и едно след друго слязоха по стълбата. Отдолу се чува виковете на жената на вожда и най-голямото момиче се върна да вземе бебето.

Константин застана пред Едайн и мушна палци в колана си. Макар че беше още светло, той беше мъртвопиян. Очевидно му беше омръзнало да чака и, подобно на децата, търсеше нещо да убие времето.

Едайн се притисна към стената. Знаеше, че не може да задоволи вожда нито с историята на Наос и Дейдре, нито със сламени куклички. Това личеше по подутото му, зачервено лице.

Внезапно осъзна, че прекрасното сливане с младия рицар може да се изроди в нещо страшно и болезнено. Когато вдигна поглед, изразът на лицето му потвърди предположението ѝ.

— Какво искате? — попита шепнешком тя.

Глупав въпрос. В стаята под тях се възцари тишина. Тя си представи жената и децата на вожда, които щяха да чуят всичко, и се разтрепери. Болката изглеждаше неизбежна.

— Време е да ми бъдеш полезна, момиче. — Вождът на клана Санах клекна пред нея. — Откога седиш тук, играеш с хлапетата и се тъпчеш за моя сметка. Ти можеш много повече, нали?

Тя втренчи поглед в босите му крака и неволно сравни тялото му с това на младия рицар. Макар да се състояха от еднакви части, двамата бяха абсолютно различни. Всяко движение на Магнус излъчваше сила и гъвкавост, докато Константин беше кръгъл като бъчва, а мускулите му бяха толкова грамадни, че ръцете му стърчаха настрана от тялото. Ръцете му бяха покрити с гъсти черни косми, а краката му бяха толкова космати, че приличаше на мечка.

Без да го е видяла, Едайн предположи, че мъжкият му атрибут не е добре оформен и не доставя удоволствие на жените. Веднага и стана ясно, че той го прилагаше само с груба сила.

— Хайде, започвай — изръмжа той и дръпна наметката ѝ. — Съблечи се, искам да те видя.

Едайн се опита да се изплъзне, но той я хвана под мишниците и я вдигна на колене. После измъкна роклята през главата ѝ. Нямаше нищо отдолу и той естествено го знаеше. В оскъдната светлина, идваща от бойниците, тя изглеждаше като грациозна, неземно красива горска

нимфа, фигура от приказките. Светлата, отдавна нересана коса я обгърна като златна мантия и закри съвършените гърди.

Константин блъсна ръцете ѝ, за да я огледа по-добре, и лицето му стана още по-червено.

— Велики боже — прошепна дрезгаво той. — Онези, дето твърдяха, че си навсякъде златна, вещица със златна кожа и зелени смарагдови очи, не са ме излъгали. Исус да ми е на помощ, това е магия!

Той се премести по-близо до нея и зарови грубите си пръсти в златните кичурчета между бедрата ѝ. Коляното му грубо разтвори краката ѝ.

Тя се опита да се отдръпне, но вождът очевидно беше силно възбуден и дишаше пресекливо. Дъхът му миришеше на уиски и Едайн потръпна от отвращение.

— Не ме докосвайте! — извика тя. Трябваше да му покаже, че не се страхува. Нищо, че това не отговаряше на истината.

Този път беше различно от първия. Даже когато Айво дьо Брийс се позова на правото на първата нощ и я принуди да се омъжи за един от крепостните му, за да я вземе в леглото си, не се почувства така силно заплашена.

Тогава вътрешният глас ѝ обясни, че няма да пострада сериозно, колкото и грозна да изглежда заплахата. Сега беше различно.

Отвратителният вожд на клана Санах ей сега щеше да се нахвърли върху нея и да я вземе насила. Щеше да завладее тялото ѝ, докато жената и децата му чуваха всичко!

Трябва да направя нещо, каза си Едайн, докато ръцете му грубо мачкаха гърдите ѝ. Но не усещаше в себе си сила, която би могла да призове. Нямахме го вътрешният глас, който да я спаси.

— Хайде, хайде — настоя мъжът. — Вече знам, че в теб наистина има магическа сила и тя е тук, между краката ти. А пък аз имам подходящия инструмент. Хайде, ела, ще ти стане добре, обещавам ти!

Той вдигна долната си риза и разкри гъсти, сплъстени косми, които се простираха от корема до бедрата и отново ѝ напомниха за диво животно. В средата стърчеше огромен синкавочервен член, очевидно не напълно втвърден.

Вождът взе ръцете ѝ и ги притисна към члена си. Пръстите на Едайн бяха студени и безчувствени и тя отказа да го докосне. В отговор той я зашлеви силно през лицето, главата ѝ политна настрана и въздухът излезе от дробовете ѝ.

— Хвани го! — изсъска той. Лицето му се приближи застрашително към нейното. — Искам да го притискаш и милваш като красиво животинче, което трябва да ти достави радост. В противен случай ще те напляскам така, че ще престанеш да виждаш и чуваш.

Трепереща от страх, Едайн обхвана члена му с две ръце и го стисна, колкото можеше. В очите му светна възбуда. Тя го натисна няколко пъти, но пръстите ѝ се умориха и той я отблъсна.

— Не можеш ли да бъдеш малко по-мила! — изръмжа вождът, а когато се погледна, изохка учудено. Вместо да се засили, възбудата му беше отслабнала.

Опита се да се възбуди сам, но без резултат. От гърдите му се изтръгна злобно проклятие.

— По дяволите, та аз се пръскам от желание — прошепна невярващо той. — Имам чувството, че ще полудея. Какво му става? Досега трябваше да е корав като копие!

Вдигна глава и я погледна изпитателно. Учудването се превърна в гняв. Стисна ръката ѝ и я дръпна към себе си.

— Ти си виновна... Какво му направи?

— Н-нищо! Само каквото ми казахте — отговори искрено Едайн.

— Ти и проклетата ти хитрост! — Последва втора плесница. — Направи го горещ или ще те насиня от бой, да знаеш!

Сграбчи я за косите и притегли главата ѝ към слабините си. Миришеше отвратително и имаше нужда от една хубава баня. Едайн много искаше да запуши носа си, но не можеше. Той разтвори зъбите ѝ и пяхна увисналия си член в устата ѝ. Тя се задави.

Мина само секунда и всичко стана така, както той искаше. Достатъчно беше само лекото докосване на устните и езика ѝ. Константин, вождът на клана Санах, нададе болезнен вик и се дръпна като опарен.

Едайн едва успя да види разкривеното му от болка лице, когато скочи на крака и започна да се трие между краката. Вдигна дългата си риза и погледна слисано към слабините си.

— Майчице мила, членът ми е изгорен! — изрева той и заподскача по стаята като ранен звяр. — Целият е в мехури, като че съм го потопил в огъня на ада! Какво ще правя сега? — Изведнъж спря и в очите му светна безумен гняв. — Ти, дяволска курво... Ти си ме изгорила!

Едайн отговори на погледа му. В главата ѝ цареше хаос. Единственото, което си спомняше ясно, бяха думите: „Направи го горещ или ще те насиня от бой!“

„Горещ“, това беше точната дума.

В сърцето ѝ внезапно се възцари спокойствие и прогони паническият страх. Тя седна на петите си, вдигна наметката си от пода и се загърна.

Той не биваше да изрича онези думи. Тя се усмихна облекчено. Очевидно у нея все още имаше сила, която я защитаваше, макар да беше загубила вяра. Не можеше да знае кога ще я завладее. Вождът на клана Санах сам бе поискал да го направи горещ и тя беше изпълнила желанието му.

Не беше сигурна какво я очакваше след случилото се. Ако се съдеше по изражението на лицето му, той беше готов да я убие. Ала не можеше да го направи, защото щеше да застраши откупа от крал Уилям.

Отдолу се чуха възбудените викове на воините, последвани от умолителния глас на съпругата му. Някой се изкачи по стълбата. В отвора се появи главата на един мъж от клана.

— Санах, той е съгласен да я откупи! — Мъжът се ухили до ушите. — Уилям Лъвът ни изпраща свой верен човек с парите. Погледни навън и ще видиш конниците под крепостта!

Константин се поколеба само секунда. Докуцука до най-близката бойница и подаде глава навън.

Очевадно онова, което видя, му хареса, защото забърза към стълбата и изчезна. Мъжът от клана едва успя да се отмести, за да му направи път. След минута отдолу прозвуча заповедническият глас на вожда, който свикваше клана си.

Едайн вдигна вълнената рокля от пода и също отиде до бойницата. Прилепи лице до хладната стена и погледна навън. Все още валеше, макар и доста по-слабо, отколкото през нощта и сутринта. Малката група конници, които препускаха по каменистия път, бяха

нахлупили качулки на главите си, за да се пазят от дъжда. Само водачът им беше без наметка.

Причината беше очевидна. Грамадният рицар яздеше черен расов кон, юздите и сбруята бяха украсени с чисто сребро. Целият свят трябваше да види бялата наметка с големи червени кръстове на гърдите и гърба.

Едайн спря да диша.

Не беше очаквала такъв пратеник. Тамплиерът изглеждаше величествен и правеше добро впечатление — фигурата му беше наистина безупречна. Никога не беше виждала толкова внушителен мъж.

Рицарят носеше големия си шлем под мишница и дъждът беше залепил пшенично русата коса на главата му. С красиво извитите вежди и сериозните, непримиримо гледащи очи той приличаше на Архангел Михаил.

След тамплиера яздеше слуга с товарен кон. Ескортът зад него беше доста пъстър: петима войници и една едра фигура с мръсна наметка и протрити ботуши, която се влачеше най-отзад.

Едайн втренчи поглед във фигурата. Беше видяла как мъжът свали шпорите точно от тези ботуши и ги зарови заедно с бронята. Изхълца и притисна буза към студения камък.

Той беше гологлав, защото шлемът му беше станал жертва на морската буря. Качулката на скъпата наметка се отметна назад и разкри къдрава тъмночервена коса. А лицето му...

Едайн прехапа устни, за да не извика.

Прекрасното лице, чудната уста с цинична младежка усмивка. Как висяха раменете му под мократа наметка. Изглеждаше почти смешен, докато с мъка напредваше между камъните с протритите си ботуши. Какво търсеше в свитата на тамплиера? Всеки разбираше от пръв поглед, че Магнус Фицджулиън не беше обикновен войник.

Тогава се сети, че след корабокрушението той вече нямаше снаряжение, а вероятно нямаше и пари. Нищо, с което да си купи хляб и подслон. Съвсем сам в чуждата страна. Беше цяло чудо, че бе успял да опази меча си.

Със сигурност търсеше нея. Тя погледна към Константин и хората му, които тъкмо излизаха през портата, за да поздравят гостите. Магнус нямаше да я чуе, дори ако го беше повикала.

Притиснала буза към стената, тя си помисли, че вече никой и нищо не можеше да ги раздели. Все едно какво щеше да се случи оттук нататък.

Никога, закле се Едайн. Тя нямаше да го допусне.

9

Уилям Лъвът, кралят на Шотландия, излезе от голямото медно ведро, в което се беше окъпал.

Преди младите слугини да го увият в големите ленени кърпи, всички, които се бяха събрали в кралската баня — норманският правен съветник Фицгамлин, приближеният Фицалън, рицарите от кралската гвардия и дузина наклеяли покрай стените шотландци от планините, — можаха да видят добре оформеното голо тяло на суверена си. Кралят го правеше нарочно. Струваше му се уместно от време на време да показва на поданиците си, че владетелят им изглежда впечатляващо и царствено и без дрехи.

Лъвът беше едър и силен, тялото му осеяно с белези, които го отличаваха като добър воин и достоен наследник на брат му Малкълм. Отблъсна момичетата и с удоволствие се почеса навсякъде, съзнавайки, че няколко дузини чифта очи следяха всяко негово движение. После вдигна силните си ръце над главата и разтегна мускулестото тяло.

Уилям беше по-висок от повечето мъже в помещението. Наклеякалите шотландци трябваше силно да отметнат глави назад, за да го огледат. Подобно на починалия крал, брат му имаше силно изразена необходимост да се представя за могъщ владетел. Може би най-важната му задача беше да си върне граничните шотландски земи, които бяха заети от английския крал Хенри Плантаженет.

Поради тази причина Уилям се интересуваше живо от новите интриги на Хенри. Беше чул, че някакво шотландско момиче, послушничка в един от новите нормански манастири, трябвало да бъде заведено в английския двор.

Величествен в голотата си, кралят най-после позволи на слугините да го изтрият, докато кожата му се зачерви. След това личният му камериер, с цяла глава по-нисък от него, го облече в бяла ленена риза, кожен килт и наметка от овча кожа, избродирана с бели и червени конци.

Когато кралят беше готов, шотландците изсипаха водата от ведрото в канала на пода и изнесоха съда навън. Момичетата ги последваха.

Кралят покани останалите в голямото съседно помещение.

— Само си представете — заговори той, след като седна на леглото си и един слуга му обу удобни обувки от еленова кожа, — какви чудеса могат да станат, ако тази новоизлюпена светица наистина притежава уменията, които ѝ се приписват. Според мен владетелят, който я има до себе си, ще разполага с още една армия. Тя няма да прави нищо друго, освен да... какво всъщност ще прави? Ще гледа в златното си огледало или ще хвърля магическите камъчета, за да предсказва надвисналата опасност. Например колко воители, колко рицари и колко коне има неприятелят. И как да ги заблудим и да ги избием до крак. — Той се удари възбудено по коляното. — Всемогъщи, тя би могла дори да предскаже кога ще падне обсадената крепост! С нея всеки крал би могъл да завладее, която си земя иска.

Фицгамлин улови погледа на Фицалън и двамата си кимнаха незабележимо.

— Ако е вярно, дарбите на момичето са наистина учудващи, сър — заговори предпазливо празният съветник. — И със сигурност са ценни за всеки монарх. Аз обаче съм чувал, че способностите на светицата са доста... ограничени. Никой не знае истината.

Уилям се намръщи неодобрително.

— Да, обаче абатисата на „Сен Сюлпис“ се вслуша в молбите ни и разказа интересни неща. — Хората в залата се размърдаха неспокойно и кралят вдигна ръка. — Не е, каквото си мислите. Просто изпратих при нея епископа на Абърдийн, за да съм сигурен, че почтените монахини не са се излъгали. Във всички манастири — продължи кралят — трябва да се стремим да избягваме грешни стъпки. Епископите и абатисите внимават много за чистотата на вярата. Във всеки манастир се налагат строги наказания за нарушения на правилата. Задача на епископа е да проучи какво нарушение е направено.

Фицгамлин упорито се взираше във върховете на обувките си. Не се съмняваше, че епископът на Абърдийн, някога безмилостен кръстоносец, е заплашил монахините с вечния адски огън, ако не му изповядат всичко за момичето.

— Какво е разказала абатисата?

Уилям пое чашата вино, която му подаде слугата.

— Всичко, което епископът е поискал от нея. Единственото, което е отказала, е да нарече момичето вещица. — Той се изсмя гръмко. — Нима сте очаквали нещо друго?

Фицгамлин беше убеден, че монахините са се съгласили с всичко, което епископът им е представил като желание на краля.

— Значи — обади се Фицалън — разказът на абатисата е дал на епископа достатъчно доказателства, че послушницата е светица с чудни дарби, а не зла дъщеря на сатаната?

Кралят смръщи чело.

— На вас може би ви е весело, Фицалън, но монахините от „Сен Сюлпис“ държат на показанията си. Всички твърдят единодушно, че момичето е извършило много чудни неща. Абатисата каза, че можело да „призовава“. — Погледът му се устреми в далечината. — Баба ми, бог да успокои душата ѝ, произхождаше от островите Оркни, където много хора се занимавали с такива неща. Тя ми е разказвала, че хората от народа ѝ имали такива способности, особено жените.

Фицалън погледна нервно към правния съветник, но той не отговори на погледа му. Слугата вдигна ръка и се прекръсти.

— Според мен тази дарба е ограничена върху жените. Според скъпата ми баба жените от Оркни призовавали мъжете си, които били в открито море, дълго преди да се появи буря. Посланията им прекосявали морето, стигали до рибарите в лодките им и те се връщали навреме у дома, за да не станат жертва на бурята.

Правният съветник не вярваше на ушите си. Английският крал Хенри Плантаженет беше учен, мъдър човек, в никакъв случай лековерен. Въпреки това беше изпратил Дьо ла Герш в Шотландия, за да намери момичето. Уилям Лъвът реагираше по същия начин. Ако онова, което беше узнал от тамплиера, беше вярно, двамата монарси искаха да използват светицата като оръжие в управлението на държавата.

Или в предстоящата война. Фицгамлин даде знак, че иска да говори.

— Епископът на Абърдийн — започна той — е разпитал почтените монахини и е узнал къде се намира момичето в момента, така ли е?

Уилям нареди на слугата да поднесе на гостите студено печено. След банята винаги огладняваше.

— За съжаление епископът не е научил най-важното. Абатиса Клотилда му се оплакала със силни думи, че някой си Айво дьо Брийс, васал на Честърския граф — той се обърна към правния си съветник, — впрочем той се е заселил незаконно в Уигън и аз ви моля да си отбележите това, Фицгамлин, — та този Дьо Брийс харесал момичето и го измъкнал от „Сен Сюлпис“. Обаче я изпуснал и сега малката е в ръцете на Константин, вожд на клана Санах, който живее в Лох Етив. Вождът ми изпрати вест, в която заявява, че е готов да я предостави на своя монарх и истински суверен срещу добра сума.

Двамата мъже се приведоха напред.

— Санах се е заклел да ви служи, милорд, и... — започна възбудено хофмайсторът, но Уилям го прекъсна с нетърпелив жест.

— Няма нищо, Фицгалън, готов съм да платя. Между шотландци не се счита за нечестно да платиш откуп. Точно обратното, искането на откуп е умна и справедлива постъпка. Освен това Санах е роднина с най-малката ми сестра по женска линия. Сумата не е много висока. Или поне не е обидно висока.

— Не е ли възможно да се намеси църквата? — осмели се да възрази Фицгамлин.

Кралят енергично поклати глава.

— Няма да се пазарим, Фицгамлин. Епископите на Абърдийн и Единбург ме увериха, че църквата не се интересува от златната прорицателка.

Поне не докато кралят не го желае, поправи го мислено Фицгамлин. Трябваше да признае, че случващото се беше потресаващо за всеки нормален норманин. Двама крале се надпреварваха да заловят едно момиче, което уж притежаваше магически сили. Шотландският крал очевидно беше забравил, че правният му съветник връчи на тамплиера Дьо ла Герш писмено разрешение да търси момичето за английския му съперник. Сега не беше време да му го напомни. Уилям не криеше намерението си да започне нова война за граничните области — война, която се благоприятстваше от обстоятелството, че Хенри Плантаженет вече не беше силен млад мъж и непрекъснато се караше със синовете си.

Фицгамлин не можеше да се отърси от чувството, че е завладян от безумна келтска магия. Как другояче би могло да се обясни, че тук са се събрали възрастни мъже и най-сериозно разсъждават за пророческите способности на някакво си момиче, което можело да предсказва изхода на битката? Или кога ще падне обсадената крепост. Или даже дали владетелят ще се задържи на трона или не. В името на Божията майка, нима Лъвът наистина вярваше в това!

Фицгамлин въздъхна и наведе глава. Ако кралят наистина вярваше в подобни глупости, значи ги чакаха лоши времена.

Беше престанало да вали, когато колоната, водена от Асгард дьо ла Герш, възседнал черния расов жребец, напусна Лох Етив. Кръглата каменна кула на Константин и двойникът ѝ от другата страна на залива бързо избледняха в далечината.

Едайн не можеше да мисли за нищо друго, освен за Магнус, който вървеше в края на колоната с пешаците и не я изпускаше от очи. Ала не смееше да се обърне, защото тамплиерът яздеше редом с нея и постоянно ѝ говореше.

Беше впечатлена от безогледната упоритост, с която красивият тамплиер с дълги руси коси беше преговарял с шотландския вожд за откупа. Едновременно с това беше разбрала, че рицарят криеше нещо дълбоко в сърцето си — някаква тъмна сянка, една голяма самота.

Отговорите ѝ бяха колкото може по-кратки и тя през цялото време държеше главата си сведена. Опасяваше се, че той ще заподозре причината — това в никакъв случай не беше момичешка плахост.

Тайно в себе си проклинаше тамплиера, защото ѝ пречеше да мисли за Магнус, макар че физически усещаше гнева му. Много искаше да узнае как е стигнал дотук и как е попаднал в отряда на тамплиера, който я търсеше. Щом оставеше свобода на мислите си и си представеше как се бяха любили на брега на потока след корабокрушението, я изпълваше приятна топлина.

Какво жестоко мъчение беше да усеща любимия близо до себе си и да се прави, че не го познава. Той трябваше да язди редом с нея, не тамплиерът! Непрекъснато усещаше погледите му в гърба си.

Света майко божия, възможно ли беше той да мисли за същото, за което мислеше тя? Как се прегръщаха и целуваха, как се сляха в онази обляна от слънце падинка на брега на потока и как заедно се

понесоха към висините. Как станаха едно, напълно забравили света и всичко земно.

Онова, което бяха преживели в светлата магия на страстта, беше несравнимо и поразяващо. Тя беше сигурна, че той никога не е преживявал подобно нещо, макар че не ѝ го беше казал. И с нея беше същото.

— Слънцето изгря — отбеляза тамплиерът до нея.

Бяха изкачили билото на планината. Долините на западното плато и насеченото крайбрежие на морето бяха потопени в слънчеви лъчи. Последните облаци се оттегляха на изток и небето над тях изведнъж стана ослепително синьо. Пътят пред тях се губеше в тъмна гора.

— Трябва да прекосим гората, за да стигнем в Единбург — обясни тамплиерът. — Но първо ще си починем и ще се погрижим за конете.

Той извика нещо на хората си и само след минути конете вече пасяха оскъдната трева. Мъжете наредиха камъни в кръг и насядаха. Бяха избрали място, откъдето се разкриваше прекрасна гледка към морето. Нахраниха се с пушена риба и хляб от запасите на Константин.

Едайн седна толкова близо до войниците от ескорта, колкото можеше да рискува. Наблюдаваше ги крадешком, докато ядяха и после полегнаха в коравата зимна трева. Магнус, най-едрият и най-силният между тях, трябваше да отвори бъчвичката с бира. Веднага си личеше, че той и още един от войниците бяха изпаднали в нужда рицари без коне, които се бяха наели като пешаци, за да получат малко пари.

— За вожда от Санах вие бяхте подарък от небето, мадмоазел — заговори с усмивка тамплиерът. — Пазарлъкът ни продължи необичайно дълго. — Той ѝ подаде парче херинга, стоплена на огъня и увита в листа. — Можем ли да вярваме на Константин? Доколкото разбрах, някакъв достоен за презрение васал на граф Честър ви отвлякъл от манастира, после сте претърпели корабкрушение и Константин ви е намерил.

— Намерил ме бил!

Божичко, какви лъжи беше наговорил вождът! Той ги бе проследил след излизането от водата. Нали ѝ се беше похвалил, че е чакал с воините си в гората двамата да заспят и че е видял всичко, всичко, което се беше случило между нея и Магнус.

Когато Едайн се събуди и отиде да вземе дрехите си от брега на потока, шотландците се нахвърлиха върху нея като глутница зверове, вързаха я, метнаха я на гърба на един кон и я откараха в кулата.

Трябваше да каже истината на тамплиера.

— Не ме е намерил. Вождът на Санах лъже.

Засега това беше достатъчно. Тамплиерът я бе измъкнал от лапите на жестокия шотландец, но и той имаше своите тайни. Все още не ѝ казваше къде смята да я отведе. Пътят, по който вървяха, беше за Единбург. В крепостта беше чула слухове, че откупът за нея щял да бъде платен от самия шотландски крал. Нямахше намерение да разкрие истината на спасителя си, без да знае какви са плановете му.

Очите ѝ отново потърсиха групата на наемниците. Магнус беше отворил бъчвичката с бира и я подаваше на другарите си. Само да можеше да поговори с него! Той със сигурност нямаше намерение да остане бездеен. Естествено тя предпочиташе да избяга в гората с прекрасния млад рицар, на когото се беше отдала, вместо да продължи към Единбург със сериозния тамплиер, който вероятно възнамеряваше да я предаде на Шотландския крал като пленница. Ала безмълвните сигнали на Магнус бяха еднозначни: никой не биваше да разбере, че двамата се познават.

След като всички се нахраниха, Магнус помогна на Едо, другия беден рицар, който служеше на тамплиера като сержант, да угаси огъня и да събере конете.

— Хубав кон — установи Едо, докато водеше расовия жребец при пажа на тамплиера, и одобрително плесна животното по хълбока. — Вероятно е от сарацинска кобила.

Магнус кимна. Пажът пое жребеца, за да го оседлае. Великолепен боен кон, силен и издръжлив, способен да понесе и най-тежкото сражение. Достатъчно бърз и благодарение на арабската си кръв способен да остави всички други зад себе си.

Това наблюдение породило в ума му идея.

Колоната много скоро навлезе в гората. По указание на тамплиера не спазваха строг ред. Разговорите замлъкнаха. Магнус не изпускаше от очи момичето. Не се насищаше да я гледа. Единствената мисъл в главата му беше как да организира бягството им.

Ноемврийският вятър свиреше между дърветата. Мрачната гора напомняше за древни приказки за горски духове, гномове и великани,

но и за всички други страшни неща, които можеха да им се случат. Вълци, мечки, разбойници.

Магнус отметна глава назад и погледна към върховете на дърветата. Последните кафяви листа се отронваха от короните. Тук, на шотландското високо плато, дърветата доживяваха до дълбока старост. Някои от тях и днес се смятаха за свещени — дъбове, ясени, букове, а в някои части на страната и смърчове. Едо заповяда на стрелците да приготвят лъковете си, а на другите да извадят мечовете и копията.

Магнус извади меч си, без да изпуска от очи момичето и тамплиера, които яздеха редом. Вече му бе направило впечатление как я гледаше русият рицар. Дьо ла Герш очевидно не смяташе, че си заслужава да ухажва дамите. Той беше от мъжете, които мислеха единствено за себе си. Въпреки това беше ясно, че се чувства привлечен от Едайн.

Магнус беше толкова потънал в мислите си, че не внимаваше къде стъпва и често се спъваше в корените. Ботушите му скоро щяха да се разпаднат, а нямаше с какво да ги замени.

Слънчевите лъчи, които падаха косо между почти голите дървета, образуваха мрежа от светлини и сенки, безкрайно измамна за очите. За момент Магнус повярва, че е видял между дърветата няколко сърни, но в следващия миг те изчезнаха.

— Искам да излезем от гората преди падането на мрака — извика през рамо тамплиерът. — Иначе рискуваме да се отклоним от пътя.

Никой не възрази. Войниците също нямаха желание да прекарат нощта в непозната гора, където дебнеха всевъзможни опасности. Когато отново спряха да напоят конете в потока, мъжете не се забавиха нито миг повече от необходимото. Дьо ла Герш, който трябваше да се облекчи, също не се отдели много от групата.

Магнус се възползва от случая и незабелязано се промъкна към момичето. Едайн седеше на тревата и разтриваше краката си, уморени от дългата езда.

Младият рицар отсече с меч си малка върба, за да си направи тояга. Като видя отблизо момичето с дълга руса коса и срещна погледа на смарагдовозелените очи, изпълнени с радост, загриженост и изненада, сърцето му заби с такава сила, че едва успя да заговори.

— Харесва ли ти да разговаряш с величествения тамплиер, който купи свободата ти? — попита прегракнало той. — Знаеш ли къде всъщност те води, ако това изобщо те интересува?

Тя сякаш не го чу. Погледът ѝ страхливо претърсваше околността.

— Всемогъщи боже, какво е станало с теб? — попита шепнешком тя. — Ранен ли си? Виж на какво са заприличали хубавите ти дрехи!

Така ѝ се искаше да скочи и да се хвърли в обятията му! Ала той направи предупредителен жест.

— Чуй ме — зашепна Магнус, готов да я посвети в плановете си за бягство, но в този миг забеляза, че Дьо ла Герш бе излязъл от храстите.

Едайн също го бе видяла.

— Помогни ми — помоли тихо тя.

— Да — обеща тихо той.

Омагьосан от прекрасните очи, изпита парещо желание да я прегърне, да впие устни в нейните и да я отведе далече от всички хора. Искеше да я скрие в най-гъстата гора, да я положи в меката трева, да я милва и целува безброй златни дни. На място, където никой нямаше да ги намери, за да разруши чувствената магия помежду им.

— Да, обещавам ти — повтори твърдо той.

Обърна се рязко и демонстративно размаха тоягата си. Смръщил чело, тамплиерът спря и го проследи с поглед, но не каза нищо. Отведе Едайн при понито и ѝ помогна да го възседне. Мъжете бързо се надигнаха и посегнаха към оръжията си. Отрядът продължи пътя си към залязващото слънце.

Не бяха изминали и половин миля, когато нещо изскочи от гората точно пред понито на Едайн. Кончето се стресна и се надигна на задните си крака. Едайн изпищя уплашено и щеше да падне, ако тамплиерът не бе реагирал светкавично — той сграбчи юздите, обърна главата на животното и бързо го укроти.

Магнус се втурна към тях като обезумял. В момента, когато рицарят посегна към юздите, той беше при Едайн. Тамплиерът се настани отново на седлото и го погледна с изненадано вдигнати вежди.

— Чух вик, милорд. — Магнус изобщо не се притесни, че Дьо ла Герш го подозираше. — Искях само да помогна.

— Аха. — Отново бе удостоен с бдителен поглед. — Рицарят без пари. Доколкото знам, Едо ви е възложил да охранявате края на колоната.

Понито продължаваше да подскача неспокойно. Едайн, бледа от уплаха, се вкопчи с две ръце за седлото.

Едо и останалите войници ги настигнаха. Сержантът се наведе и вдигна нещо от земята.

— Ето го виновника. — В протегнатата му ръка имаше бяло кълбо козина. — Тя е причинила вълнението, милорд. Сатанинско изчадие!

— Котка? — Дьо ла Герш не можа да скрие изненадата си.

Всички проточиха шии да видят животното. Едайн се наведе към сержанта и протегна ръка да вземе котката. Животинчето се изкатери сръчно по ръкава ѝ, скочи в скута ѝ и се разположи удобно.

Мъжете се спогледаха смаяни. Дьо ла Герш приближи коня си до понито и огледа внимателно пухкавото бяло коте.

— Очевидно е избягало от някого — установи той. — Изглежда в добро състояние и явно е отскоро в гората. Вижте, някой дори си е направил труда да сложи на ухото ѝ накит.

Мъжете пристъпиха по-близо. В бялото ухо на котето беше втъкната тънка халка с червен камък.

— Хайде да поискаме откуп — предложи Едо, — преди проклетият Санах Дху да ни е изпреварил.

Мъжете избухнаха в смях. Магнус стоеше отстрани и гледаше как Едайн милва главата на котето с върховете на пръстите си. Животинчето затвори очи и замърка доволно.

— Фомор — промълви нежно тя. Мъжете я зяпнаха слисано. — Последната от Фоморите — обясни с отсъстващ вид тя и продължи да милва котката. — Народът на Фоморите се наричал „Фиг Болг“. След тях дошъл моят собствен народ.

10

Студена ръка затисна устата ѝ и настойчив глас пошепна в ухото ѝ:

— Не мърдай и не вдигай шум.

Едайн не спеше дълбоко. Въпреки сухата шума земята беше корава и неудобна. Крайниците все още я боляха. Веднага се събуди.

— Можеш ли да ме видиш?

Да, луната светеше ярко и тя го виждаше. Но още преди това бе познала гласа му. Кимна леко.

— Добре — пошепна Магнус. — Стани бързо и ме последвай.

Наоколо лежаха спящи мъже, увити във вълнени наметки и овчи кожи. Стражът се бе облегал на едно дърво и клюмаше. Едрата фигура на Асгард дьо ла Герш лежеше от другата страна на догарящия огън, лицето му беше обърнато към мрака.

Магнус сложи пръст на устните си. Като две сенки двамата се отдалечиха тихо от лагера и се сляха с мрака.

Едайн много искаше да го попита какво е намислил. Пеш нямаше да стигнат далеч. Магнус се промъкна безшумно през боровата горичка и се спусна в падина, обрасла с папрат. Там беше вързан расовият жребец на Дьо ла Герш, разседлан, покрит с подплатения жакет на рицаря. Изглеждаше напълно спокоен.

Едайн изохка ужасено.

— Не можеш да откраднеш бойния му кон!

— Вече го направих.

Той я вдигна и я метна на гърба на жребеца. Хвана юздата и го изведе от падината, без да открива главата му, за да не се подплаши.

Едайн се вкопчи с две ръце в гривата на коня. Сърцето ѝ биеше лудо. Боровите иглици заглушаваха шума от копитата. С малко повече късмет никой нямаше да се събуди, за да вдигне тревога.

Той е прекалено дързък, каза си тя и потрепери. Бойният кон на тамплиера беше великолепно животно и струваше цяло състояние. Те

не само бягаха от пратеника на краля, който беше платил откуп за нея, ами и бяха откраднали бойния кон на един тамплиер!

Осветен от луната, Магнус водеше коня между дърветата, докато излязоха от гората. Пред тях се разпростря безкрайна равнина, покрита със суха трева, която блестеше под лунната светлина като сребърно море.

— Дръпни се малко назад — пошепна Магнус.

Едайн изпълни нареждането му и той се метна пред нея на гърба на коня.

— Дръж се за колана ми — посъветва я той, приведе се напред и махна жакета от главата на жребеца.

Като внезапно видя пред себе си непозната равнина и усети на гърба си двойна тежест, едрото животно се разтрепери. Изцвили тревожно, вдигна се за миг на задните си крака и препусна като вятър.

Едайн се хвана здраво за колана на Магнус и едва потисна вика си. Сякаш преживяваше някакъв кошмар. Могъщият жребец галопираше устремно по обляната от лунните лъчи равнина и тя усещаше свиването и отпускането на мускулите му. Тялото на коня приличаше на стрела, изскачаща от лъка на стрелеца.

След няколко мига, когато се притисна до гърба на Магнус, трепереца от страх, тя усети, че той се смееше.

В първия миг не повярва на сетивата си.

Животът му беше в опасност, нейният също! Кон, който препускаше слепешком в нощта, можеше да падне в дупка, да се спъне в камък и да ги убие. Но явно това му беше абсолютно безразлично.

Тя пусна колана и обви ръце около кръста му. Мъжът излъчваше същата необузdana сила като коня — могъщи, напрегнати мускули, див устрем. Той се стремеше да обуздае могъщото животно под себе си и се радваше на предизвикателството.

Сарацинският кон не издържа дълго на убийственото темпо и постепенно забави ход. По шията му се стичаше пот, от устата му капеше пяна. Могъщите ребра се вдигаха и спускаха. Накрая премина в равномерен галоп, макар че лъхтеше и мятеше глава настрана. Магнус направляваше юздите със сигурна ръка и му говореше тихо и успокоително.

Едайн пое дълбоко въздух. Ръцете и краката ѝ трепереха. Струваше ѝ огромно напрежение да се задържи на седлото по време на

тази дива езда.

Когато той се обърна към нея, тя видя на светлината на луната, че продължаваше да се смее.

Едайн беше готова да го зашлеви. От друга страна обаче трябваше да признае, че той бе успял да укроти великолепия кон на тамплиера. Ако Магнус не беше превъзходен ездач, уплашеният жребец щеше да ги хвърли от гърба си. Ако бяха тръгнали пеш през гората, сигурно отдавна щяха да са се заблудили.

Въпреки това Едайн изпита нещо като омраза.

Рицарят отведе изтощеното животно между дърветата, слезе и върза юздите за един висящ клон. Конят покорно сведе глава и започна да пасе сухата трева.

Магнус свали Едайн от гърба на коня, отнесе я до близкото дърво и я положи върху опадалите листа. Треперейки с цялото си тяло, тя проследи как той свали наметката си и измъкна ризата от колана. Трябваше да го спре. Изправи се и проговори осъдително:

— Можеше да убиеш и двама ни.

— Никога! — Той се ухили. — Достатъчно добър ездач съм, за да си го позволя. — Седна до нея и посегна към наметката ѝ. — Ти си една малка страхливка. Нищо чудно, като се има предвид, че си прекарала целия си живот в манастира.

Беше ѝ ясно какво искаше той. Въпреки тръпките, които я полазиха при вида на разголените му гърди, и жизнеността, която излъчваше след победата си над буйния жребец, тя започна да протестира и понечи да го отблъсне.

— Какво ще стане, ако тамплиерът се е събудил и е тръгнал да ни търси?

Той я привлече отново към себе си.

— Имаме достатъчно време. — Пръстите му се заровиха в косата ѝ, сякаш за да я срещат. Сведе глава и горещи, жадни целувки покриха устата ѝ, шията и накрая роклята над гърдите ѝ.

Когато чу тихия ѝ стон, той зашепна страстно:

— Само да знаеш колко пъти съм мечтал да те държа отново в обятията си. Не можех да мисля за нищо друго. Цял ден дишах праха от коня на високоблагородния тамплиер и твоето тлъсто пони и си представях как лежиш до мен гола, ослепително красива. Във всяка секунда копнеех да те усещам, да те милвам! — Той я целуна отново и

продължи с устни до нейните: — Подобни мисли — мислите за теб — могат да подлудят всеки мъж! Господи, колко силно те желая!

Той отблъсна ръцете ѝ, за да отвори наметката. Бялата котка, която се беше настанила удобно в скута ѝ, изфуча разярено. Магнус се стресна и я изгледа унищожително.

— Проклетото зверче! Как си могла да я вземеш със себе си!

Метна животинчето в храстите, развърза наметката с треперещи от нетърпение пръсти и вдигна роклята ѝ до талията, за да се настани между голите ѝ крака.

— Магнус — изохка шокирано Едайн.

Беше лудост, но тя не можеше да го спре. Искрата беше прескочила и нея. Устата му завладя нейната и заглуши стона ѝ, когато той нетърпеливо си проби път навътре.

Любиха се необуздано, също толкова устремно, както бе овладял бойния кон на тамплиера. Ала Едайн не можа да го последва веднага в тази изблик на страст.

Нежни и в същото време парещи целувки покриха лицето ѝ, докато се извиваше под него. Ръцете ѝ обхванаха раменете му и тялото ѝ се задвижи.

— Моята прекрасна златна магьосница — изпъшка той. — Искан да те завладея, да те направя моя пленница, да те погълна... искам всичко от теб!

Това беше жаден, граничещ с лудост акт на сливане... почти животински. Едайн имаше чувството, че няма да го понесе, но постепенно се остави на настойчивия, див ритъм.

Когато той отвори корсажа на роклята ѝ и захапа гърдите ѝ, тя простена от засилващо се удоволствие. Когато заби зъби в рамото му, той също простена и това увеличи насладата ѝ.

Този път беше съвсем различно. Нямахте нищо общо с мекия полет към златните звезди. Бърз, страстен, почти ожесточен акт, придружен от миризмата на суха трева, пот и коне. Едайн имаше чувството, че живото ѝ тяло изгаря в пламъците на страстта. От тях нямаше да остане нищо, освен купчинка пепел!

Онова, което ги тласна един към друг на сребърната полянка, беше силна жажда и плътско желание, но то имаше нещо общо и с любовта. Дивият, пламтящ от страст любовник, който владееше тялото ѝ, стана част от нея — и тя от него.

Скоро след това той нададе гърлен вик и рухна върху нея в същия момент, когато и тя стигна до върха на екстаза. Треперещ, облян в пот, той остана да лежи върху нея, поемайки тежко дъх.

Едайн плъзна език по подутите си устни. Чувстваше се изтощена до крайност, изстискана, потна почти колкото него. И също така доволна и вътрешно ликуваща.

— Света дево, как съм могъл да живея без теб? — Устата му потърси меката вдлъбнатинка между шията и рамото. — Едайн... Едайн... — повтори той, — как ще живея отгук нататък? Ти наистина си магьосница. На света няма друга жена, която би могла да се сравни с теб!

Тя погледна над рамото му. Бялата котка седеше недалече от тях на сухо местенце и ближеше лапичките си.

— Не съм магьосница — отвърна дрезгаво тя.

— Не си ли? — Той се опря на лакти, за да я погледне в лицето. — Защо тогава казваш и правиш неща, които никой не разбира? — Приглади влажните ѝ коси и продължи: — Защо нарече бездомната котка по име и заяви, че ти е роднина?

Едайн устреми поглед в далечината.

— Аз... понякога не знам какво ще кажа в следващата минута. Само когато вътрешният глас ми шепне нещо... — Тя поклати безпомощно глава. — Не мога да го обясня. Някои неща се явяват в главата ми съвсем внезапно.

Той я погледа известно време мълчаливо, после се претърколи настрана и вдигна панталона си.

— Значи идеята да насочиш кораба към плитчината, за да закъснеем и да не ни нападнат, също се яви внезапно в главата ти?

— Да. — Едайн се надигна. Бурята на страстта, която я носеше до преди минута, беше утихнала. Чувстваше се уморена, главата я понаболяваше. Затвори корсажа на роклята и приглади полите си.

Чу въздишката му и го погледна. Той зарови пръсти в разбърканата червена коса.

— Велики боже, каква странна история! Сигурно никой в Честър няма да повярва.

Лицето му беше в сянка, но широките рамене и меките 4 червени къдрици улавяха лунните лъчи. Младият рицар беше силен и красив.

Едайн неволно си представи как се бяха любили и потрепери от блаженство.

— Когато те заведе при моя васален господар граф Честър — обясни той, — трябва да му разкажеш историята колкото е възможно по-разбираемо. Трябва да отговарям за два кораба и за два екипажа. Разбираш ли? Ти си единствената ми свидетелка.

В последвалото мълчание котката се промъкна до тях и потри глава в рамото на Едайн. Младата жена я сложи в скута си. Внезапно, с непоколебима увереност тя съзна, че светът ѝ се бе променил завинаги. И то не към добро.

Събра сили и попита тихо:

— Искаш да ме заведеш при господаря си, за да докажа невинността ти за загубата на корабите и моряците?

Той стана и отиде да вземе жакета си. Когато се върна при нея, беше облечен, стегнат, с окачен на колана меч.

— Трябва да ми вярваш — отговори той. — Ще те защитавам с живота си. Аз... това пътуване като събирач на данъците още от самото начало беше прокълнато! Но историята е дълга. — Магнус си припомни вечерта, когато се напи с французите и изгуби цялата си награда от турнира. За всичко бяха виновни проклетото пиянство и жалкото му самохвалство. — В името на бога! — изпъшка той. — Става въпрос за честта ми — за честта на семейството ми! Трябва да я опазя!

Едайн се надигна с котката в ръка. Гласът ѝ прозвуча още по-тихо:

— Това ли е причината, поради която не се върна в Честър, а се нае на служба при тамплиера? Знаел си, че той тръгва да ме търси, нали? Искал си да ме намериш, за да ме отведеш в Честър?

Нещо в гласа ѝ го накара да я погледне по-внимателно.

— Да... горе-долу така беше.

Какво ѝ става? — запита се изненадано той. В смарагдовите очи заблестя нещо, което подозрително приличаше на сълзи. В името на светците, тя нямаше никакви причини да плаче!

Аз съм луд по нея, призна Магнус. Никоя друга жена не го беше завладявала така. Когато не беше с нея, не бе способен да мисли за нищо друго, освен за близостта ѝ. Но тя, сирачето от някакъв жалък манастир на северния бряг, в някакъв случай не можеше да очаква от

него повече, отколкото беше получила досега. Никога не бе казал думата „любов“, внимаваше да не се изпусне. Макар че ѝ бе отнел невинността и това го правеше неин длъжник.

Е, това беше просто едно малко недоразумение, или не? Беше глупаво от негова страна да я сметне за наложница на Дьо Брийс.

— Не се страхувай, аз ще се грижа за теб — каза той, за да я успокои. — Винаги ще ти помагам. Не бива да се опасяваш, че ще те изоставя. Когато разкажеш всичко на графа и го убедиш в невинността ми, ще те настаня в някой манастир в града, ако желаш.

— Искаш да се върна в манастир? — извика невярващо тя. — След всичко, което стана между нас? Аз спях с мъж, а това е най-големият грях в очите на църквата. Да не мислиш, че ще ме приемат такава?

Той я изгледа мрачно.

— Не е нужно да си девствена, за да се върнеш при монахините. Много добре знаеш. Ако се разкаеш...

— Да се разкая? — Викът ѝ стресна котката, която скочи на земята. — Наистина ли смяташ, че трябва да поема вината за нещо, което ти ми стори? — Обърна му гръб и се отдалечи от него. — Вече съжалявам, че те срещнах! — извика тя през рамо. — Кълна се в името на всемогъщия небесен отец, че няма да се разкая за нещо, което не съм сторила! Не... по-скоро ще разкажа на епископа, че ти ме прелъсти коварно, мен, невинната послушница от „Сен Сюлпис“!

Магнус я зяпна изумено.

Беше прелъстил послушница! По дяволите, това беше повече, отколкото можеше да понесе. Това беше най-лошото, което можеше да му се случи. Тя твърдеше, че ще го наклевети пред епископа? Сигурно не говореше сериозно.

— Спри, къде отиваш? — Тя вървеше решително към коня, вързан под дърветата. — Едайн, спри! Изслушай ме! Да не си полудяла? — изкрещя той, когато тя посегна към юздите и отвърза коня. — Чуй ме! Пусни юздите. Не можеш да яздиш коня на Дьо ла Герш!

В този миг от далечината прозвуча сигнал на рог. Конят рязко вдигна глава и направи няколко танцуващи крачки, при което повлече Едайн.

Магнус изруга тихо. Конят на тамплиера очевидно познаваше сигнала и щеше да го последва.

— Дай ми проклетите юзди — изсъска той и се хвърли към нея.

Трябваше да възседне коня, да вземе момичето и по-скоро да се махне оттук. Арабският жребец беше бърз и все още имаха шанс да избягат от понито и товарния кон, които бяха останали в лагера.

Ала закъсня. Конят се изправи на задните си крака и изтръгна юздите от крехката ръка на Едайн. При повторния сигнал на рога животното изцвили и изчезна между дърветата.

Магнус стисна ръце в юмруци и се изправи заплашително пред момичето. Изрече няколко ядни проклетия, за да излее гнева си. Отново прозвуча сигнал на рог.

Той се наведе бързо към наметката си.

— Е, добре — изръмжа той. — Тогавя ще тичаме. Докато не се е зазорило, имаме добри шансове. Може би на разсъмване ще намерим село.

Тя остана на мястото си.

Когато се обърна към нея, Едайн стоеше под сребърната светлина на луната с разпуснати коси като горска фея. Красотата ѝ предизвика познатите тръпки в слабините.

— Аз няма да дойда — произнесе тихо тя. — Ти ме искаш само за да избягаш от наказанието за грешките си. Връщам се при тамплиера.

Обърна му гръб и тръгна след коня. Малка бяла сянка, котката, изникна сякаш от нищото и забърза след нея. Много скоро дърветата и мракът ги погълнаха.

— Изчезнала е? — изрева Уилям. — Кога? Ами парите?

Фицгамлин беше подготвен за избухването на краля и беше приготвил отговорите си. Искаше му се само да е измислил нещо по-добро.

— Откупът беше платен, сър — обясни правният съветник. — Както го бяхме замислили първоначално, тамплиерът отиде при Санах Дху и откупи момичето, макар че се наложи да даде малко повече, отколкото беше уговорено. След това момичето премина в ръцете на тамплиера.

Крал Уилям се отпусна в креслото си и протегна ръце към огъня в камината.

— Малко повече? Какво значи това? Колко повече?

Когато правният съветник назова сумата, Уилям нададе наистина лъвски рев.

Кралят скочи толкова внезапно, че писарите бенедиктинци се разпръснаха като пилци, стиснали мастилниците си. Фицалън нареди на слугите да изнесат чашите с вино и таблите за сервиране. Поне те да не им пречат.

Фицгамлин не можеше да избяга. Беше длъжен да даде отчет за случилото се.

— Бог ми е свидетел — изгърмя кралят, — че ако онова, което казвате, е вярно, ние сме дали на онзи бос крадец на овце достатъчно пари да си създаде собствено кралство. И то по-хубаво от моето!

— Дьо ла Герш не носеше със себе си толкова шотландско злато, сър — опита се да го успокои съветникът. — Част от откупа, платен на Санах Дху, вероятно е била тамплиерско злато.

— Тамплиерско злато? — Кралят отново падна тежко в креслото си. — Исусе, какво искат тамплиерите от момичето? Те никога не се разделят със златото си, освен, за да го дават с безбожни лихви.

Фицгамлин вдигна рамене.

— Ние не знаем почти нищо за тамплиерите, сър, макар че си направиха резиденция в Единбург. Само онова, което те ни позволяват да знаем.

След колеблив поглед към краля съветникът каза на писарите да съберат нещата си и също ги отпрати. Колкото по-малко хора в помещението, толкова по-добре, защото имаше още лоши новини. Той имаше доста точна представа къде се намира момичето, въпреки че крал Уилям бе платил откуп за нея.

— Кълна се във вътрешностите на Свети Давид — изфуча кралят, — да попречим на тамплиерите да се бъркат в шотландските държавни дела е толкова трудно, колкото да почистим леглата от бълхи. Проклет да съм, ако набожните рицари не са даже по-упорити от бълхите! Много добре си спомням как пристигнаха първите им пратеници и помолиха да построят църква с подслон, за да помагат на пътници и поклонници. Макар че тук, в нашата студена и далечна земя, не идват кой знае колко пътници и поклонници. После, тъкмо бяха започнали строителството, ми представиха писма от Нюрнберг и Рим, в които Светият отец дава разрешението си на рицарите на Свещения храм да проверяват финансите на няколко шотландски църкви заедно с епископите им. Преди да разберем какво става, в страната вече имаше две или три добре организирани тамплиерски резиденции и рицарите на храма, които едновременно пеят псалми и размахват меча, обикаляха по улиците на градовете, проповядваха на бедните и събираха подаяния в името на краля... Те са трън в плътта на кралството, който се вижда само наполовина и не може да се отстрани!

Фицгамлин не възрази. Първоначалното намерение на Уилям Шотландски беше да засели в страната си само няколко нормански семейства и никой не очакваше, че тамплиерите ще ги последват така бързо.

Правният съветник често се беше питал дали тамплиерите вече бяха предложили финансова подкрепа на държавната хазна. И дали Уилям бе приел предложението. Това беше неизбежно: Шотландия беше бедна страна.

— Може би — позволи си да възрази той — тамплиерите смятат да задържат момичето само няколко дни, за да проверят така

наречените ѝ необикновени дарби. Техният интерес към необяснимите неща е направо ненаситен. Сигурно смятат да я... разпитат.

Уилям Львът съвсем не изглеждаше умиротворен.

— А кой им е дал разрешение? Аз съм кралят тук! Нима тамплиерите са станали толкова дръзки, че да ми я измъкнат под носа? След като лично заповядах на един от тях, на онзи Дьо ла Герш, да ми я доведе? Той замина преди празника на свети Андрей, за да я откупи, а сега е почти Коледа. Къде я е скрил, по дяволите?

Някъде в Единбург — Фицгамлин беше почти сигурен в това. Правният съветник съвсем не се радваше, че момичето не се появи в двора на Уилям в уговорения срок. Те бяха платили на Дьо ла Герш да отиде при Санах Дху и да я откупи. Според слуховете тамплиерът довел момичето в града, но се подчинил на заповедта на главния майстор на тамплиерите в Единбург и пренебрегнал волята на шотландския крал.

Мърморейки уверения, че веднага ще се погрижи да намери момичето, норманският правен съветник излезе от кралските покои. По каменните стъпала се тълпяха членове на различни шотландски кланове, очакващи аудиенция при монарха. Докато си пробиваше път между навалищата, Фицгамлин установи, че Уилям беше събрал водачите на клановете дълго преди Коледа. Очевидно това имаше нещо общо с войната, която кралят възнамеряваше да започне през пролетта, за да си върне отнетите гранични земи.

Точно заради тази война, предположи Фицгамлин, Уилям има спешна нужда от момичето. Ако беше разбрал правилно, тя трябваше да докаже способността си да предсказва бъдещето, за да може Уилям да организира подобаващо военната си стратегия.

Фицгамлин слезе в двора на замъка, където откри още въоръжени племенни вождове и воини. Не знаеше кое му създава най-големи грижи в момента, но очевидно кралят много държеше да намери това момиче и той не биваше да отлага търсенето.

Какво да прави, ако тя наистина беше в тамплиерската резиденция в Единбург? Въпросът занимаваше мислите му, докато слугата доведе коня му. Усърдието на тамплиерите да опознаят всичко неизвестно и тайнствено — привичка, която беше дала повод за множество страшни слухове в Светите земи, — нерядко ги караше да измъчват жертвите си, за да узнаят онова, което искаха. Господ му

беше свидетел, че Уилям Шотландски нямаше да търпи такива своеволия. Кралят държеше лично да изпита способностите на момичето, все едно с мъчения или не.

Правният съветник се метна на седлото и подкара коня към голямата порта. Трябваше бързо да слезе в града.

Когато камбаната призова за следобедните молитви, слугите и няколкото рицари, които работеха на полето, оставиха мотиките и греблата и се запътиха към църквата.

Едайн ги наблюдаваше през прозорчето, което изглеждаше много красиво с месинговата си решетка, но беше също така здраво като обикновената затворническа решетка. Звънът на камбаната означаваше край на полската работа за този ден. Тя притисна лице към решетката и проследи как тамплиерите изкачиха малкото възвишение.

След вечерната молитва рицарите отново щяха да се съберат в кръглата зала, за да я разпитват. Така беше от няколко дни и никой не ѝ казваше кога ще дойде краят.

Никой не знае, че съм тук, помисли си горчиво Едайн. Велики боже, сигурно никой не беше узнал и за пристигането ѝ в Единбург.

Мислите ѝ отново и отново се връщаха към Магнус. Къде ли беше сега? Дали мислеше за нея, дали копнееше да я види, отново да я люби? Или имаше нужда от нея само като свидетелка в Честър?

Той не остави нито сянка от съмнение, че не изпитва нищо към мен, повтори си за стотен път тя. Нищо друго, освен нормалното плътско желание на един млад рицар към невинно момиче. Това беше стара история и монахините достатъчно често бяха предупреждавали сирачетата да се пазят. Сигурно никой от онези, които я познаваха, не би повярвал, че тъкмо тя се е поддала така лековерно на красивата външност и завладяващата страст на един измамник.

В дългите нощи тя лежеше будна и се измъчваше със спомени за ужасната си грешка. Защо беше толкова наивна да му повярва? Опасяваше се, че ще я държат до края на живота ѝ в оскъдно обзаведените, хладни и неуютни помещения в резиденцията на тамплиерите, докато остарее и побелее. И непрекъснато ще я разпитват.

Господи, какви въпроси!

Още първия път ѝ бе станало ясно, че събранието от тамплиерски рицари с късо отрязани коси и бели наметки с червени кръстове изпитваше нездрав интерес към всичко, свързано с магия, тъмно изкуство и предсказване на бъдещето. Особено ги интересуваха старинните келтски обичаи в Шотландия. От разпитите беше разбрала, че рицарите очакваха да изпълнява същите номера като магьосниците от Ориента, от Светите земи. Бяха повече от разочаровани, когато тя не отговори на очакванията им. Главният майстор обаче беше убеден, че Едайн рано или късно ще изпълни, каквото се искаше от нея. Трябваше само да я притисне до стената.

Можете ли да се вдигнете във въздуха? — попитаха я при един разпит.

Тя не разбра какво искаха и когато ѝ обясниха, учудването ѝ нямаше граници. Дори магьосниците нямаха нужда от подобни номера.

Тамплиерът, който беше втори по ранг, наричан от братята игумен, поиска да знае дали пленницата разбира езика на птиците и на други животни.

Едайн дълго беше мислила за това. Все пак отговори с не. Не разбираше езика на птиците. Или поне не така, както се очакваше от нея.

Докато стоеше до прозореца, я обзе мрачно предчувствие. „Покажете ни открито способностите си и не се страхувайте“ — окуражаваше я игуменът.

Ала скритата светлина в очите му намекна, че любопитството беше по-силно от търпението и лесно можеше да избие в насилствени действия.

Едайн обърна гръб на прозореца.

Отначало всички бяха много любезни с нея и тя сметна, че няма от какво да се страхува. Поне тамплиерите не я унижаваха и никой не беше поискал да я насили, както беше сторил Магнус. След дългото пътуване с Асгард дъо ла Герш от Лох Етив тя изпита облекчение, когато пристигнаха в това чисто, сигурно място. Отначало монашеското ежедневие на толкова много въоръжени рицари ѝ се стори странно, но междувременно песнопенията на братята придружаваха деня ѝ като успокояваща сребърна нишка. Животът в резиденцията беше прост, набожен, да, дори приятен, както беше

свикнала в манастира. След всички лишения и страхове, които беше преживяла в шотландските планини, тя изпитваше успокояващото чувство, че нивите и градините наоколо дават достатъчно месо, зеленчуци, мляко и зърно. Всеки ден очакваше с нетърпение ястията, които ѝ сервираха мълчаливи слуги.

Бяха ѝ обяснили, че са я довели тук, за да си почине от пътуването. Но не ѝ казаха какво я очаква след това.

Първата вечер след пристигането ѝ я заведоха в голямо каменно помещение, където димеше вана. Дадоха ѝ калъпче жълт сапун и тя се изми от глава до пети. Донесоха ѝ чисти дрехи от бяла вълна, които ѝ напомняха за монашеската одежда. Имаше също ленено бельо и кожени обувки — бяха ѝ малко големи, но удобни. За косата беше приготвена кафява кърпа.

Оттогава носеше тези дрехи. Сваляше кърпата от главата си само в кръглата зала. Някой, доколкото си спомняше, самият главен майстор, беше заявил, че прорицателките са известни с красивите си коси. Затова при всеки разпит трябваше да разпусне косата си. Освен това и даваха трикрако столче, за да седне пред рицарите. Вероятно то също беше част от принадлежностите на прорицателките.

В началото Едайн се надяваше, че ще успее да ги убеди в неспособността си да прави магии. Тя не беше надарена със свръхестествени сили. Беше убедена, че всичко, което други хора твърдяха, че са виждали, е било само зрителна измама. Че са се получили недоразумения. Досега тези обяснения винаги бяха постигали успех.

Тя търсеше лицето на Асгард дьо ла Герш сред дългата редица тамплиери и всеки път откриваше в очите му съчувствен блясък.

Постепенно тези събрания започнаха да я безпокоят. Безкрайните въпроси бяха мъчителни. Чувстваше се принудена да се защитава. Смяташе, че най-добрата защита е да подчертава невинността си и да отрича всичко.

За съжаление не можеше да се отърве от усещането, че между тамплиерите имаше немало, които търпеливо чакаха момента да прибегнат до принуда, за да ѝ изтръгнат признания.

Едайн прехапа устни и тръгна да обикаля стаята.

Исусе и Мария, каква всъщност беше истината? Как можеше да обясни онзи тайнствен глас, който винаги я беше придружавал? Самата

тя не знаеше откъде идваше и кога се появяваше.

Каква ти сила! Най-лошото беше, че тя нямаше власт над своя вътрешен глас.

В ключалката се завъртя ключ и тя се обърна рязко, ала въздъхна облекчено при появата на Асгард дьо ла Герш, който като всяка вечер щеше да я заведе на събранието.

Веднага ѝ стана ясно, че нещо го измъчваше. Подобно на другите братя и той носеше меки кожени ботуши и туниката с червения кръст. Поради хладното, влажно време, което проникваше през каменните стени на резиденцията, беше покрил главата си с кожена шапка. Както винаги русата коса беше грижливо сресана, одеждите му бяха безупречно чисти. Нищо не нарушаваше красивата гледка, но Едайн вече го познаваше добре и умееше да тълкува всяка тънка бръчица около очите му. Нещо не беше наред.

Когато той падна на колене пред нея, взе ръката ѝ и целуна хладните пръсти, тя се разтрепери. Понечи да отдръпне ръката си, но той не я пусна. Коленете ѝ омекнаха. Жестът беше нежен, почти интимен и напълно неочакван. Поличба ли беше това? Знак, че ще се случи нещо лошо?

— Позволете, мадмоазел — произнесе рицарят дрезгаво.

Преди Едайн да е успяла да отговори, той я привлече към себе си и развърза връзките на корсажа ѝ. Наведе се и притисна лице и устни до топлата кожа на гърдите ѝ. Пое дълбоко дъх и замря.

— Желая ви — простена той. — Искам ви. Не мога другояче.

Минаха само секунди, но те бяха цяла вечност за Едайн.

Той остана на колене, ръцете му вкопчени в тънката ѝ талия, устните върху меката кожа на гърдите, за да се насладят на топлината им.

Едайн беше вцепенена от страх. Не знаеше как да реагира. Тамплиерите и братята им от ордена на хоспиталиерите бяха известни с добродетелността си. Тук, в резиденцията в Единбург, тя винаги се хранеше отделно и се молеше сама. Само някои тамплиери говореха с нея. Когато се срещаха, повечето свеждаха глави. Атмосферата беше като в мъжки манастир. Едайн знаеше, че ако у някого се събудеше плътска страст, щяха да обвинят нея, макар да беше невинна. Особено у съвършен рицар, какъвто беше Дьо ла Герш.

Стисна здраво зъби и остана неподвижна.

След малко рицарят се отпусна. Разтърси глава, за да прогони непозволените мисли, и бавно се изправи. Тя очакваше да каже нещо за изблика си, но той само тихо я помоли да оправи дрехите си и да разпусне косата си.

Очевидно от нея се очакваше да се държи така, сякаш нищо не се беше случило. Мина доста време, преди да си възвърне дар слово.

— Трябва ли... пак ли отиваме в залата?

Той кимна.

С изключение на неочаквания изблик на страст, така нетипичен за Дьо ла Герш, всичко вървеше в обичайните релси. Едайн свали кафявата кърпа и разплете плитките си. Мислите ѝ бяха в хаос, беше напълно объркана. Един ден разпитите щяха да свършат и какво я очакваше тогава? Може би тамплиерите щяха да я предадат на крал Уилям — все пак той беше платил откуп за нея.

Нещо трябва да се случи, каза си тя, докато връзваше корсажа си. Все още усещаше устните на Асгард дьо ла Герш върху кожата си. Пръстите ѝ трепереха така силно, че едва се справи с шнуровете.

Защо беше избухнал така? Каза, че я желае. Не, това беше невъзможно. Тя трябваше да го предотврати. И да положи всички усилия, за да се измъкне от този затвор. Защото това си беше затвор, макар че приличаше на манастир.

Тамплиерът отвори вратата. Бялата котка, на която също беше омръзнало да стои в тясното помещение, изскочи в коридора. Когато заслизаха по стълбата, вече беше изчезнала.

Залата за събрания се намираще под кръглата тамплиерска църква. Кръглите църкви с олтар в средата, където капеланът четеше месата, заобиколен от молещите се братя, бяха характерни за тамплиерите по целия свят.

Стълбите бяха осветени от димящи свещи, поставени в метални свещници по стените. Зад залата за събрания се виждаха тъмните сенки на криптата.

Котката вече знаеше пътя. Едайн забърза след нея, стараяйки се да не се допира до Асгард дьо ла Герш. Когато той отвори вратата, бялото коте мина важно през прага и влезе първо в препълненото помещение.

Без да се огледа, сякаш знаеше кой е търсеният човек, котката скочи в скута на монах в кафяво расо. Той я улови, огледа внимателно

пръстена на ухото ѝ и помилва главата ѝ, сякаш бяха стари познати.

В залата имаше петдесетина тамплиери. Всички устремиха погледи към Едайн, която влезе с Дьо ла Герш. Главният майстор, застанал до монаха в кафявото расо, носеше островърха шапка, която покриваше лицето му и имаше тесни отвори за очите и устата.

Едайн и преди беше виждала майстора в тази маска. Никой не считаше за нужно да ѝ обясни защо най-важният човек в ордена се появяваше с маска в подземната зала. Предполагаше, че е част от ритуал, започнал, преди да я повикат.

— Много е красива — проговори с дълбок глас непознатият монах и се поклони пред нея, без да изпуска котката от ръцете си.

Едайн мина бързо покрай редиците на тамплиерите. Когато приближи, забеляза на гърдите му златен кръст с колелото на слънцето. В сърцето и покълна плаха надежда.

Монахините ѝ бяха разказвали, че в Шотландия са останали съвсем малко калдейски монаси. През годините, които беше прекарала в манастира, беше видяла само двама — възрастни мъже от Ирландия, които пренощуваха в дома за гости и продължиха пътя си още на другата сутрин.

След това сестрите говориха дни наред за калдеите и за участта, която сполетяла някога могъщия клон на майката църква.

Папата в Рим не подкрепял няколкото останали манастири, защото не одобрявал необичайните правила на ордена. Братята празнували Великден и други църковни празници според стария ирландски обичай и дните им изобщо не съвпадали с римския календар.

Това беше само едно от отклоненията. Навсякъде се говореше, че ирландските монаси имали жени и наложници. Един епископ дори отслужвал месата само с помощта на петимата си големи синове!

Преди стотици години, разказваха сестрите, когато Рим бил нападнат от варвари и светият отец бил заловен, ирландските монаси, които живеели в мирните си манастири на далечните острови, станали много важни личности. Скоро ирландската църква станала силна и могъща и тъй като римската била почти унищожена от варварите, ирландските манастири започнали да изпращат мисионери и учени в двора на франкските крале и в Саксония, за да покръстят германите.

В процъфтяващите ирландски манастири преподавали гръцки и латински, Виргилий и Аристотел, монасите издавали прекрасни ръчно нарисувани, оцветени и позлатени свещени книги. Ирландската църква се изравнила по значение с римската.

Но, както се случва често, блясъкът не траял дълго. Римската църква възвърнала могъществото си с помощта точно на онези крале, на които ирландските монаси били помогнали най-много. На събора в Уитби калдейските свещеници се съгласили да се откажат от стародавните си обичаи и да следват римската литургия, но през следващите десетилетия постепенно се откъснали от папската институция.

Едайн се взираше изненадано в забележителните кехлибарени очи на ирландския свещеник. Той не беше старец като двамата калдейци, които бяха ноцували в манастира, а на средна възраст, имаше дълъг нос, леко сплеснат отпред, и широка, иронична уста. Едър мъж, добре хранен, силен и широкоплещест.

Вниманието ѝ бе привлечено от тонзурата му: гладко избръсната ивица от едното ухо до другото напъряко през челото в стила на старите друиди. За разлика от него римокатолическият духовник имаше кръгло петно в задната част на главата.

Откъде ли са го намерили тамплиерите? — запита се тя. И защо, защо?

Големите пръсти със странно дебели възглавнички на ноктите милваха пръстена на ухото на бялата котка.

— Е, Фомор — попита тихо той, — ще ми кажеш ли как успя да намериш последния от старите си приятели?

Тишината в подземната зала бе нарушена от шепот, който се понесе като вълна по редиците на тамплиерите. Едайн усети, че Асгард дьо ла Герш направи крачка към нея. Котката скочи на пода и мушна главичка в расото на монаха.

Ирландецът огледа залата с пронизващ поглед и рицарите престанаха да си шепнат.

— Писано е — заговори отмерено той, — че децата на Фир Болг дошли в Ирландия от страната на древните гърци и заживели в Ейре в мир и благополучие. Те били селяни и градинари и събирали пръст в кожени торбички, за да правят големи тераси и да садят прекрасно зърно. Земята била райска градина. Ирландия била зелена и осеяна с

каменните къщи на старите богове. Освен това Фоморите издигнали големи кръгове от изправени камъни, които стоят и до днес.

Когато млъкна за малко, мълчанието надвисна заплашително от каменния свод. Котката мъркаше доволно и се галеше в крака му.

— Тогава дошли племената на богинята Дану — продължи ирландецът. — Наричали ги „Туата де Данаан“, били високи хора, справедливи, надарени с красота. Никой не бил виждал такава човешка раса. Пристигнали в Ирландия с облаците и Фоморите ги видели едва когато красивите Туата де Данаан вече били заели цялата страна и предявили претенции за властта.

Главният майстор му пошепна няколко думи иззад маската си, но Едайн не ги разбра. Ирландският монах не я изпускаше от очи нито за миг. След малко бавно изрече нещо на изразителен език, който ѝ се стори странно познат.

Накрая издекламира на пеец нормански френски:

— Косата ѝ беше с цвета на чисто злато... Ръцете ѝ бяха бели като снегът на нощта, бузите ѝ бяха меки и гладки, червени като върха на планината. Веждите ѝ бяха черни като катран, зъбите равни като наниз перли, очите сини като зюмбюли... Хълбоците ѝ бяха бели като морска пяна, дълги, стройни, меки като вълна, краката топли и кадифени, коленете малки и твърди... Казаха, че всички жени, смятани преди това за красиви, избледнели пред Едайн; най-хубавите жени в целия свят не можели да се мерят с нея.

Младата жена се вираше като омагьосана в устните му. Той говореше за нея! В подземната зала отново се понесе шепот, който ставаше все по-шумен и накрая отекна в главата ѝ като гръм. Тя протегна ръка, но улови празното пространство.

Едайн, принцесата на Ълстър от старите песни, изпълнявани от „Филидите“.

Едайн, богинята, отвлечена от богохулника Мидир.

Тя не можеше да обясни откъде знаеше всичко това, но го знаеше.

Шепотът на тамплиерите се удари в каменния свод. Залата се завъртя около нея. Котката измяука жално.

Пред очите ѝ причерня. Нещо ужасно беше в ход. Стомахът ѝ се разбунтува и тя усети солен вкус в устата си.

Много отдалеч дойде гласът на главния майстор, който каза:

— Значи тя принадлежи към Туата да Данаан? Сигурен ли сте?
Гласът на монаха заглуши мяукането на котката.

— Да, тя принадлежи към една превъзходна раса, към народа на богинята Дану. Името ѝ подхожда. Когато дошло моето племе и победило Туата де Данаан, те се оттеглили в планините при каменните гробници и кръгове. Защото били големи магьосници.

Магьосници!

Това беше последната дума, която Едайн чу. Асгард дьо ла Герш се втурна към нея през навалищата, за да я подкрепи.

Но тя вече бе загубила съзнание.

Вдовицата на селянина стоеше на прага на къщата си и наблюдаваше Магнус, който цепеше дърва.

Преди малко завая — слаб, ситен дъждец, който сякаш беше част от пейзажа. Вдовицата стоеше под навеса и гледаше как той поставя пъновете върху дръвника и ги разсича с брадвата. Почти зелените дърва се разпадаха лениво и двете части оставаха да лежат в размякнатата земя около дръвника.

Без да вдигне глава, той знаеше, че вдовицата не бе особено впечатлена.

— Как ще поддържам огъня — извика му тя, — като пускате сухите дърва в калта? По-добре направо да ги натопя в езерото.

Магнус изръмжа нещо неразбрано.

Беше гол до кръста. Съблече се, преди да се заеме с дървата, и гледката запали светлинки в очите на вдовицата. Засилващият се дъжд охлаждаше приятно запотения му гръб. Чакаха го още много дърва. Липсва ми сръчност, каза си горчиво той, но ще я компенсирам с физическа сила.

За да го нахрани, вдовицата беше поискала от него и да издои кравата, но много скоро установи, че непознатият никога не беше виждал отблизо обор и крави. Затова възложи тази задача на ленивия си син и изпрати Магнус да събере нарязаните дърва и да ги нареди под навеса. Работа, която беше по-подходяща за магаре, но той я прие, без да мърмори, и заслужи одобрението и с усърдието си. Сега трябваше да нацепи дърва за огъня.

Вдовицата е приятна жена, мислеше той, докато я оглеждаше скритом. Все още млада, с големи гърди, тънка талия и блещукащи черни очи, които го измериха от глава до пети веднага щом влезе в имота ѝ. Още преди да е казал дума, тя знаеше какво щеше да ѝ поиска.

Не беше ял нищо от миналата вечер, когато помогна на един пастир да намери загубена крава и теленцето ѝ в гъсталаците край

реката. Възнаграждението му беше половината от хагиса на пастира.

При спомена за последното ядене Магнус с горчива усмивка се запита дали пък не беше по-смело да умре от глад, вместо още веднъж да се нахрани с гранясалата овесена каша, сварена в овче шкембе. За щастие, докато вървеше безцелно под дъжда, се натъкна на къщата на вдовицата, която след щателен оглед му обеща хляб, бира и дори парче сирене.

Той се наведе за поредното дърво и го сложи на дръвника. Вече беше натрупал голяма купчина тънко нацепени дърва, но перспективата да получи сирене го накара да напрегне сили, за да си го заслужи.

Надеждата му да стигне без почивка до Единбург бързо гаснеше. Ако не се хранеше редовно, нямаше да издържи дълго. Беше дяволски трудно да пътува съвсем без пари, а той не притежаваше нито една дребна монета. Нямаше и нито една ценност, която би могъл да замени, освен меча си.

През изминалите дни отношението му към крадците, просяците, циганите и всички гладни хора, които ходеха пеш и към които доскоро се беше отнасял с презрителна надменност, беше претърпяло коренна промяна. Колко различен беше светът, когато го гледаше от гърба на величествения боен кон!

А сега? — запита се той, вземайки следващото дърво. — Какво съм аз сега?

Сър Магнус Фицджулиън, галантният поет, завладяващият, несравним трубадур, очаровал всички красиви английски дами в двора на граф Честър, се надяваше да нацепи достатъчно дърва, за да получи от вдовицата на един дребен селянин единственото си ядене за деня и да й благодари смирено.

Изведнъж си представи парче агнешко печено и за момент отклони вниманието си. Естествено не улучи дървото точно в средата и то отлетя настрани. Чу се силно пращане и една дебела треска полетя във висока дъга право към вдовицата, която едва успя да се наведе и нададе възмутен вик.

Магнус вдигна рамене и взе следващата цепеница.

Ето го сър Магнус Фицджулиън, каза си горчиво той, непобедим воин от турнирите в цяла Северна Англия, прославен ездач и фехтовач, победител в повече от дваисет двубоя само в двора на Честър. Мъжете

не смееха да се бият с него, освен ако не искаха да заслужат особено отличие. А Магнус се гордееше, че е успял да удовлетвори честолюбивия си баща. Това не беше лесна задача, защото самият граф Морли беше славен рицар, победител в много турнири.

Спомни си, че някой в двора беше написал песен за него, в която го възхваляваше като рицар без недостатъци и грешки и го наричаше „безстрашния дявол с турнирно копие“. Някога този епитет му изглеждаше преувеличен и високопарен, макар да беше близо до истината.

В момента обаче беше готов да продаде душата си за купа гореща ечемичена каша с говеждо месо.

След като събра разпръснатите дърва, вдовицата отиде при него. Главата ѝ беше увита с шал, за да се пази от дъжда. Магнус сложи следващото дърво върху дръвника и този път улучи точно в средата.

Вдовицата спря до него и натрупа тънки трески в кошницата. През цялото време гледаше голия му гръб с изпъкнали от напрежение мускули. Неволно въздъхна и прокара върха на езика по горната си устна.

— Да не изстинете на това лошо време? — попита тя. — Не е редно да работите полугол навън, когато вали студен дъжд. Няма да ми е приятно, ако кажат, че аз съм виновна за болестта ви.

Магнус разцепи още две парчета дърво, без да бърза.

— Няма да се разболея. Не и ако ми дават достатъчно за ядене, за да поддържам силите си.

Вдовицата помисли малко.

— Прав сте — промълви след малко тя. — За красив млад мъж като вас е много важно да поддържа силите си. — Докосна рамото му с върха на пръстите си и лицето ѝ изрази уплаха. — Ох, ама вие сте съвсем мокър и студен! — Огледа се бързо, за да се увери, че синът ѝ беше в обора при кравите. — Най-добре оставете дървата и влезте вкъщи — покани го тя. — Ще видя какво мога да намеря, за да... имате сили.

Магнус бавно остави брадвата и я погледна в лицето. Тази игра се играеше от двама.

— Искам супа — каза направо той. — Много ми се яде супа. Гореща ечемичена супа с парченце агнешко или говеждо.

Момчето се появи с кофа мляко, когато Магнус дояждаше последната лъжица от агнешкия бульон, приготвен учудващо бързо от вдовицата. То остави кофата, отпусна се в стола пред огъня и се зазяпа към масата. Вдовицата очевидно не се зарадва на идването му.

— Доколкото си спомням — продължи невъзмутимо Магнус, докато попиваше последните капчици супа с парче хляб, — вие ми обещахте още бира и парче сирене, нали така?

Вдовицата въздъхна и отвори кухненския шкаф.

Когато се нахрани, Магнус трябваше да чуе, че му предстои още доста работа. Вдовицата му приготви мека постеля при кравите в обора и го осведоми, че утре сутринта трябва да свърши някои неотложни работи на полето. Първо да почисти вадата към езерото и ако се справи задоволително, можел да яде колкото си иска овесена каша.

Вдовицата остана в обора дълго след като нареди постелята и през цялото време му хвърляше замечтани погледи. Отиде си едва когато момчето дойде да хвърли сено на животните за през нощта. Когато свърши, хлапакът грубо повика майка си да го последва.

Магнус се изтегна на сламата. Супата, бирата, хлябът и парчето солено месо, с което вдовицата се бе разделила с голямо нежелание, тежаха приятно в стомаха му. Можеше веднага да заспи. Дъждът трополеше по покрива, кравите пристъпваха напред-назад и дъвчеха шумно, но скоро щяха да си легнат. След много крякане и шумолене кокошките се качиха на гредите и утигнаха.

Магнус слушаше шумовете, които издаваха животните, и равномерния дъжд. Чиста лудост е да бързаш за Единбург, за да намериш Едайн, повтаряше вътрешният му глас.

Той се зарови по-дълбоко в сламата, сложи ръце зад тила си и се загледа в тъмните греди на покрива.

Проклет да съм, ако мина южната граница без нея, каза си решително той. Щеше да преодолее препятствията, да я намери и да я вземе със себе си. За съжаление в момента беше само жалък просяк. Нямаше кон, нито оръжия, нито пари — все притежания, които удостоверяваха изключителните права на рицаря. След съдбоносния ден, когато корабът на графа се разби в крайбрежните скали и данъците се озоваха на морското дъно, той беше само един беден, безименен, вечно гладен мъж. Естествено можеше да потърси подслон

в някоя норманска къща и да поиска пари назаем, но трябваше да се представи като син и наследник на прославения граф Морли, а в момента това не беше особено умно.

Що се отнася до Едайн, беше му все едно какво мислеше тя за него. За нейно собствено добро трябваше възможно най-бързо да я измъкне от лапите на Уилям Льва и могъщите тамплиери. Сигурно още му се сърдеше за онова, което ѝ беше казал в гората. А той просто се бе постарал да ѝ обясни разумно защо иска да я отведе в Англия — за да свидетелства, че рицарят Магнус Фицджулиън няма вина за загубата на корабите. Това беше поне логичното обяснение.

Нямаше време да ѝ каже, че това не беше всичко. Че в действителност я иска само за себе си. Беше жестоко и безчувствено от нейна страна да го обвини в егоизъм и низост. Ако можеше да го види сега, в къщата на вдовицата, бързо щеше да проумее колко много я искаше и как силно се нуждаеше от нея. Колко унижения беше понесъл заради нея!

Единствено Божията майка знаеше, че не искаше никоя друга жена, само нея. За невероятно кратко време, за малкото дни, които бяха минали от корабокрушението, тя бе завладяла сърцето му без остатък.

Магнус знаеше, че ако го чуеше да произнася тези думи, Едайн щеше да поклати невярващо глава. Но той беше убеден, че това е истината, и беше готов да се закълне, в каквото му поискат. Не можеше да понася дивите шотландки, които невъзмутимо го възсядаха и злоупотребяваха с него за собствените си цели. Вдовицата също щеше да го посети, в това нямаше съмнение.

Преди два дни, когато Едайн го напусна и се върна при Дьо ла Герш, той помоли една селянка за парче хляб. Стомахът му се сви, като си спомни как трябваше да я ласкае. На всичкото отгоре тя разбра криво намеренията му, наруга го и го изгони.

Магнус простена мъчително. Едайн... неговата красива, нежна, доверчива Едайн... толкова му липсваше! От момента, в който беше лежала гола в обятията му, той беше обсебен от нея. Мекото, гъвкаво, златно тяло, малките милващи ръце, тихият глас, който произнасяше името му със замайваща страст...

Никога не беше преживявал такъв екстаз с жена. Сливането им, близостта им беше като завладяваща музика — възвисяващи, почти недействителни звуци. Да не говорим за стрелите, които се впираха в

тялото му. Помнеше дори аромата на диви летни цветя и златните пращинки, които танцуваха из въздуха.

— А, ето къде сте били — прекъсна мислите му пронизителен женски глас. — Още не спите, нали, млади момко?

Магнус изруга безмълвно. После видя, че вдовицата му бе донесла нещо.

— Реших, че ще ви харесат — прошепна нежно тя и коленичи до него. Очите ѝ жадно поглъщаха красивото мъжко тяло. — Ако краката ви са толкова големи, колкото на скъпия ми починал съпруг, ще ми благодарите като на майка.

— Вие не можете да ми бъдете майка — отвърна той, без да сваля поглед от ботушите, които се люлееха пред лицето му, — защото сте... ами, твърде млада сте за моя майка. — Тя отново размаха ботушите пред носа му. — И естествено твърде красива — добави бързо той.

Посегна към ботушите и ги прегледа грижливо. Щом трябваше да ухапе киселата ябълка, искаше поне да се увери, че наградата си заслужава усилията.

Тежките ботуши струваха цяло състояние и Магнус остана доволен. Не ботуши за езда, а здрави селски ботуши от грижливо обработена овча кожа с козината навътре. Изглеждаха почти нови, а твърдата подметка беше от говежда кожа. Солидна изработка, очевидно от добър обуцар.

Още преди да ги нахлузи на краката си, Магнус беше наясно на какво ще прилича отгук нататък: от коленете надолу тронав шотландски селянин.

За бога, каква гледка! Изискана рицарска наметка, скъпоценен меч и селски ботуши! Вече чуваше смеховете и подигравките на придворните, когато се появи в новия си вид — до коленете рицар, надолу шотландски овчар — в двора на граф Честър.

Ала когато протегна крака във въздуха, за да огледа проклетите рицарски ботуши за езда, които всеки миг заплашваха да се разпаднат, с учудване установи, че тази перспектива го остави напълно равнодушен. Солидните ботуши щяха да го отнесат леко в Единбург, а след това да прекосят и половин Фландрия.

Обърна се към вдовицата, която не сваляше очи от лицето му. Жената имаше право да очаква благодарност.

Въпреки това се почувства неловко, когато тя без повече увъртания развърза връзките на ризата му и произнесе с дрезгав глас:

— Хайде, млади момко, разкажете ми нещо за вашето момиче.

Магнус загуби ума и дума. Откъде можеше простата шотландска селянка да знае нещо за неговата тайнствена златна Едайн?

Вероятно такива неща се разпространяваха бързо по селата и махалите. Историята на Едайн, отвлечена от водач на планински клан, след това откупена от тамплиерите и отведена в далечно място като Единбург, със сигурност беше доставил във всяка селска къща материал за приказки за месеци напред.

Вдовицата изхлузи ризата през главата му. Когато погледна в широкото лице с чип нос и тънки устни, той стигна до заключението, че тя не знаеше нищичко.

— Кой ви каза за моето момиче? — попита тихо той.

— Говорите за любимата си, нали? — Тя примигна кокетно. — О, такова голямо и хубаво момче като вас със сигурност има безброй мили и сладки момичета. — Пръстите ѝ задърпаха шнура на панталона. — Сигурна съм, че харесвате крехки момиченца с черни къдрици и пищни гърди, издути като октомврийските тикви, и с кръгли черни очи.

— О, не — промърмори отвратено Магнус. Очевидно вдовицата имаше предвид себе си, но той можеше да мисли само за своята грациозна руса Едайн. Образът ѝ беше постоянно пред очите му, представяше си живо всеки детайл. Когато вдовицата свали ботушите и панталона му, той усети как в слабините му се надигна желание, дошло от спомена за страстните мигове с Едайн. Жената го прегърна собственически и започна да го милва.

— Затворете очи и мислете за нея — пошепна в ухото му тя. — Искам да сте готов за мен, моето момче, затова трябва да мислите за скъпото си агънце, което в момента е далече от вас.

Магнус трябваше да признае, че това улесняваше нещата. Помисли да ѝ благодари за предложението, но се отказа. Ала когато тя свали роклята си, за да го възседне, бързо я хвана за кръста и я положи по гръб.

Вече не понасяше жени, които го възсядаха и се обслужваха с него! Трябва само да затворя очи и да мисля за Едайн, повтаряше си той, докато се занимаваше с вдовицата.

Едайн, Едайн...

Беше му много трудно да изпълни задълженията си и да запази образа ѝ пред очите си. За да изключи всеки риск, с едната си ръка през цялото време стискаше ботушите.

Едайн се спъна по стъпалата към подземната зала и едва не падна.

Игуменът и ирландският монах я пуснаха, макар и само за миг. Объркана и упоена, каквато беше, тя се обнадежди, че може да им избяга, но те я настигнаха само след няколко стъпки.

— Не сложихте ли опиум в яденето ѝ? — попита игуменът и я раздруса, за да престане да се съпротивлява.

— Разбира се, че сложихме, милорд — отговори глас на млад тамплиер някъде в далечината. — Днес сме ѝ дали вече две дози, но тя продължава да се брани от действието му.

— Веднага ми донесете чашата!

Малката група спря в преддверието на залата за събрания. Едрият игумен даде знак на ирландския монах и на младия тамплиер да държат Едайн, отметна главата ѝ назад, отвори устата ѝ и поднесе към устните ѝ сребърна чаша. Тя обаче отказа да гълта, задави се и се закашля, по-голямата част от горчивата течност потече от ъглите на устата ѝ по брадичката и шията.

— Не толкова бързо — проговори предупредително калдеят и взе чашата от ръцете на игумена. — Не разбирате ли, че може да се задуши? Освен това можете да си спестите опиума. Сигурен съм, че тя и така ще изпадне в транс.

Игуменът нямаше търпение.

— Може би сте прав, но аз съм убеден, че дългите разпити бяха напразни. Само я погледнете! Как може да устои на толкова количество беладона, което обикновено укротява и прави покорни поне десет жени?

Монахът се наведе над Едайн, която беше в ръцете на двама рицари, и се вгледа изпитателно в отчаяните ѝ очи.

— Не се бойте, момиче — заговори успокоително той. — Рицарите не разбират защо не искате да изпълните желанието им. Те нямат лоши намерения спрямо вас. Молят ви само за едно просто

нещо. Искат да им предскажете бъдещето. Вложили са големи надежди във вас и се надяват, че най-сетне са намерили своя личен оракул.

Тамплиерите, които ги заобикаляха, вече бяха нахлупили бели качулки с цепки за устата и очите, каквато Едайн вече беше видяла на главата на майстора.

Калдеят забеляза питащия ѝ поглед.

— Тайният орден на тамплиерите в Париж отдавна полага усилия да постигне онова, към което се стремят и тукашните братя. За съжаление момичето, с което работеха в парижката резиденция, ги разочарова. Не отговори на надеждите им.

— Тя беше уличница — обясни безизразно игуменът и посегна към ръката на Едайн. — Резултатите бяха повече от разочароващи. Но нека не говорим повече за нея. Надявам се днес да постигнем забележителен резултат.

С Едайн в средата рицарите минаха през широко отворената двукрила врата и влязоха в подземната зала.

Всички събрани тамплиери бяха сложили качулките. Когато се обърнаха към тях, петдесет чифта очи засвяткаха през тесните цепки.

Едайн се разтрепери.

Последната глътка от напитката, която игуменът бе налял в устата ѝ, започна да действа. Тялото ѝ олекна и краката леко я понесоха над пода. Тя престана да се съпротивлява и с готовност се запъти към средата на помещението, накъдето я поведоха игуменът и ирландският монах.

Вдигна глава и видя, че зад трикракото столче я чакаше майсторът на ордена.

Оракул. Жрица.

— Не разбирам. — Едва произнесла тези думи, главата ѝ увисна безсилно.

— Вече ви обясних какво се очаква от вас, нали? — изсъска ирландският монах. — Нима не си спомняте? След като са овладели някои способности в Светите земи, тамплиерите се опитват да вникнат в божите тайни, в божия промисъл и в многоликата натура на човека. Във ваше лице те се надяват да възкресят прославената жрица на древните гърци.

При последните думи Едайн се олюля. Игуменът я подкрепи и я принуди да гледа майстора в очите.

— Прорицателката, която седяла в пещерата на Делфи, обгърната от облак ароматен дим — заговори тържествено високата, маскирана фигура, — била заобиколена от множество жрици. Името и било Пития, великата прорицателка на Аполон. Тя получавала видения, които ѝ били внушени от божеството.

Едайн се опита да се откъсне.

— Това е богохулство! — Тамплиерите, които ги бяха наобиколили, изохкаха уплашено. — Аз не мога и няма да...

— Напротив, можете — прекъсна я строгият глас на майстора.

Той протегна ръка и я сложи върху трикракото столче. Наблизо имаше мангал с тлеещи въглища, поръсени със зелени листа и билки, от които струеше хапеща миризма.

— Знам, че можете — повтори майсторът. — Вие сте предсказали нападението срещу кораба на граф Честър и нарочно сте го насочили към пясъчна плитчина, за да го опазите. Децата на Константин от клана Санах Дху се заклеха, че сте накарали пръстите им да светят със син пламък и сте ги забавлявали с различни магии, когато са идвали при вас. Освен това Брикriu от Бенбекула, калдейският монах, който дойде специално да ни помогне, е абсолютно сигурен, че притежавате всички дарби на великия ирландски народ от свещените легенди — народа Туата де Данаан, известен с магическите си сили.

Докато говореше, двама тамплиери пристъпиха към Едайн, развързаха колана на вълнената ѝ рокля и я съблякоха. Отдолу беше съвсем гола. Както винаги, когато я водеха в подземната зала, косите ѝ бяха разпуснати и сега нападаха свободно по разголените рамене и гърди.

Тя потръпна от студените ръце на тамплиерите, които я вдигнаха върху обгърнатия в димни облаци триножник.

Лицата, скрити зад бели маски, се вдигнаха към нея и в залата се понесе шепот. След това прозвуча камбана.

Отново се възцари мъртвешка тишина.

Едайн се залови за дръжките на триножника и се постара да успокои дишането си. Димът влизаше в носа и очите ѝ и дразнеше лигавиците.

Тамплиерите бяха обезумели. Защо ѝ причиняваха това? В момента не можеше да мисли за нищо друго. Дългът им изискваше да

я отведат при крал Уилям Шотландски, който беше платил откупа. Това, което вършеха днес, наистина беше богохулство, макар да не искаха да я чуят — дори нещо по-лошо от богохулство. И, макар и не по своя воля, тя беше част от него!

Миризмата на листата и билките върху въглените в мангала я упои много по-силно от напитката, която я бяха принудили да изпие. Главата ѝ се изпразни. Опита се да слезе от столчето, защото се страхуваше, че ще ѝ се завие свят и ще падне.

Ала когато отвори уста да каже нещо, езикът ѝ беше надебелял и не се движеше. Между устните ѝ не излезе нито дума.

Магнус, искаше да изкрещи тя. Той беше толкова далеч. Посегна към него през гъстия дим, но не го намери.

Магнус! Той трябваше да дойде и да ѝ помогне!

Още преди да събере мислите си и да се съсредоточи, за да го повика, столчето се залюля като лодка в морските вълни. Трябваше да се вкопчи в дръжките с всички сили, за да не полети в пропастта.

В името на бога, какво е това? — запита се внезапно Едайн, като видя през голямата врата да влизат цели легиони тамплиери.

Трябваше да присвие очи, за да различи нещо сред дима. Тълпите тамплиери, които се носеха насреща ѝ, се състояха от смъртнобледи, окървавени мъже, в чиито тъмни погледи се четеше отчаяние. Туниките им бяха мръсни и разкъсани. Носеха изпокъсани знамена. Пред ужасените очи на Едайн се издигнаха стотици колове, на които бяха вързани други измъчени тамплиери. Пламнаха огньовете и мъжете изгоряха с мъчителни викове. Овъглените трупове бяха свалени и заменени с нови, обезобразени от мъчения тела. Всичко се вършеше в пълна тишина. Следващите също станаха жертва на пламъците. Нови и нови тамплиери влизаха в безкрайни редици през голямата порта.

Димът, който се издигаше от мангала, дразнеше непоносимо гърлото ѝ. Очите ѝ пареха, косата ѝ се развяваше като обезумял облак. Чуваше се да произнася с дрезгав глас странни неща — но не можеше да престане, макар че гърлото ѝ пресъхна и изпитваше силни болки.

Предната редица на тамплиерите стигна до мястото, където стояха игуменът, главният майстор и ирландският монах, обкръжени от млади рицари. Игуменът падна на колене и протегна ръце в унижителна молба. Калдеят скри лице в ръцете си и се извърна.

Над главите на мъртвите и умиращи тамплиери Едайн изведнъж видя огромен лъв, който се носеше право към нея. Изглеждаше ранен, защото се олюля, изрева и се строполи на земята в краката ѝ — само на метър от столчето, където стоеше треперещата и давяща се прорицателка.

Така внезапно, както беше започнало, видението свърши. Страшната армия на тамплиерите се разтвори в нищото.

Сякаш някой беше отворил шлюз, в залата избухна оглушителен шум. Груби ръце свалиха Едайн от столчето.

— Предателство! Убийте я! — крещяха обезумелите рицари.

Калдеят побърза да ѝ се притече на помощ. Смъкна въжето, което игуменът вече беше метнал на шията ѝ, и го хвърли надалеч.

— Спрете! — извика заповеднически той. — Защо искате да я накажете за онова, което сами поискахте от нея? Нали затова я доведохте тук?

Едайн се разтърсваше от силна кашлица. Мислите ѝ постепенно се проясняваха, но парещият дим не излизаше от дробовете ѝ. Сред навалицата разпозна Асгард дьо ла Герш, който с мъка си пробиваше път между възбудените тамплиери. Калдейският монах до нея бе вдигнал масивното трикрако столче и го размахваше предупредително, за да държи далече десетките ръце, които се протягаха към нея. Макар да беше съвсем гола и безпомощна, бушуващото множество беше готово да я разкъса на парченца.

— Какво се е случило? — извика ужасено Едайн, когато Дьо ла Герш се изкачи на подиума, монахът я скри зад гърба си.

— Вие им дадохте онова, което искаха, Пития — отговори шепнешком ирландецът. — Очевидно не помните какво сте казали, докато бяхте в транс, затова ще ви обясня. Вие предсказахте страшната гибел на тамплиерския орден. Предрекохте, че бедните рицари на Йерусалимския храм ще загинат от мъчителна смърт. А накрая видяхте шотландския лъв да рухва в краката ви.

Дьо ла Герш посегна към Едайн. Лицето му беше смъртно бледо и ѝ напомни мъртвите рицари във видението ѝ, но очите му блестяха.

— Виждате ли тези луди? — изкрещя той на калдея. — Погледнете ги! — И посочи възбуденото множество. — Твърдят, че искат да разгадаят божиите тайни, но аз и друг път съм преживявал такива сцени. Нямаме представа какво се случи в Париж... и при Акр!

— Не искам да знам — изръмжа калдеят и продължи да размахва столчето, докато си пробиваха път навън. — В момента единствената ми грижа е да я изведа оттук жива!

Дьо ла Герш свали бялата си туника и загърна раменете на Едайн.

— Не се страхувайте! — извика русият рицар. — Аз ще ви защитавам!

Едайн вдигна глава и го погледна втренчено. Не се страхуваше от Асгард дьо ла Герш, страхуваше се от собствения си страх. Стискаше до болка преплетените си пръсти, зъбите ѝ тракаха неудържимо, коленете ѝ трепереха. Трябваше да победи собствения си страх.

Вече беше разбрала, че когато страхът я надвиваше, започваха да стават неща, които не можеше да контролира. Заби нокти в дланите си и затвори очи.

Магнус! — извика безмълвно.

Никога не беше призовавала някого така настойчиво.

Сводестият таван на голямата зала над главите им изтреця застрашително. Появи се голяма пукнатина. Никой не чу трясъка. Никой не видя пукнатината.

Но всички видяха и чуха втория удар.

Магнус се събуди изведнъж. Мина само миг, докато осъзнае къде се намираше. Вдовицата лежеше по гръб до него и тихо похъркваше. Дясната ѝ ръка почиваше върху слабините му и той я бутна недоволено.

Магнус!

Ето пак!

Той седна и се огледа замаяно. Ако не беше сигурен, че се намираше в обора на селска къща в Шотландия, можеше да се закълне, че Едайн е била до него, до дясното му рамо, и сладката ѝ малка ръка го е помилвала като летен вятър.

Не, тя не беше тук. Нямахше нищо, освен гласа, който нашепваше в дясното му ухо.

Магнус се разтрепери и се огледа бързо. Може би Едайн все пак беше тук? Вдовицата се събуди и също се надигна. Като видя лицето му, протегна ръка да го помилва.

— Какво ти е, момчето ми? — попита нежно тя.

Магнус ѝ обърна гръб и нахлузи панталона си. После легна по гръб и обу ботушите, подарени от нея. Стана и трескаво затърси ризата

си.

Жената му я подаде мълчаливо. Докато се обличаше, той попита с треперещ глас:

— Светло ли е вече? Трябва да бързам. Ще открадна кон.

Все още беше разтърсен от преживяното. Единбург, каза си той. Нещо се е случило в Единбург. Вкусът на дим и огън, на смърт и срутени стени горчеше в устата му, сякаш преди минута се бе върнал оттам.

Велики боже, тя нямаше да го повика, ако не се нуждаеше от него. Едайн беше в смъртна опасност!

— Не бива — рече тихо вдовицата. — В Шотландия не се крадат коне. Ако ви хванат, ще ви кастрират, ще извадят вътрешностите ви и накрая ще ви обесят.

— Трябва ми добър кон. — Магнус навлече ватирания жакет и грабна наметката си. — Трябва да открадна кон — повтори спокойно той, — който да може да се мери с проклетия чер дявол на Асгард дьо ла Герш.

— Какво момиче? — попита с невинно изражение главният майстор на тамплиерския орден в Единбург. — Съветнико, вие познавате предписанието, което забранява да подслоняваме жени, в която и да е резиденция на бедните рицари. Представяте ли си в какво неловко положение ще изпаднем, ако се наложи да обясняваме на уважавания суверен на Шотландия крал Уилям защо сме приели в манастира някакво си момиче!

Двамата бяха във вътрешния двор. Едрият монах улови ръката на Фицгамлин и посочи купчината камъни и мазилка, където работеха каменоделци.

— Внимавайте къде стъпвате, милорд. Строим наново част от криптата, тъй като преди няколко дни се срутиха носещи стени.

Правният съветник скритом оглеждаше вътрешния двор на резиденцията. Вече беше осведомен за мистериозното рухване на подземната зала за събрания. Каменоделците, които работеха в храма, бяха разпространили новината из града. Разправяха, че никой не бил ранен, но тамплиерите бяха известни с уменията си да пазят тайна и никога не биха издали нещо доброволно.

Фицгамлин намираще, че това подхожда на историите, които се разказваха за рицарския орден, и то не само в Единбург. Говореше се за тайнствени церемонии и ритуали за посвещаване. Даже за експерименти с окултни науки.

Главният майстор на ордена го изведе от оживения вътрешен двор и двамата влязоха в много по-спокойната и тиха трапезария.

— Асгард дьо ла Герш — каза Фицгамлин, — който е член на почтения ви орден, носеше със себе си подписано от крал Уилям разрешение да търси едно момиче в западните планини. Според нашите сведения момичето било изведено насила от манастира „Сен Сюлпис“. Всъщност аз бях човекът, който връчи разрешението на тамплиера. Сега го търсим, защото имаме основания да предполагаме, че момичето е при него.

Монахът придърпа една пейка към близката маса и покани съветника да седне. Внезапно от кухнята изскочи бяла котка, прекоси просторната трапезария и скочи в ръцете му. Едрият тамплиер я притисна до гърдите си и попипа скъпоценния пръстен на ухото ѝ.

— Аз, разбира се, познавам рицаря Асгард дьо ла Герш, милорд — призна спокойно той. — Но той няма нищо общо с единбургските тамплиери. Дойде от Лондон, преди това е бил в Париж.

Фицгамлин стисна устни. Това не е отговор, каза си раздражено той. Беше попитал за момичето. Нима тези нагли воюващи монаси си въобразяваха, че могат да си играят с един от министрите на краля?

Появи се слуга с гарафа вино и чаши. Остави таблата на масата и безшумно се отдалечи. Главният майстор сам наля виното.

Най-лошото в тази история е, че кралят даде голямата част от откупа, продължи размишленията си Фицгамлин. Естествено Уилям чакаше момичето с нетърпение. Ала рицарите не искаха да се разделят с нея.

А времето напираше. Шотландският лъв вече беше събрал васалите, рицарите и няколко племена от планините на източната граница. Правеше тайни приготовления за война срещу английския крал Хенри Плантаженет, защото искаше да си възвърне земите, които кралството беше загубило след смъртта на брат му Малкълм.

През последните седмици Уилям събра всички свещени реликви, които притежаваше Шотландия. Между тях бяха наскоро откритите мощи на свети Андрей, съхранявани в сребърни и кристални съдове, които армията щеше да носи за късмет в битките. Но най-много се очакваше от изключителните способности на бившата послушница в „Сен Сюлпис“.

Кралското търпение беше на изчерпване, особено след като до ушите му стигна слухът, че Дьо ла Герш отдавна се е върнал с момичето и двамата са намерили подслон при тамплиерите в собствената му столица.

Фицгамлин не посмя да съобщи на краля какво още се говореше из града. По всичко личеше, че тамплиерите държаха момичето като пленница, а срутването на криптата — или на тайнствената зала за събрания — беше станало по време на церемония, на която бе присъствала и прорицателката.

Докато наблюдаваше мършавото лице на главния майстор над ръба на чашата си, Фицгамлин взе решение. Не харесваше особено норманските си сънародници; за неговия вкус те бяха твърде високомерни и се правеха на много тайнствени.

Трябваше да им даде да разберат, че дори за тях не е безопасно да се подиграват с краля на Шотландия. Вече беше сигурен, че момичето е скрито в манастира.

Затова щеше да издейства от краля претърсване на цялата резиденция, което да бъде извършено от личната кралска гвардия. Войниците щяха да дойдат под предлог, че трябва да прегледат старите цистерни и подземните водни канали — нищо чудно някои от тях да са се повредили при срутването на стените. Някой от кралската канцелария щеше да му набави стари карти на подземните съоръжения или просто да нарисува нови, ако такива не съществуваха.

Правният съветник скри усмивката си и изложи пред рицаря загрижеността си за канализацията. Сериозното, затворено лице на домакина се оцвети в тъмночервено, но той все пак успя да скрие раздразнението си.

— Никой никога не ни е претърсвал — извика тамплиерът и котката стреснато скочи от скута му. — Ние сме монаси, милорд съветнико, и това е свещена земя!

Фицгамлин кимна спокойно.

— Естествено вие имате право — потвърди той и вече не успя да задържи усмивката си. — Крал Уилям ще се постарее да ви намери подходящ временен подслон, сър. А що се отнася до религиозните ви възражения, ще помоля кралската гвардия да доведе не само работници, но и епископа на Единбург.

Едайн беше видяла главния майстор, придружен от изискано облечен господин, по всяка вероятност един от съветниците на краля, да минава през двора и да влиза в трапезарията. Скоро след това някой почука на вратата ѝ.

Както винаги, беше заключена. Отвън се чу приглушеният глас на Асгард дьо ла Герш:

— Пристигна правният съветник на краля. Вероятно сте го видели през прозореца. Тамплиерите се опасяват, че крал Уилям ще изпрати някого да ви търси.

Едайн притисна буза към дъбовата врата.

— Защо сте тук? — пошушна тя. Наистина Асгард я беше изнесъл от залата за събрания, когато таванът се срути, но я върна в това помещение и я заключи. — Вие сте един от тях — продължи горчиво тя. — Кажете на тамплиерите да ме пуснат! Защо ме държат тук?

От другата страна на вратата последва мълчание. После гласът каза:

— Кълна се в честта си, мадмоазел, че няма да допусна да ви причинят още болка. В името на бога, вие нямате представа какво се върши тук, същински кошмар! Те се страхуват, че онова, което казахте, ще стане действителност, и в същото време са силно впечатлени от вас, макар че предсказахте собствената им гибел. Първо обаче искат да видят дали сте била права в твърдението си, че Уилям Львът ще умре. Знаят, че вие предизвикахте срутването на свода. Испитаха силата ви на собствения си гръб.

Едайн се облегна с цялото си тяло на вратата.

— Не съм казала, че ще умре. — Гласът ѝ пресекваше от отчаяние. — Видях ранен лъв, като в сън. Само това, разбирате ли? Накрая лъвът рухна пред краката ми. — Тя пое дълбоко въздух. — Велики боже, защо мислите, че аз съм виновна за срутването на тавана? Има ли ранени?

Асгард въздъхна.

— Скъпа моя, сега това не е важно. Снощи в резиденцията имаше събрание, на което се реши, че вие сте оракулът, който търсят от години, макар че предсказанието ви беше толкова мрачно. Затова искат да ви задържат при всички обстоятелства... ако не тук, някъде другаде. Някои предлагат дори да ви отведат в тамплиерската крепост в Париж, при великия майстор на ордена.

Едайн простена задавено.

— Да, това означава голяма опасност — потвърди мрачно Асгард. — Надявам се, разбирате, че бях длъжен да ви доведа тук. Аз съм се заклел да служа на своя майстор и не можех да ви дам на Уилям Льва. Признавам големия си грях и ще остана виновен за вечни времена. Само да знаете как страдам! Ако знаехте какво направиха с онова момиче, което бяха нарочили за оракул преди вас, как я изпитваха и къде я държаха в плен!

— Тогава трябва да ми помогнете да избягам оттук. — Той беше прав да се обвинява, че я бе довел в тамплиерската резиденция, а не при краля. Още не можеше да му го прости. — Страх ме е от тамплиерите. Не разбирам какво искат от мен. Всичко, което казах и направих в криптата, беше фалшиво! Те ме принудиха да пия опиум. Сам чухте как го признах.

Асгард дълго остана мълчалив. Едайн чуваше тежкото му дишане от другата страна на вратата и виждаше живия му образ пред очите си — едър и величествен, с бялата тамплиерска туника, с виновно сведена глава.

— Кълна се в Исус Христос и Светата дева, че няма да допусна да ви отведат, мадмоазел — каза най-после той.

— Наистина ли ще ми помогнете? — Едайн притисна длани към дебелото дърво. Обзе я страшно предчувствие. Света майко божия, животът ѝ беше в сериозна опасност! — По дяволите, Асгард дьо ла Герш, трябва да ми кажете! — Гласът ѝ се извиси пронизително. — Какво означава това, че няма да допуснете да ме отведат?

Но той вече си беше отишъл.

По-късно, на смрачаване, вратата се отвори. Главният майстор на Единбург, игуменът и още няколко рицари, които Едайн не познаваше, влязоха в стаята ѝ. Всички носеха ризници, над тях белите туники с червени кръстове, освен това плътно прилепнали плетени шлемове. Пръв беше калдейският монах.

Едайн се отдръпна, но игуменът бързо я уви в дебела, подплатена с кожа наметка.

— Не! Недейте! — Простестът ѝ остана напразен; някой бързо пъкна в устата и парцал. Едайн се отбраняваше с всички сили, но двама тамплиери я хванаха от двете страни и я стегнаха като пакет. После я изнесоха навън.

Рицари и слуги осветяваха вътрешния двор с факли. Дьо ла Герш беше възседнал черния си жребец.

— Мадмоазел. — Главният майстор се наведе над нея. — За вашата лична и за нашата сигурност трябва да направите онова, което ви казват. Случаят е много деликатен, замесени са висши интереси. Надяваме се Асгард дьо ла Герш да ви убеди, че ще живеете по-добре под покровителството на тамплиерите, отколкото в двора на Уилям Шотландски.

Тя се опита да извика, да го помоли поне да ѝ каже къде я отвеждат, но тамплиерите вече отваряха големите дървени крила на вътрешната порта.

Опита още веднъж — отчаян вик, който чу само тя и който отекна оглушително в главата ѝ.

Завъртя се безпомощно, опитвайки се да се освободи от въжетата, с които беше стегната. Беше убедена, че той ще се опита да отговори. Разбира се, ако не му се беше случило нещо лошо.

При тази мисъл я връхлетя вълна на отчаяние. Тя го бе оставила в гората съвсем сам, без кон и без оръжие, а това означаваше, че може би не беше в състояние да ѝ се притече на помощ. Господи, какво ще прави сега?

Докато тамплиерите я носеха към портата, все още нямаше признаци, че той е наблизо. Никакъв шепот, дори полъх, нищичко.

Външната порта се отвори с глухо скърцане и Едайн видя тъмната улица и черните очертания на дърветата. В края на гората чакаха няколко каручки и група хора.

Дьо ла Герш, който се различаваше съвсем ясно с бялата си туника и блестящата броня, пришпори великолепия си жребец и препусна към хората и каруците. Главният майстор и игуменът го последваха.

— Братко Брикriu, наистина ли сте убеден, че тези хора ще прекарат момичето през града, без никой да разбере? — попита загрижено тамплиерът.

Ирландецът кимна.

— Те се хвалят, че живеят от това да надхитрят кралските стражи.

Някой се отдели от групата пред каруците и се запъти към тях. Ала преди да е успял да каже нещо, в мрака отекна оглушителен вик. Тамплиерите, които носеха Едайн, се стреснаха и за малко не я изпуснаха. Стражите на портата запалиха факли, но някой строго им нареди да ги угасят.

От мрака изскочи невероятно видение: един-единствен рицар препускаше срещу тамплиерите и размахваше огромен меч, който блестеше под лунната светлина.

Конят и рицарят се насочиха право срещу тамплиерите пред портата и ги разпръснаха. В бъркотията игуменът загуби равновесие и

падна на земята, като събори още няколко рицари. Асгард дьо ла Герш обърна черния си жребец, за да се изправи срещу нахалника, осмелил се да ги нападне.

Мечовете на двамата рицари се кръстосаха със звън.

— Пригответе се за двубой! Пригответе се за двубой, тамплиере!
— извика гръмък глас.

— Исусе! — прошепна главният майстор, докато се опитваше да извади меч си. — Наистина ли сме предизвикани на честна битка, или искат да ни примамят в засада? Кой е този?

Още тамплиери, повечето невъоръжени, излязоха на улицата. Дватама, които носеха Едайн, я пуснаха и се присъединиха към другарите си.

Конете на сблъскалите се рицари се движеха към светлия кръг, образуван от факлите. Единият се изправи на задните си крака и изцвили от болка.

Едайн лежеше по лице на земята и се опитваше да успокои лудо биещото си сърце. Гласът, призовал тамплиерите на бой, принадлежеше на Магнус. Не беше нужно да го види, за да го познае.

— Назад! Назад! — Игуменът и калдейският монах се опитваха да държат тамплиерите далече от копитата на конете. Младият червенокос рицар не носеше нито ризница, нито шлем, беше въоръжен само с грамаден, блестящ меч, който се стрелкаше заплашително над главите им. Конете се опитваха да не се доближават твърде много един до друг. След това обаче, пришпорени от рицарите, се сблъскаха и единият ездач нададе болезнен вик.

— Дьо ла Герш е ранен! — извика някой.

Нападението от мрака беше дошло толкова бързо, че повечето тамплиери стояха като ударени от гръм, неспособни да предприемат нещо. Ала когато чуха, че другарят им е ранен, се втурнаха като обезумели напред, за да свалят нападателя от коня. Десетки ръце посегнаха към наметката на червенокосия.

Един мъж изскочи от портата, навличайки жакета си.

— Кълна се в Христовия кръст, аз познавам този нахалник — това е момчето на Найджъл Фицджулиън!

Мъжете обърнаха каруците, които чакаха под дърветата, чу се плющение на камшици. Главният майстор на тамплиерите насочи коня си към тях.

— Той не е момче — извика през рамо монахът. — Той е възрастен мъж и опасен воин. Свалете го от коня! — Размаха ядно ръце и изкрещя: — Махнете колите от пътя! В името на бога, да не искате да надуем тромпетите, за да разбере целият свят какво ще направим?

От раната на Дьо ла Герш струеше кръв, която на лунната светлина изглеждаше черна. Магнус парира удара му и падна тежко на седлото. Ботушите от овча кожа се плъзгаха в стремената. Докато напразно се опитваше да се измъкне, тамплиерът приближи коня си и го удари толкова силно по главата, че той полетя към земята.

Уплашеният кон се вдигна на задните си крака. Магнус лежеше на земята, единият му крак все още беше в стремето. Конят се втурна настрана и повлече ездача след себе си. Асгард дьо ла Герш затисна с едната ръка отворената рана и се наведе от седлото, вдигнал меч за последен удар.

Бушуващото множество на тамплиерите беше образувало кръг около двамата противници, когато изведнъж прозвучаха рогове и в нощта отекна конски тропот. На възвишението се появи колона ездачи.

— Назад! Назад! — изкрещя игуменът.

Няколко рицари се обърнаха и побягнаха към портите. Някой се наведе над Едайн и я обърна по гръб.

— Седнете, момиче. — Монахът я изправи и задърпа въжетата, които стягаха наметката. — Крал Уилям е изпратил гвардията си! — извика той. Прихвана я за лактите и я изправи на крака. — Лъвът продължава да ви търси.

Едайн падна безсилно на гърдите му. В бързането си да се приберат в крепостта безцелно тичащите тамплиери забравиха Асгард и Магнус. Ала рицарите на краля им отрязаха пътя и ги изтикаха обратно на улицата.

Монахът хвана ръката на Едайн и я повлече към каруците, които вече бяха потеглили. Когато ги настигнаха, той я вдигна и я сложи в най-близкото превозно средство. Тя се плъзна по страничните дъски и се удари в нещо меко. В колата седеше жена с дете.

Мъже на коне обкръжиха каруците, подвиквайки си нещо на чужд език. Стражите на крал Уилям щурмуваха крепостта на тамплиерите и даваха сигнали с тромпетите си. През това време каруците бързо излязоха от пътя и се скриха в мрака на гората.

Когато шумовете от битката заглъхнаха, каруците забавиха ход. Едайн се надигна и опипа наоколо, за да разбере къде се намира.

Беше ударила главата си в страничната стена на колата и сега усети кръв на устните си. На челото ѝ се образуваше подутина.

Къде отиваме? — запита се замаяно тя. Кои бяха тези хора? Не говореха нито нормански френски, нито шотландски галски!

Някой доближи коня си плътно до колата и огледа търсецо вътрешността. Мъж без шлем, с окървавен меч, който все още дишаше тежко. Най-сетне я намери.

— Едайн — извика дрезгаво Магнус. — Как се чувстваш сред циганите?

Цигани? Едайн се хвана уплашено за дъската, когато колата изтрополи по леглото на плитък поток, неспособна да подреди мислите си.

Главата я болеше непоносимо, китката ѝ беше посиняла — май някой я бе настъпил. Чувстваше се разбита и измъчена. Изведнъж реши, че мъжът на коня в никакъв случай не може да бъде Магнус, жив и невредим, с развяна червена коса. Само преди минути го беше видяла в смъртоносен двубой с Асгард дьо ла Герш.

— Пътуваме с циганите — обясни той, като се наведе от седлото, за да може да говори тихо. — Няколко мъже избягаха, докато се водеше битката, но все пак останаха достатъчно коли.

Едайн искаше да изкрещи, да даде воля на гнева, болката и облекчението си, но всичко, което се изтръгна от гърлото ѝ, беше дрезгав стон.

— В тъмнината... като те видях срещу Асгард... майко божия, помислих, че конят ще те стъпче!

Той огледа жената, която се беше свила в колата зад Едайн.

— Успях да измъкна крака си от проклетия ботуш и това спаси живота ми. Знаеш ли, че кралските рицари търсеха теб? Циганите ми казаха, че тамплиерите им платили да те прекарат през града. — Той се огледа бдително. — Трябва да се скриеш.

Протегна ръка и разбута с върха на меча овчите кожи край жената, която притисна детето до гърдите си и гневно изфуча насреща му.

— Какво е това, по дяволите? — За момент се потопиха в гъстия мрак под група дъбове, но щом излязоха отново под лунната светлина,

видяха изпод кожата да се подава мъжка ръка.

Едайн изпищя и разхвърля кожата. Ръката ѝ намери шлем. След секунди се откри восъчнобледото лице на Асгард дьо ла Герш.

Магнус изруга вбесено.

— Той е мъртъв. Аз го убих и някой от проклетите тамплиери е имал нахалството да натовари трупа му в каруцата.

Едайн внимателно опипа окървавеното лице на тамплиера. Знаеше го, преди да го каже.

— Не е мъртъв — пошушна тя.

Когато за втори път устроиха нощния си лагер в южните планини, заваля сняг, ала леко облечените цигани изобщо не се уплашиха от снежната буря. Бяха избрали да нощуват в закътана малка долина, където няколко буки и купчини сухи листа им осигуриха известна защита. Тирос, водачът на циганите, изпрати децата да съберат колкото може повече шума за спане, преди снегът да я е намокрил.

Едайн седеше, увита в кожената си наметка, докато циганката Мила мажеше ръцете ѝ с някаква кафява паста. Вече беше установила, че боята се измива лесно, което означаваше, че трябва да внимава с миенето. Като циганите.

— Хубава наметка имате — рече момичето и продължа да размазва пастата с доста грубички движения.

Едайн дръпна ръката си. Мила не за първи път се възхищаваше на наметката ѝ. Цялата група цигани вече я бяха опипали от горе до долу, даже най-малкото дете. Посланието в очите им беше недвусмислено. Едайн нито за миг не изпускате от очи единствената си топла дреха.

— Готово — каза момичето. — Вече изглеждаш като мен. Поне до лактите. — Мила посочи съдчето с пастата. — Сама намажи лицето си.

Преди Едайн да е успяла да отговори, Мила стана и се запъти към колата, в която лежеше пламтящият от треска Асгард дьо ла Герш. Когато Едайн не се грижеше за ранения тамплиер, Мила използваше възможността да седи при него. Когато за първи път ги видя заедно, Едайн изпита странното чувство, че двамата се познават. Което естествено не беше възможно.

Тя потопи пръсти в кафявата паста и я размаза по бузите и челото си. Магнус, който седеше в другия край на полянката, също беше боядисал лицето си. Вместо наметка носеше овча кожа и с къдравата тъмночервена коса приличаше на циганин много повече от нея. Тя

трябваше само да се погледне в огледалото, за да разбере, че тъмната кожа образуваше странен контраст с русата коса и светлите очи.

Червеното було, което ѝ бяха дали циганите, не беше в състояние да скрие яркото зелено на очите. Ала циганките се смееха на опасенията ѝ. Странните зелени очи под червената коприна само щели да я направят по-привлекателна за селяните като гадателка, обясниха ѝ те.

Едайн остави съдчето и погледна към Магнус. Знаеше, че той все още ѝ се сърдеше.

Когато тамплиерите заплашиха да я унищожат, тя го повика и той се отзова, въпреки че го бе оставила сам в гората, за да се върне при Асгард дьо ла Герш. Естествено той не беше пропуснал да я укори за тази простъпка.

Едайн с готовност призна, че онова, което беше направила, се оказа грешка. Асгард я бе отвел при тамплиерите, където беше преживяла само страх и ужас.

Въпреки предателството ѝ Магнус се отзова на повика, доброволно рискува живота си, за да я спаси. Открадна кон, за да стигне възможно най-бързо в Единбург, измами кралските рицари и накрая рискува да нападне съвсем сам цялата тамплиерска войска тъкмо когато трябваше да я предадат на циганите, които щяха да я откарат бог знае накъде — може би във Франция, както беше предсказал Асгард.

Онова, което Магнус направи за нея, беше много смело, да, безумно смело, и тя го признаваше. Може би не съм му го показала достатъчно ясно, размишляваше Едайн, докато той седеше насреща ѝ върху овехтялата и ужасно мръсна наметка.

Както винаги, тя изпита възхищение от силата и красотата на младото му тяло и се усмихна при вида на износените ботуши, които бе купил от Тирос. По червената коса се топяха снежинки.

Русият тамплиер е по-красивият от двамата, продължи размишленията си Едайн. Асгард притежаваше мъжка красота, която караше всички жени да се обръщат. Ала кривата усмивка на Магнус, гордата поза, силната, широкоплещеста фигура и разбърканата червена коса образуваха смесица, на която твърде малко жени бяха способни да устоят. Всички циганки бяха влюбени в него. Мъжете го уважаваха.

Обаче той е жесток, каза си с въздишка тя, и изключително труден.

Откакто бе открил ранения тамплиер в колата на Мила, непрекъснато настояваше колкото може по-скоро да се отърват от него. Отказваше да почиват по пътя, за да стигнат по-скоро до някоя селска къща или до някой манастир, където да оставят Асгард. Най-добре да го хвърлим в рова край пътя, мястото е достатъчно добро за него, ръмжеше той. На всичкото отгоре взе парите на тамплиера, и то пред очите на Едайн. Точно в този момент броеше монетите.

Торбичката, която Магнус бе отрязал от колана на ранения, съдържаше част от откупа. Едайн случайно беше разбрала, че вождът на клана Санах не е получил цялата обещана сума. Естествено тя знаеше, че циганите останаха с тях само благодарение на среброто. Повечето се бяха отделили още първата вечер, след като излязоха от града, за да се насочат към места, които им обещаваха повече печалба — коледните панаири в източната част на страната. Магнус искаше да вървят на юг. Бяха останали само четири коли с жени и деца, придружавани от Тирос и още един мъж. Мъжете не пипаха почти нищо, но всеки ден искаха пари.

Магнус непрестанно подканяше циганите да бързат. Междувременно войната между Уилям Лъва и английския крал Хенри беше обявена и шансовете им да избягат се бяха увеличили. Южно от селцето Пенкулик Магнус даде заповед да напуснат пътя и да продължат през полята, защото за малко щяха да попаднат в битка между английски рицари и част от шотландската армия.

Едайн не откъсваше очи от сведената му глава. Скрил ръце под наметката, той броеше сребърните и медните монети от торбичката на Асгард. Разбира се, имаха нужда от пари. Не само циганите искаха да им плащат. Дори в южната част на Шотландия имаше съвсем малко крайпътни ханове, затова трябваше да купуват храна от селяни и овчари. Малко преди Коледа в тази бедна област беше трудно да се намери нещо за ядене дори срещу чисто сребро.

Веднага щом взе парите на тамплиера, Магнус заповяда на циганите да свалят ранения и да го хвърлят в рова.

— Той ще умре! — извика Едайн и се хвърли върху трескавия Асгард, за да го защити с тялото си.

— По дяволите, тогава го оставете да умре! — Магнус все още носеше кървава превръзка на главата си като спомен от удара на тамплиера. — Забрави ли, че тамплиерите платиха на циганите, за да те преведат незабелязано през Единбург и да заблудят кралската стража? — изсъска той, обърнат към Едайн. — После Дьо ла Герш щеше да продължи сам с теб и да те предаде кой знае на кого. Точно както те откупи от Санах Дху и те отведе в Единбург. Не видя ли, че беше на кон, готов да придружи циганските коли?

Даже циганите се съгласиха с него. Умиращият тамплиер носеше нещастие. Какво да правят с него, ако ги спрат и ги претърсят? Кой щеше да повярва, че не са виновни за раната му?

Въпреки всички възражения Едайн остана непреклонна и не позволи на мъжете да се освободят от ранения. Ако наистина му беше съдено да умре, трябваше да получи поне християнско погребение!

Магнус побесня от упоритостта ѝ. Докато крещеше и я заплашваше, циганите се опитаха да свалят тамплиера от колата въпреки съпротивата ѝ. Ала когато раненият започна да вика от болка и Едайн го защитаваше със зъби и нокти, те се отказаха.

Оттогава тя седеше до него, държеше трескавите му ръце, когато беше неспокоен, помагаше на циганското момиче да превързва раните му със сравнително чисти кърпи и да ги маже с мехлем.

Нищо повече не можеха да направят. Когато колите бяха в движение и подскачаха по камъни и коренища, Мила и Едайн увиваха ранения в овчи кожи и одеяла, но не можеха да облекчат страданията му. Раната, причинена от меч на Магнус, не преставаше да кърви и Едайн започна да се опасява, че Асгард може да умре от загуба на кръв. Освен това в тялото му бушуваше силна треска. Мила и жената на Тирос го прегледаха и установиха, че има счупено ребро, което за щастие не е наранило белия дроб, иначе щеше да плюе кръв.

Докато пътуваха в студената мъгла към южните брегове на Шотландия, Едайн и циганското момиче му даваха вода с лъжичка, но само когато беше буден, за да не го задавят. Понякога приемаше по няколко лъжички мляко или супа. Раненият почти не отваряше очи и очевидно не познаваше Едайн. Нощем, преследвана от ревнивите погледи на Магнус, тя лягаше до него в колата и го покриваше с дебелия си наметка, която държеше топло и на двамата. Подаръкът на

тамплиерския майстор я обезщети за част от страданията, преживени в резиденцията на ордена.

Магнус бе казал на циганите, че целта им е Дъмфрийз, южното пристанище, от което можеха да вземат кораб за Честър.

Магнус и Едайн още не бяха разговаряли насаме. Тя се опасяваше от непредвидимия му темперамент и се боеше да му каже, че няма намерение да отиде с него нито в Дъмфрийз, нито в Честър, за да свидетелства пред господаря му в негова полза. По време на дългото пътуване през шотландските планини имаше достатъчно време да размисли и отново стигна до извода, че е най-добре да се върне в манастира „Сен Сюлпис“ и да продължи спокойния си живот сред монахините.

Откакто бяха намерили малкото момиченце пред портата на манастира, сестрите се грижеха за нея с много обич. Приеха я като своя и я отгледаха, дадоха ѝ възможност да се чувства сигурна и щастлива. Освен това отдавна бяха престанали да се вълнуват от странните ѝ способности и да питат за произхода ѝ. Приемаха я без предразсъдъци, с всичките ѝ качества и недостатъци.

Светът, в който я отвлече Айво дьо Брийс, беше в ярко противоречие с онова, което беше преживяла в манастира. Този свят ѝ донесе жестоки разочарования и болки. Не само нарани чувствата ѝ, но ѝ даде да разбере, че хората се биеха помежду си, за да я притежават и използват. За да постигнат своите цели, те безмилостно излагаха живота ѝ на опасност.

И като че всичко това не беше достатъчно, Едайн трябваше да установи, че с нея ставаха странни неща.

Не можеше да говори с Магнус, не и докато беше толкова раздразнен. А толкова ѝ се искаше да му се довери. Непрестанно мислеше за подземната зала, за бездънния си страх и за паниката, която избухна сред тамплиерите при рухването на могъщия каменен свод.

Очевидно те бяха изтълкували катастрофата като доказателство за способностите ѝ. Ако са прави, повтаряше си, треперейки, Едайн, значи аз притежавам сила, която изобщо не желая да притежавам.

Най-трудното обаче бяха чувствата ѝ към Магнус.

Понякога лежеше в мрака до Асгард и си повтаряше, че Магнус е привлекателен, смел мъж, че без него вече нямаше да е между живите.

Никога нямаше да забрави и прекрасните часове, които бяха прекарвали заедно, сливането на телата им.

Въпреки това не можеше да се отърве от подозрението, че усилията му да я спаси и безумното бягство през тези диви земи, където се водеше война, служат единствено на собствените му цели.

Нали сам беше признал, че иска да я отведе при васалния си господар, за да свидетелства в негова полза за загубата на корабите? Отново и отново си повтаряше, че той е имал достатъчно користни причини да спаси живота ѝ.

Започна да я гризе опасението, че чувствата ѝ към него са я направили сляпа за истината. Че Магнус не е по-добър от другите. Безсърдечен насилник — никога нямаше да забрави жестокия двубой с Асгард дьо ла Герш пред тамплиерската резиденция. После пък поиска да изхвърлят тежко ранения като ненужен товар.

Тя не се съмняваше нито за миг, че Магнус я желаше. Всяка вечер заставаше пред колата ѝ и я изчакваше да се прибере. Погледите му я пронизваха като горящи стрели. Очевидно представата, че тя ляга до друг мъж, макар и тежко ранен, беше непоносима за него. Веднъж изфуча разярено:

— В името на Христовия кръст, не искам да спиш там! Ела, ще легнем в друга кола!

Всички цигани го чува, това беше и намерението му. Едайн обаче не реагира, а както обикновено легна до Асгард и уви двамата с наметката си.

Тази вечер тя не можа да заспи. През главата ѝ минаваха картини от ужасните събития през последните дни. Не я напускаше ужасът пред упоритостта на тамплиерите, които търсеха прорицателка, способна да им разкрие бъдещето и Божиите тайни.

Магнус беше убеден, че крал Уилям продължава да я търси, затова се стараше да избягва вражеските армии и колоните от рицари, които бяха заели областта южно от Единбург.

Когато накрая все пак заспа, я измъчиха коварни сънища, в които Магнус я преследваше от една циганска кола в друга и изискваше двамата да спят заедно всяка нощ. Насън тя го отблъсна и намери покой в прегръдката на Асгард дьо ла Герш. Вътрешният ѝ глас обаче остана безмълвен и това не беше само насън.

На минаване през следващото село циганите узнаха, че в Къркудлис, малкия град край реката, ще има коледен панаир, и моментално решиха, че трябва да го посетят, за да спечелят пари за времето, когато Магнус и Едайн вече нямаше да пътуват с тях.

Колите бяха спрели в ливадата на един селянин кари реката и жените се наслаждаваха на лукса да имат вода в непосредствена близост. Лукс, за който Магнус трябваше да плати много скъпо.

Магнус и циганите отидоха в града, за да огледат пазарния площад и да платят такса за място, където можеха да продават тигани и тенджери и при възможност да заменят кон или муле. Освен това искаха да се осведомят дали на циганите ще бъде разрешено да дадат представление с жонглиране и други номера.

Селският свещеник им напомни, че на циганите е забранено да предсказват бъдещето. Но пък кръчмарят извика Магнус настрана и му пошепна, че едно сребърно пени ще умилостиви свещеника и той ще отмени забраната. Тогава циганските жени можели да изпълнят и някои от прочутите си танци, стига да не било на публично място. И даже да поканят свещеника.

Магнус и циганите останаха още известно време в кръчмата и когато се върнаха, бяха доста замаяни. Кучетата и най-малкото дете на Тирос се събудиха и вдигнаха такъв шум, че събудиха всички в колите. Даже Асгард отвори очи и се огледа в мрака. После потърси с поглед Едайн.

Тя разбра потребността му без думи, но първо сложи ръка на челото му. Не се беше излъгала. Кожата беше хладна, очите ясни. Температурата беше спаднала.

Слезе бързо от колата и му донесе нощното гърне, за да се облекчи. Когато след малко отиде в гората да го изпразни, Магнус я чакаше в сянката на дърветата.

— Исусе Христе, сега пък разнасяш и мръсотииите му! — изръмжа вбесено той.

Изтръгна гърнето от ръката ѝ и го метна в тревата. Сложи ръце на раменете ѝ и я притисна с такава сила до гърдите си, че тя изохка.

— Лежа сам в мрака и си мисля за всичко, което направих за теб през изминалите дни — заговори задъхано той. — Спасих те от потъващия кораб и те опазих от гладна смърт. Нападнах цяла крепост с тамплиери, за да не станеш жертва на лудостите им. А сега съм тук и

ден след ден гледам как спиш при друг мъж и даже му бършеш задника! Как се осмеляваш да тъпчеш честта ми пред тази банда мръсни цигани!

Едайн стисна ръце в юмруци и успя да го отблъсне. Лицето ѝ изразяваше отвращение. Очевидно беше пил повече, отколкото можеше да носи.

— Значи тъпча честта ти пред циганите! Защо по-добре не ми кажеш къде смяташ да ме отведеш? Досега не си ми казал нито дума. Изобщо не ме попита искам ли да застана пред непознатия лорд Честър и да свидетелствам в твоя полза! Не искам, разбра ли! Уважаеми господин рицарю, моето желание е да се върна при сестрите в „Сен Сюлпис“. Те ще ме приемат с обич и ще ме пазят от жестокия живот отвън.

— Искаш да се върнеш в манастира? — Магнус я гледаше като ударен от гръм. — Как можеш да искаш такова нещо, след като ти и аз... Как можеш да ми говориш така, след като аз...

Той понижи глас и се озърна.

— Нима не помниш, че загуби невинността си? — продължи шепнешком той. — Не помниш ли, че споделяхме часове, изпълнени с нежност и страст? Това нищо ли не означава за теб? Аз от своя страна съм готов да се закълна, че никога не съм преживявал подобно нещо. В името на всемогъщия бог, сигурно щеше да проявиш повече разбиране, ако знаеше какво трябваше да понеса с други... — Той замлъкна смутено.

Едайн погледна в лицето му и разбра, че по време на раздялата им той беше спал с други жени. Веднага обаче ѝ стана ясно, че не бе желал нито една от тях. През цялото време бе мислил само за нея. Това прозрение беше за нея много повече, отколкото той.

— О, любима моя — простена той и отново я притисна до себе си. Целуна я пламенно и я поведе към тъмната гора.

Разпростря наметката ѝ върху малка полянка, покрита с меки, сухи листа. Въпреки студа искаше да почувства голата ѝ кожа и съблече дрехите и.

— Няма да мръзнеш, мила, аз ще те топля с тялото си.

Тя трепереше, но не от студения въздух. Имаше чувството, че сребърните лъчи на звездите от небето се забиваха дълбоко в плътта ѝ, а кожата на наметката в гърба ѝ беше от остри ледени бодли.

Когато отново я разтърсиха силни тръпки, Магнус бързо свали жакета и ризата си и изу ботушите. При това жадно поглъщаше с очи всяка подробност от голото ѝ тяло. Не можеше да се насити на гледката — дори в сиянието на зимните звезди кожата ѝ блестеше златна. Наведе се и я целуна с безкрайна нежност.

— Моята златна Едайн — прошепна той. — Когато съм с теб, се възнасям в небесата. Нито една от другите жени не може да се сравни с теб... Господи, как да ти докажа, че искам само теб!

Устата му остави гореща следа по лицето ѝ и слезе към шията. Ръцете му се плъзнаха под дупето ѝ и тя се надигна жадно насреща му. Устните ѝ потърсиха неговите с тиха въздишка.

И двамата знаеха, че всяко ново сливане е поразяващо преживяване, различно от предишното. Почти недействително в екстаза си. Всяка милувка, всяко докосване бяха изпълнени с отчаяна страст. Едайн имаше чувството, че всяка частица от кожата и е наситена с чувственост и всяко негово докосване запалва пламъци. Когато усети устните му върху гърдите си, желанието ѝ стана неудържимо.

Ръцете на Магнус трепереха от страст, но реши да не бърза.

Въпреки студа, който хапеше голата ѝ кожа, той покри с нежни целувки гърдите, корема и слабините ѝ. Едайн хапеше устни, за да не изкрещи, докато устните и езикът му изследваха най-интимното ѝ място.

Тялото ѝ се опъна като тетива на лък и тя застана, безпомощна пред неговото и пред собственото си могъщо желание. Той ѝ показа как да му достави същото удоволствие и когато тя изпълни желанието му с готовност, очите му засвяткаха като звезди.

— Златна Едайн — изрече дрезгаво той, — любов моя, позволи ми да ти покажа тайните на любовта.

Легна по гръб и я вдигна върху себе си. Едайн простена и за момент остана неподвижна върху него. Златната коса обви раменете ѝ като скъпоценна наметка. После се раздвижи.

Той обхвана гърдите ѝ и ги зацелува. Когато ръката му се плъзна между телата им, тя се разтрепери. Страстта пламна още по-силно, чувственото желание стана почти непоносимо. Пред очите им танцуваха ярки искри и под заслепяващата им светлина двамата

стигнаха заедно до върха, за да се оставят на миговете на висшето удовлетворение, в които отново ги обгърнаха златни облаци.

Едайн падна тежко върху широките му гърди. Пръстите ѝ все още бяха сплетени с неговите. Той я увери за пореден път, че нищо, което е преживял досега, не може да се сравни с онова, което правеха заедно, че сливането им е нещо абсолютно необикновено, недействително и не от този свят.

Едайн се усмихваше.

За нея близостта им беше винаги еднаква. Тя забравяше всичко около себе си и усещаше само страстта, която я отделяше от всичко земно.

Магнус зарови пръсти в косата ѝ и въздъхна дълбоко.

— Усещаш ли и ти, любима? Мирише на цветя! Или само сънувам?

Едайн се сгуши в него и поклати глава. В короните на дърветата над тях висяха златни облачета, които бавно се разсейваха. И тя усещаше миризма на цветя. Изненада се, че и той я беше усетил.

В момента нищо не помрачаваше щастието им. Не беше нужно да говорят какво ще стане с тях. Не беше нужно да му казва, че вътрешният ѝ глас се бе върнал, за да я предупреди, че не бива да продължават на юг.

След като Едайн излезе от колата, Асгард не можа да заспи. Температурата му беше спаднала. За първи път от много дни насам можеше да мисли ясно, непритесняван от треската и пулсиращата болка, която мъчеше тялото му след битката пред резиденцията. Помнеше само смътно кошмарното пътуване, друсането на примитивната каруца, постоянните болки и двете жени, които се грижеха за него.

Чернокосата и русата, както ги бе нарекъл.

В ясните си моменти Асгард знаеше, че русата красавица е Едайн. Хладните, меки ръце му даваха опора и той усещаше, че тя го пази от всички, които искаха да му навредят, че докато беше с него, можеше да е сигурен за живота си.

Само на нея трябваше да благодари, че беше оцелял при това мъчително пътуване. Въпреки това думите на ирландския монах не му излизаха от главата. Ирландските легенди за отдавна изчезналият народ Туата де Данаан, оттеглил се да живее край старите гробници и

каменни кръгове. Често, когато изгаряше от температура, той виждаше Едайн да ходи по брега на морето, загърната в синя наметка, с развята руса коса. Бялата котка със скъпоценен пръстен в ухото постоянно присъстваше в сънищата му.

Днес, когато отново беше способен да мисли ясно, той знаеше, че се намира в циганска каруца, спряла за нощувка край река в близост до непознат град. Нощта беше много студена. За първи път виждаше ясно огромното звездно небе. От близката гора се чуваха гласове, отначало резки и гневни. После всичко утихна.

Асгард потъна в сън, не особено дълбок, и се събуди при връщането на Едайн. Тя свали наметката си и го покри с едната половина. Той понечи да я помоли за малко вода, но нещо го спря.

Тя легна до него, както правеше всяка вечер.

Притворил очи, той я наблюдаваше изпитателно. Чертите на лицето ѝ бяха променени. Устните бяха подути, великолепната коса разрошена и цялата в шума. След минута усети предателската, тежка и сладка миризма на любовта.

Прониза го внезапна остра болка — все едно мечът, който бе натрошил ребрата му, отново се заби в тялото му.

По дяволите всички жени! Жената, която се беше грижила за него, докато лежеше тежко ранен и безпомощен, не беше ангел с невинни очи, а съвсем нормална жена, притежаваща най-низкия от всички инстинкти.

Шокът и разочарованието бяха твърде силни за изтощеното му тяло. Асгард се разтрепери неудържимо, стана му зле, на челото му изби студена пот.

Едайн беше отишла с някого в близката гора, за да се любят. Затова беше чул гласове, преди да заспи.

По време на трескавия си делириум той се вкопчваше в една мечта, която му помагаше да не загуби ума си. След като бе получил заповед да я отведе при великия майстор на тамплиерите във Франция, трябваше да води дълга борба със съвестта и принципите си, за да реши какво да прави с прекрасния, невинен ангел. Дали да изпълни заповедта и да я отведе в Париж, където тамплиерите рано или късно щяха да я унищожат, или да я скрие на сигурно място, където никой нямаше да я намери. В името на небесния отец, той беше готов дори да престъпи клетвата си и да се ожени за нея!

Сега му стана ясно, че тази идея не е била нищо друго, освен плод на силната треска. Тази жена го бе омагьосала. Замая главата му с похотта си и го заблуди относно истинската си същност. За малко да повярва в приказките на калдейския монах, който вярваше в ирландската магия!

Монехът трябваше да го предупреди да се пази от силата на тази магия.

Едайн скоро заспа. Насън помръдна крака си и докосна неговия под топлатата завивка. Внимателно, за да не я събуди, Асгард се отдръпна.

Не знаеше какво трябваше да направи оттук нататък, но вече изпитваше силни съмнения, че някой ден щяха да стигнат до Париж.

Коледният панаир в Къркудлис беше събрал почти всички хора от областта. Овчари задръстиха улиците със стадата си. Заедно с отглеждането на жито, овцете, в момента покрити с дебела зимна вълна, бяха основният източник на доходи в тази гранична област между Шотландия и Англия.

На панаира се предлагаха за продажба не само овце, но и коне, свине и крави. Един гайдар, двама свирачи на рог и един тъпанджия свиреха през цялото време, състоя се търг за свободни работници, които си търсеха ново място, група акробати показаха изкуството си.

След изгрев — слънце пристигнаха петдесет рицари на крал Хенри и една колона войници, командвани от английския граф Тюксбъри, и се разположиха на лагер пред града. Скоро след това войниците се изсипаха по улиците на Къркудлис и се разпръснаха по пазара и кръчмите с надеждата да си намерят благосклонни момичета.

Денят беше ясен и слънчев, необикновено хубав за сезона. Циганите наредиха колите си в самия край на панаира и заградиха с въжета парче земя, където изложиха конете на Тирос — два отдавна отслужили службата си бойни коня и една красива кобила. Жените покриха колите с пъстри парцали и изпратиха децата да викат по улиците, че поправят всякакви домакински съдове. Всеки клиент чуваше дискретни намеци за гадаене на бъдещето или цигански танци.

Мила и Едайн отнесоха Асгард в задната част на каруцата, за да го скрият от любопитни погледи. Циганското момиче излезе с другите жени, за да разузнае дали могат да измъкнат пари от войниците. Магнус искаше да огледа конете, които се предлагаха за продан. Едайн, увита в дебелата си наметка и скрила лице под червеното було, седеше в колата и бдеше някой да не открие Асгард.

Не остана дълго сама.

— Виж ти какво имаме тук! Гадателка! — Двама от пешаците на Тюксбъри спряха пред колата, понесли наполовина пълен мях с вино.

— Искам да видя лицето ти, сладурче! — извика единият и посегна към булото ѝ.

Едайн едва успя да се отдръпне. Погледна втренчено войничетата през червената коприна и прехапа устни.

Никой не ѝ беше казал как трябва да се държи в подобни случаи. Нямаше представа дали можеше да им гледа на ръка. Казаха ѝ да си сложи булото и да охранява тамплиера, нищо повече. Колата на Мила беше по-назад, под дърветата, където трябваше да стоят децата. Но и те бяха изчезнали. Магнус, който се надяваше да купи кон с парите на Дьо ла Герш, също я беше изоставил.

Един от войниците се опита да се покатери до нея в колата.

— Хайде, циганко — подкани я с усмивка той и пхна в ръката ѝ монета. — Искам да ми гледаш на ръка и да ми кажеш кое хубаво момиче ще подслади живота ми, докато съм на лагер в този забравен от бога град!

Тя го отблъсна, но той не се предаде и се опита да я прегърне. Велики боже, каза си Едайн и бързо се освободи. Още не се беше стъмнило, а двамата бяха пияни.

Отчаяна, тя се опита да прецени какво трябваше да направи. През цялото време следеше с поглед другия войник, който размахваше мяха с вино и се хилеше глупаво.

Първият отново посегна към булото ѝ.

— Хайде де — настоя той и я потегли за ръката. — Свали това хубаво червено було и ще ти позволя да пийнеш малко вино. Виното ще умилостиви сърцето ѝ, нали, Родни, стари приятелю?

Войникът хвана другата ѝ ръка и още веднъж пхна монетата в шепата ѝ. За да му попречи да ѝ свали булото, Едайн отговори:

— Добре, щом настоявате, ще пия от виното ви. Но първо ме пуснете. — И тя повдигна булото съвсем леко.

Очевидно това им беше достатъчно, защото по-едрият от двамата насочи отвора на мяха към устата ѝ и в деколтето ѝ се изля струя червено вино.

— О, небеса! — Едайн притисна напоената с вино материя към гърдите си. На какво още бяха способни двамата войници? Къде беше Магнус? Защо беше отишъл при конете, вместо да я пази?

Ами ако английските войници откриеха Асгард в задната част на колата? Защо не можеше да попита Магнус какво трябва да направи?

Мъжът отново мушна мяха под булото ѝ. За да не го ядоса, тя отпи малка глътка и киселият вкус за момент ѝ отне дъха.

— Хайде, вървете си — изпъшка тя. — Днес не гледам на ръка.

— Какво означава това — днес не гледаш? — Двамата застанаха от двете ѝ страни и опряха гърди в коленете ѝ. — Я не се превземай — изръмжа по-младият. — Знаем, че нарочно си седнала тук, за да измъкваш парите на честните хора. Хайде, пийни още една глътка.

Преди да е успяла да реагира, другият обгърна с ръка раменете ѝ и отметна главата и назад. Приятелят му пхна маркуча в устата ѝ и изля доста голямо количество в гърлото и. Тя се задави и се разкашля, по-голямата част от виното отново се разля върху роклята ѝ. Евтината напитка миришеше на кисело.

Малкото капки бяха достатъчни да я замаят. Когато войникът я пусна, тя се залови за страничната стена на колата, за да не падне. За първи път в живота си беше пила вино.

Оригна се и двамата избухнаха в смях.

— Така е много по-добре, миличка — каза младият. — Сега ще се позабавляваме. — И се опита да разголи гърдите ѝ.

Тя го блъсна и отпи още малко вино.

— Дайте ми ръката си — помоли примирено. Те не са зли, каза си тя, само глупави и необразовани. Бяха като деца — готови да ѝ причинят болка, ако не участва в играта.

Младият войник ѝ подаде мръсната си, мазолеста ръка. Едайн, която преглъщаше мъчително, се вгледа в ръката му без ни най-малко понятие какво трябваше да означават линиите по нея.

Никога досега не беше опитвала да прочете бъдещето на човека по ръката му, но беше уплашена и вътрешният глас ѝ заговори.

Света майко божия, двамата щяха да умрат съвсем скоро!

Тя видя кървавата битка между Къркудлис Ривър и пътя за Единбург с всички жестоки подробности. Двамата ѝ „клиенти“ лежаха един до друг в дълбок ров — жертви на сблъсъка с шотландската армия.

Естествено не можеше да им каже какво ги очаква. По-добре да изживеят безгрижно малкото дни, които им остават, каза си тя. Войникът отново ѝ подаде маркуча и тя пи, без да се колебае.

Виното я направи дръзка. Забравила предпазливостта, заговори напосоки:

— Виждам чернокоса млада жена, която обикаля пазара с надеждата да ви намери и да ви поглези. — След това му разказа толкова много подробности от живота му, че той ѝ повярва. Момъкът беше втори син на свободен селянин, който пиеше и биеше децата си. Всички обичаха майка си, жалка, страхлива женица, която селянинът мъчеше безнаказано.

— Заложете парите си на конното надбягване, ще спечелите — увери го Едайн. — Късметът е благосклонен към вас, знаците са добри. Ще прекарате чудесно на панаира, но трябва през цялото време да останете с другаря си и да не се отдалечавате от него.

Това не беше лъжа.

— Наистина ли каза черно момиче, а не русо? — поиска да се увери той.

Едайн поклати глава.

— Потърси циганките.

Вътрешният глас ѝ предрече, че той ще даде почти всичките си пари на една от жените на Тирос. И че циганката ще се поддаде на настояванията му и ще му позволи повече, отколкото се беше надявал.

Другият войник също остана доволен, когато узна, че жена му е отново бременна и ще го дари със син, който ще учи за месар. Досега беше продал всичките си деца на разни занаятчии, а двете му големи дъщери работеха в публичен дом. Едайн препоръча и на него да заложи на конното надбягване.

Щастливи, двамата войници тръгнаха да търсят късмета си. Надигна се вятър и след тях се понесе облак прах.

Едва сега Едайн забеляза, че около колата се е събрала малка тълпа. Любопитни посетители на панаира се бяха спрели да послушат, за да разберат какво искаха двамата войници. Очевидно нямаха намерение да се разотидат, без да погадае и на тях.

— Чух какво каза на английските войници — започна един овчар. — Искам да ми дадеш съвет на кой кон да заложа.

Едра чернокоса жена излезе напред, влачейки след себе си младо момиче.

— Моята дъщеря иска да знае кога ще срещне истинския, дето ще я вземе за жена. Нито едно от тукашните момчета не ѝ харесва.

Виното беше зачервило бузите на Едайн. Опита се да ги охлади с ръце, докато трескаво търсеше изход от ситуацията, която сама беше

създаде. Скоро разбра, че няма да се отърве от хората, които се тълпяха около колата и ѝ подаваха монети.

Но не ѝ хрумна нищо.

— Почакайте малко — помоли тя, вдигна платнището и отиде при Асгард, който спеше. Коленичи между тенджерите, дрехите и останалите вещи на циганите и се запита защо вътрешният глас, който не се беше обаждал след случилото се в кръглата зала, беше започнал да ѝ говори отново тъкмо днес.

Съвсем ясно беше видяла младия войник с жената на Тирос и продадените деца на другаря му. Потрепери и закри очи.

Очевидно с нея ставаше нещо. Тези видения нямаха нищо общо със способностите, които винаги беше притежавала — да говори с животните и да призове някой човек, без той да го забележи.

Почувства се напълно безпомощна. Нямаше обяснение за странните събития, макар тамплиерите да бяха убедени, че именно тя е съборила стените на криптата. Във всеки случай трябваше да бъде предпазлива, защото не искаше да призове сила, която предизвиква разрушение. Не искаше да стори нищо, което ой привлякло вниманието на английските или шотландските войници и особено на командирите им.

От друга страна, не виждаше изход. Не можеше да отпрати хората, без да им гледа на ръка. Тирос и циганките вече бяха разгласили из града, че могат да предсказват бъдещето.

Едайн въздъхна, стана и излезе от колата. Усилващият се вятър издуваше платнищата и дъските скърцаха тревожно.

Любопитните не бяха много. Може би щяха да се разпръснат, след като чуят, каквото искаха.

— Дайте ми ръката си — подкани тя мъжа, който искаше да разбере на кой кон да заложи.

Пое дълбоко дъх и си представи участващите коне. Кафявата кобила, която щеше да участва на финала, беше сигурен залог и като аутсайдер обещаваеше голяма печалба.

Грамадният овчар се зарадва на препоръката ѝ и обеща да се върне с печалбата, защото в момента можел да ѝ даде само едно сребърно пени.

Едайн погледна втренчено монетата. Вътрешният глас ѝ каза още много неща.

Мъжът вече ѝ бе обърнал гръб, когато тя му разказа, че жена му често вземала от парите, които бил заровил в едно гърне в градината, за да купува подаръци на любовника си. Описа му любовника — едър и рус, малко по-млад от жената, средният син на месар от Къркудлис.

Овчарят зяпна смаяно, после лицето му почервения.

— Паричките ми! — изохка той и хукна като подгонен през ливадата.

Едайн въздъхна. Хората наоколо избухнаха в смях.

Трябва да благодаря специално на светците, каза си тя, докато оглеждаше следващите ръце, че никой от тези хора няма да умре. Една от жените щеше да си счупи крака в понеделник, а един възрастен мъж щеше да страда от силен зъбобол и да загуби повечето от зъбите си.

За нещастие навалицата намери тази новина за много весела и пусна куп груби шеги по адрес на нещастния.

Жената, чиято дъщеря търсеше мъж за женене, получи съвет да изпрати момичето при сестра си, която живееше в съседния град. Лелята щяла да представи племенницата си на хубав младеж, син на богат търговец на вълна и особено добра партия.

Майката и дъщерята се зарадваха много, но Едайн продължи:

— Дъщеря ви ще забременее от него, но той ще се ожени с неохота, защото семейството му няма да одобри тази връзка.

Жената сложи ръка на рамото на момичето и го издърпа подалече от колата.

— Пфу! Как не ви е срам да говорите такива неща пред моето мило, невинно момиче! — изсъска тя. — Проклета циганска паплач! Няма да ви дам нито пени за това, което ни наговорихте! Кой знае какво криете под червеното си було!

Едайн вдигна рамене.

Когато жената и дъщеря ѝ се отдалечиха, тя си помисли дали да не извика подире им, че бащата на момичето няма никаква представа, че детето не е негово, но реши да не се разправя повече.

Късметът очевидно я бе напуснал.

За някои думите ѝ съдържаха твърде много истина, например за младата двойка, която научи, че един от двамата не може да създава деца и не им е съдено да имат наследници. Накрая един от мъжете се закани да повика свещеника и заяви, че според него не бивало да позволяват на циганите да се занимават с дяволски работи.

Вятърът непрекъснато се засилваше. Едайн трябваше да държи булото, за да не открие лицето ѝ. По небето се гонеха ниско надвиснали тъмни облаци. Някои от чакащите се уплашиха от бурния вятър и облаци прах и се разотидоха.

Надигаше се буря.

Докато оглеждаше животните, доведени от търговеца, Магнус с болка си спомняше за конете, които отглеждаха в замъка Морли. Тези не бяха лоши, но си личеше, че многократно са сменяли собственика си. Всички ездитни коне въртяха очи и създаваха впечатление, че ще минат седмици, докато отново свикнат със седлото.

Опитното му око веднага позна, че са яздени твърде малко и са нощували в тясно пространство заедно с много други коне.

На пазара имаше и други цигани с коне. Селяните зяпаха любопитно тъмнокожите хора. В Северна Англия и в Шотландия още не бяха свикнали с „египтяните“, както ги наричаше простият народ. Първите цигани бяха дошли в Англия в началото на управлението на крал Хенри, повечето от тях в обоза на кръстоносците от Изтока, и Магнус ги познаваше добре. Известно време Уелс беше пълен с тях и баща му ги оставяше да правят, каквото си искат, докато една циганка не започна да прелъстява един след друг мъжете от селото.

Магнус беше установил, че циганите се оправят много добре с конете, макар да бяха склонни към измами. Недоверието, с което местното население се отнасяше към тях, съответно предизвикваше и тяхното недоверие. Ромите, както се наричаха самите те, мразеха шотландците, защото ги смятаха за глупави и любопитни, и често ги лъжеха.

Едър жребец с широки гърди, който изглеждаше така, сякаш можеше да препуска много мили, без да се умори, привлече вниманието му. Търговецът беше ирландец, който обикаляше северните брегове. Магнус се наведе и преслуша ребрата на коня за подозрителни шумове. Търговецът побърза да отиде при него и му обясни, че конят се продавал само с малката черна кобила. Когато каза цената, Магнус веднага му обърна гръб. Както беше очаквал, ирландецът се втурна след него.

— Само жребецът струва повече — извика възбудено той. — Ще ви дам кобилата, защото е луда по него, глупачката!

Магнус избухна в смях.

— Не искам влюбени гълъбчета, а коне!

Въпреки това спря и поиска да види кобилата. Направи му добро впечатление, защото препускаше с високо вдигната глава и потрепваше, сякаш усещаше, че трябва да се представи добре.

Кобилата му напомни за неговата златна Едайн и той неволно се засмя. Щеше да я купи, но трябваше няколко дни да я язди самият той, преди да я даде на неопитната ездачка. Още отсега си представяше каква великолепна гледка ще бъдат двете красавици.

Представи си как едрият жребец се качва върху нежната черна кобила и потръпна. Обикновено конете се съчетаваха почти насилствено — жребецът хапеше кобилата и я риташе с копита, за да коленичи.

В слабините му нахлу гореща вълна и той си представи последната близост с Едайн в гората. Веднага след това се запита какво правеше тя в момента и буден ли беше проклетият тамплиер. И дали в лагера имаше и други хора, освен тях двамата.

Докато броеше парите на ирландеца, оттатък при овчарите стана сбиване.

— Пак окрадоха някого — установи търговецът и посочи към кошарите. — Няма ли най-послед да ги изгонят от страната! Мръсни просяци!

Естествено имаше предвид циганите. Магнус се метна на гърба на жребеца, изчака го да се успокои и взе юздите на кобилата.

Скоро след това видя Тирос и три-четири жени да тичат с невероятна бързина към лагера.

— Има ли име тази кобилка? — обърна се той към ирландеца.

— Наречете я, както ви харесва, сър — извика доволният търговец. — Като усети добър ездач, малката е кротка и послушна, уверявам ви.

Магнус смушка коня и препусна. Вече имаше предвид подходящ ездач за кобилката. В главата му се гонеха картини на съчетаващи се жребци и кобили и копнееше за няколко спокойни минути.

Едайн видя, че циганите се връщат. Те тичаха по ливадата към колите, следвани от Магнус, възседнал едър кафяв жребец без седло. Освен това водеше за юздите грациозна черна кобила. Спря точно пред

колата ѝ, огледа малката група хора и се обърна към нея. Едайн веднага разбра, че нещо не беше наред.

— Пригответи се за тръгване — изкрещя той, за да надвика бушуващия вятър.

Мила също беше пристигнала и бързо отвързваше мулетата, за да ги впрегне. В далечината се виждаше възбудено човешко множество, което се носеше към тях.

Хората около колата изразиха шумно недоволството си. Няколко пъти бе изречена думата „вещица“.

— Взехте ми парите — извика някой. — Веднага ми ги върнете!

Магнус пусна конете да се поразтъпчат, докато чакаше колите да потеглят.

Тирос пръв изведе колата си на пътя. Една циганка дотича да помогне на Мила при впрягането. Едайн хвърли на недоволните шепа медни монети и отклони вниманието им.

— Побързайте! — извика Магнус.

Колата потегли с внезапен тласък и Едайн едва не падна. Хората се разбягаха. Някой хвърли камък и улучи дъските отзад. Последва го втори.

Едайн се държеше с две ръце, за да не падне. Мрачен като облак, Магнус изравни коня си с нея.

— Какво пак си направила? — извика ядосано той. — Защо хората са толкова сърдити и те наричат вещица?

Едайн изобщо не направи опит да му обясни. Бурният вятър щеше да погълне всяка дума. Само го погледна втренчено.

Колата мина през едно коренище и Едайн подскочи на седалката. Циганите избягаха от пазара в Къркудлис, сякаш ги гонеше самият дявол. Няколко овчари продължиха да тичат след колите и да хвърлят камъни. Ала когато Магнус обърна жребеца си срещу тях, те се разбягаха и спряха преследването. Той се върна в галоп при колите с развяна от вятъра червена коса.

— Из пазара се понесе слух, че циганите откраднали овце — извика той. — Затова трябваше да избягаме.

Едайн махна булото от лицето си.

— Купил ли си тези коне?

Магнус рязко обърна коня си. Малката кобила с готовност следваше заповедите му.

— Да, платих ги. — Той се ухили подигравателно. — Бъди спокойна, по мен никой не хвърля камъни.

Асгард лежеше със затворени очи, макар че отдавна вече не спеше. От доста време слушаше мадроазел Едайн, която гледаше на ръка. Уменията ѝ го възхищаваха, макар че се страхуваше за нея.

Дарбата ѝ да предсказва бъдещето беше забележителна, но тя беше ужасно неопитна и изобщо не мислеше какво говори. Несръчният начин, по който учудваше и плашеше простите хора с предсказанията си, щеше рано или късно да ѝ донесе неприятности. Предположението му се сбъдна: той чу гневните викове и ударите на камъни по колата, преживя и прибързаното им тръгване.

След малко Едайн свали платнището, което се развяваше от вятъра. В колата нахлу студен въздух.

Въпреки че колата ужасно се друсаше, тя отиде при него в задната част и изпитателно сложи ръка на челото му.

— Добре ли си починахте? — попита тя.

Асгард кимна. Все още не беше достатъчно силен да ѝ отговори, като надвика вятъра и трополенето на колелата. Тя коленичи до него и го зави с овчата кожа.

Беше свалила червеното було и той видя разкошните руси коси, сплетени на плитки и увити около главата. Тъмната боя на лицето подчертаваше светлите очи и те искряха като скъпоценни камъни.

Докато я гледаше, Асгард се питаше дали е възможно тя да не знае нищо за способностите си. Това би било най-лошото. Никога нямаше да забрави думите на калдейския монах, който им беше разказал за древния народ, известен с магическото си изкуство.

Тамплиерът се прекръсти под завивката. Момичето беше извънредно красиво, а църквата учеше, че злото често се вселява в красива и невинна фигура. Особено в жена.

Едайн седна до него и се уви в наметката си. Мила постоянно подканяше конете да бързат. Бурята донесе леден вятър, който превиваше дърветата и вдигаше облаци прах, но не и дъжд.

Асгард затвори очи. Никой не изпитваше страх, може би само момичето, което седеше тихо до него. Той обаче знаеше, че бурята беше демонична сила, която ги тласкаше напред.

На юг. Към Дъмфрийз.

— Хенри Плантаженет е най-добрият крал, който Англия някога е имала — извика първият рицар.

Другите малко или повече пияни мъже на масата изразиха съгласието си — с изключение на един от хората на граф Норфолк.

— Според мен най-добрият рицар беше дядо му, бог да успокои душата му — възрази той и вдигна чашата си. — Пия за Хенри Първи!

Магнус седеше в сянката на факлите, нахлупил дълбоко циганската шапка. Когато все още носеше броня и шлем, той седнаше редом с рицарите на масата и пиеше с тях. Макар че днешната компания не беше особено благородна — само рицари, които се биеха за господаря си срещу заплащане. Ако беше седнал сред тях, щеше да заслужи уважението им като рицар от Честърския двор и законен син на граф.

Сега обаче съм едно нищо, каза си горчиво той. Мечът, скрит под наметката му, беше единственото доказателство за съсловната му принадлежност. С тъмно боядисаната кожа и окъсаните дрехи той не беше нищо друго в очите на света, освен скитащ циганин. Първо трябваше да покаже на кръчмаря, че има в джоба си сребърни монети, за да му позволят да влезе в кръчмата.

Едрият рицар даде знак на кръчмаря да донесе по още една чаша.

— Старият крал Хенри I имаше само един син, който му създаваше ядове — заговори тежко той. — Трябва да благодарим на небето, че принц Уилям умря, преди да се обърне срещу собствения си баща и господар. Някога много тъгувахме, че младият принц потъна с „Белия кораб“ и остави стария лъв неутешим, но вижте какво правят днес неверните синове на неговия внук, нашия добър Хенри!

— Не е тайна, че Елеонор Аквитанска се е съюзила със синовете си — добави един възрастен рицар. — Кралят постъпи умно, като заповяда да хвърлят уличницата в затвора. Така поне няма да му вреди повече и да подбужда принцовете към бунт.

Останалите рицари изразиха шумно съгласието си. Чуха се още солени коментари за кралицата. Обичайните грубости, които се разпространяваха по неин адрес още от самото начало. Че се омъжила за младия крал Хенри, макар да била единайсет години по-възрастна от него и разведена. Че има две дъщери от брака си с френския крал. Да не говорим за слабостта ѝ към френските трубадури, най-голямото зло във всяка християнска държава.

Нищо чудно, че кралят се принудил да я затвори — обясняваха рицарите — тя завързвала връзки с всеки минезенгер, който пристигал от Аквитания.

Едно слугинче донесе на Магнус парче сирене и комат хляб. Младото момиче с мръсна кафява рокля остана при него по-дълго отколкото беше необходимо, и му показа с очи, че макар да е само циганин, следователно недостоен за нея, той е достатъчно красив и внушителен, за да ѝ достави удоволствие.

Магнус разчупи хляба и сложи сиренето между двете половини, без да обръща внимание на момичето. То въздъхна и се отдалечи.

Младият рицар се беше поддал на желанието да хапне нещо по-различно от обичайните цигански манджи и влезе в кръчмата, докато Тирос и другите мъже се опитваха да продадат овцете, които бяха откраднали на пазара в Къркудлис. Имаше предостатъчно време — овцете бяха белязани и Тирос трябваше първо да премахне знака на бившия им господар.

Добродетелта се възнаграждава сама, каза си Магнус, докато отхапваше по малко от хляба. Това беше един от предпочитаните цитати на баща му, макар да не можеше да обясни защо. Графът никога не се захващаше с дела, които не обещаваха печалба, все едно колко добродетелни бяха.

Рицарите на масата продължаваха да обсъждат шумно недостатъците на кралицата. Магнус се премести малко по-напред и протегна дългите си крака. Двама монаси в черни раса, седнали в другия край на помещението, се приближиха до огъня. Пияните рицари бяха опасен народ и монасите не искаха да бъдат въвлечени в спор, при който трябваше да отговорят дали кралицата е уличница или не.

Магнус изпи чашата си на един дъх. Кралицата, която беше в много добри отношения с родителите му, беше вече възрастна дама,

майка на големи синове и дъщери. За последен път я бе видял, когато беше още момче и тя посети Морли заедно с краля. Елеонор го потупа по бузата, огледа го изпитателно и заяви, че щял да разбие много женски сърца още преди да е започнал да се бръсне. Магнус запомни завинаги прекрасните ѝ живи очи.

За подрастващия кралицата на Англия беше най-красивата жена на света. И най-възхитителната. Докато обслужваше краля и кралицата на тържествената трапеза, той ги гледаше с обожание. Елеонор изглеждаше прекрасно с дългата си тъмна коса, която падаше свободно по раменете и ръцете, чак до момичешки тънката талия. Носеше рокля от сребърна материя и скъпоценни накити. Не беше редно няколко пияни рицари в забравената от бога Шотландия да я наричат мръсница и уличица, след като повечето изобщо не я бяха виждали. Кралят доста отдавна я държеше затворена.

Той махна на слугинчето, което дотича веднага и взе чашата му. Когато му донесе прясна бира, очите ѝ блестяха.

— О, сър — пошепна тя и се наведе към него, — вие не сте циганин, нали?

Едва тогава Магнус забеляза, че наметката му се е разтворила и тя е видяла меча. Скри го бързо и пхна в ръката ѝ медна монета.

— Не издавай тайната ми — помоли той и стана.

Тя го последва с готовност до вратата, но той се измъкна бързо и я остави. Циганските коли бяха разпрегнати в една нива край пътя.

Денят беше студен, с ниско надвиснали облаци. В сивата светлина отделните огнища, пасящите коне, недохранените кучета, мършавите овце и разпръснатите коли не изглеждаха особено гостоприемни.

Магнус опря лакти върху каменния зид, който ограждаше ливадата, и проследи как Мила и още една циганка приготвяха обяда. Припомни си прясната бира и топлия хляб, които беше погълнал, и премлясна доволно.

За съжаление това беше единственото радостно усещане.

Бяха само на няколко мили от Дъмфрийз и след обяда смятаха да отидат на пристанището. Магнус имаше намерение да остави ранения тамплиер в най-близкия манастир и да му върне част от парите. С остатъка щеше да плати пътуването с кораб за себе си и Едайн.

Едайн, повтори загрижено той. Тя беше причината за всичките му тревоги.

Откакто напуснаха Единбург, не беше имал нито една спокойна нощ. Мяташе се и стенеше, изпълнен с желание да я люби. Ако продължаваха така, щеше да полудее. Споменът за прегръдките им, за страстта, която бяха споделили, не му даваше мира. Имаше чувството, че тя го е привързала към себе си с невидима мрежа. Представата, че скоро няма да може да я наблюдава, докато върши всекидневните си работи в циганския лагер, или че нощем няма да я усеща наблизо, го изпълваше с бездънно отчаяние.

Макар че през изминалите седмици не мислеше за нищо друго, той все още не знаеше какво щеше да стане с нея, щом отиде в двора на граф Честър. Не си правеше илюзии за онова, което го очакваше. Първо трябваше да даде сметка за катастрофалното си пътуване и да получи заслуженото наказание.

Естествено господарят му имаше право да узнае защо той беше тръгнал да събира данъците, а не анжуйците. Обяснението, че е седнал да пие с тях, играли са на зарове и е загубил, никак нямаше да се хареса на Честър. Да не говорим за баща ми, помисли си той и тихо простена.

Мила отнесе една купа в колата — вероятно за тамплиера, който бързо се възстановяваше.

Магнус гореше от желание да стигне по-скоро в Честър, за да получи наказанието си и да изкупи по някакъв начин вината си. Ала се съмняваше, че това ще му помогне да изличи спомена за катастрофата, която беше преживял. Вероятно нямаше да му поискат пълната стойност на данъците, ако Едайн успееше да убеди Честър, че той не носеше вина за загубата на корабите.

Всъщност не данъците му създаваха грижи. Отчаяно търсеше начин да задържи Едайн. Граф Честър не беше проблем. Магнус беше почти сигурен, че Ранулф ще погледне през пръсти на връзката му с бившата послушница. Повечето рицари държаха наложници. Стига, разбира се, тя да не предизвика скандал, например като заяви, че иска да се върне в манастира „Сен Сюлпис“.

По гърба му пробяга студена тръпка. Невъзможно беше Едайн да иска такова нещо! От онази нощ в гората тя отказваше да спи с него, като обясняваше, че трябвало да се грижи за ранения тамплиер. Когато

я поглеждаше в очите, усещаше хладна дистанция, едва ли не недоверие и отблъскване. Но това се случваше рядко, защото тя упорито го избягваше.

Причината беше ясна. Макар че тя означаваше всичко за него, макар да беше готов да даде живота си, за да я защити, той не можеше да се ожени за нея и тя го знаеше. Като наследник на графство Морли той можеше да сключи брак само с позволението на крал Хенри. Даже ако кралят се поддадеше на някое от внезапните си настроения и дадеше съгласието си, баща му никога нямаше да каже „да“.

За граф Морли наследството беше по-важно от всичко друго. Найджъл беше син на един от незаконните синове на стария граф и беше постигнал всичко в живота си съвсем сам, след дълга, упорита борба. Затова никога нямаше да допусне постигнатото от него да бъде пожертвано в следващото поколение поради една незаконна женитба.

Колкото и да си блъскаше главата, Магнус не виждаше друга възможност, освен да заведе Едайн в Честър. Там трябваше да измисли нещо, за да умилостиви властите. Можеше да вземе пари и да подкупи епископите на Честър, за да забравят, че Едайн е била послушница в „Сен Сюлпис“. Но най-важното беше да запази връзката си в тайна от стария граф, верен съпруг и баща, който никога в живота си не беше имал наложница — поне доколкото знаеше синът му.

Магнус стисна ръце в юмруци с такава сила, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

Велики боже, той я обичаше до полуда! Макар да бе заобиколена от неразгадаема тайна, той се беше заклел, че никога вече няма да я остави във властта на хора, които да се отнасят с нея като проклетите тамплиери в Единбург — да злоупотребят с невинното момиче за користните си цели, а после да я заклеймят като вещица и да я убият.

Свръхестествените сили, които Едайн притежаваше, не го смуцаваха. Тя се нуждаеше от мъж, който да се грижи за нея, да я закриля и да цени по достойнство прекрасната, нежна усмивка, топлите, меки ръце и великолепно й тяло.

Не можеше да я пусне да си отиде!

Няма да я дам, каза си решително Магнус. Ако трябваше да се пребори с краля и с баща си, могъщия граф Морли, за да я задържи при себе си, щеше да го направи. В името на всичко свято, тя беше за него най-важното същество на света!

Щом стигнем в Дъмфрийз, ще говоря с нея, обеща си той. Още преди да оставя тамплиера в манастир и да платя на циганите.

Магнус прескочи сръчно каменния зид и забърза към лагера. Трябваше веднага да съберат нещата си и да ги подредят в колите. Каквито бяха циганите, щеше да е цяло чудо, ако се приготвеха преди залез-слънце.

През следващите часове Магнус вложи цялата си енергия в прибирането на багажа и изкарването на колите на пътя. Тирос, жените и роднините му горчиво се окайваха, че пътуването свършва и трябва да се разделят с Магнус, Едайн и тамплиера. Макар че щяха да получат обещаната сума. Не знаели накъде да се отправят, жалваха се те. В Дъмфрийз не били приятелски настроени към циганите, а преди Коледа хората обикновено си стояли по къщите и нямало пазари и панаири.

Най-сетне Магнус успя да потегли. Овцете бяха вързани зад колите, но само след няколко крачки отказаха да вървят и заблеяха жално. Някои паднаха на земята и не станаха. Кучетата на циганите ги обкръжиха, жадни да си хапнат прясно месо. Колите спряха.

Магнус изруга ядно и се върна при циганите. Проклетите овце! Дъмфрийз беше съвсем близо и безкрайно далеч. Можеха да влязат в града преди падането на мрака, но само ако тръгнат веднага и не спират повече. Видя, че Едайн седеше до Мила с открито лице. Защо беше хвърлила булото? Тирос се опитваше да върже краката на една овца, за да я прибере в колата. Надигна се силен вятър и Магнус огледа загрижено сивото небе. Май щеше да завали сняг.

Внезапно се появи колона рицари и препусна точно по пътя, блокиран от циганските коли. Вероятно идваха от Дъмфрийз. Предните рицари в блестящи брони препускаха в бърз галоп, следвани от знаменосец със зелено-бял флаг. Един от рицарите даде сигнал с рог да се освободи пътят.

След рицарите вървяха стотина войници в блестящи плетени ризници и къси зелено-бели наметки. На хоризонта се появиха отреди копиеносци, следвани от безкрайно дълга редица обозни коли.

— Махнете колите! Махнете колите от пътя! — извика стреснато Магнус.

Широкополата шапка падна от главата му, когато насочи кафявия жребец към пътя, където циганите трескаво помагаша на Тирос да

събере овцете.

За съжаление закъсня. Вече нищо не можеше да се направи. Рицарите препускаха с бойните си коне право към групата цигани. При опита си да забави ход един рицар едва не бе хвърлен от седлото.

Едрият рицар, който яздеше до него, успя да спре коня си, но разгневеното животно се вдигна на задните си крака. Опитният ездач се приведе ниско над шията на коня. Докато жребецът подскочаше неспокойно наляво и надясно, той не изпусна юздите от ръцете си. Другите рицари нямаха неговия късмет. Някои отклониха конете си към крайпътните ливади.

Водачът им, внушителен мъж към края на четиридесетте с изсечено като от камък лице, се наведе от седлото и огледа презрително бъркотията от цигански коли, блеещи овце, лаещи кучета и пискащи жени, която беше спряла колоната му.

Когато забеляза Магнус, който беше грабнал една овца и връзваше краката ѝ в края на пътя, рицарят се смая. Червената коса на младия „циганин“ се развяваше от вятъра, тъмната кожа на ръцете и лицето очевидно го объркаха. Но не, не се беше излъгал.

— Магнус — извика той с предрезгавял от вълнение глас. — Света дево, ти не си циганин! Ти си синът ми Магнус!

Докато крал Хенри дойде в Честър, стана февруари.

От Коледа Едайн беше затворена в кулата — в помещението, отредено за знатни затворници. Крепостта с кулата беше пред портите на града. От прозорците тя и пазачката ѝ лейди Друзила видяха как пристигна армията на краля.

— Най-после чакането ни ще свърши — установи доволно лейди Друзила. — Радвайте се, детето ми. Кралят е тук и най-сетне ще разберем защо ни остави да чакаме толкова дълго.

Едайн се подаде навън, за да види рицарите на граф Лейчестър. Навсякъде се развяваха знамена, звучаха рокове. Погледът ѝ потърси флага на рода Плантаженет.

— Кралят не е тук — рече разочаровано тя. — Иначе щяхме да видим знамето с леопарда на Анжу, нали?

— Сигурна съм, че кралят ще дойде — утеши я възрастната дама. — Знам го, защото съпругът ми, сър Максим, е присъствал, когато преди една седмица управителят на замъка сър Хенри е получил кралското писмо.

Лейди Друзила сгъна грижливо чаршафите, които бяха кърпили. Януари беше необичайно студен и дъждовен и двете жени бяха използвали времето, за да преправят дрехи за Едайн. След като приготвиха няколко тоалета, които да отговорят на високите изисквания на краля, те се заеха с други, ежедневни задачи, част от които беше и кърпенето на чаршафи и покривки.

— Не бива да се притеснявате, мила моя — посъветва я жената на надзирателя. — Щом пристигне кралят, ще ви дадат повече свобода и няма да стоите по цял ден затворена в кулата. Осмелявам се да твърдя, че ще ви позволят да се присъедините към дамите от двора, които ходят на лов и на танци. Така ще имате възможност да покажете хубавите дрехи, които ви ушихме. Животът отново ще започне да ви доставя радост, повярвайте ми.

Едайн се отдалечи от прозореца, хвана краищата на един чаршаф и помогна на лейди Друзила при сгъването.

Жената на надзирателя и другите служители в крепостта изказваха най-различни предположения защо младата жена е била затворена в кулата и защо очаква крал Хенри. Едайн чуваше приказките им, докато метяха стълбите и почистваха стаята ѝ. Всички бяха на мнение, че кралят желае да се позабавлява с нея. Все пак беше млада и красива, а Хенри беше известен с любовта си към хубавите жени. Една от любимите му метреси, красивата Розамунд, беше починала наскоро, но той продължаваше да се заобикаля с хубави жени. Носеше се слух, че в двора имало няколко жени, чието единствено задължение било да обикалят лондонските улици в търсене на млади момичета, които да забавляват краля.

— Радвам се, че кралят ще дойде скоро — рече Едайн, след като сгънаха чаршафите. — Ще бъде прекрасно, когато чакането свърши и няма да е нужно да запълвам дните си с шиене и кърпене.

Лейди Друзила се намръщи неодобрително.

— Всеки от нас има съдба, определена му от господата в безкрайната му доброта. Не го забравяйте, момиче! — Ала само след миг лицето ѝ се разведри и тя потупа Едайн по рамото. — Помнете, че това е кралят, най-важният човек в нашата страна, а може би и в света. Не е някой обикновен беден скитник, който ще ви завлече в първата купчина сено и после ще ви захвърли. Говори се...

Тя се огледа бързо на всички страни, макар че бяха сами в стаята.

— Разправят, че крал Хенри бил много щедър към момичетата, които харесвал — зашепна съзаклятнически тя. — Грижел се много добре за тях. Също като баща му, първия крал Хенри, бог да успокои душата му. Като си спомня какъв жизнен човек беше! Крал Хенри Горещия, както го наричаха, се хвалеше, че е създал повече незаконни деца от всеки друг мъж в Англия. Беше много великодушен към тях и към майките им.

Едайн направи опит да се усмихне. Вече познаваше добре жената на надзирателя, която изпълняваше ролята на нейна компаньонка — или пазачка, — и се беше привързала към нея. Друзила беше съвсем обикновена жена и често ѝ напомняше монахините от „Сен Сюлпис“. Тя беше добра с нея още след пристигането ѝ в Честър, когато още не се знаеше каква ще е съдбата ѝ.

Всъщност чакането не продължи дълго, защото управителят на замъка сър Хенри почти веднага донесе заповедите на крал Хенри за хората на граф Морли. В едикта пишеше: щом някоя си Едайн, послушница от норманския манастир „Сен Сюлпис“, пристигне в Честър, да се счита за пленница на краля; всички да се отнасят добре към нея и да я подслонят в затворническата кула на Бийстън Касъл.

Този ден Едайн видя за последен път свитата на граф Морли, която я бе придружила от Дъмфрийз до Честър. Циганското момиче Мила, ранения тамплиер Асгард дьо ла Герш, Тирос и другите цигани, жените, кучетата, даже блеещите овце сякаш потънаха в земята, когато от кораба я отведоха зад стените на Честър. Найджъл Фицджулиън и рицарите му останаха в Шотландия. С графа остана и синът му Магнус.

Едайн можа да го види съвсем за малко, преди да потегли на път. Облечен в тежка плетена ризница, той беше възседнал едрия жребец, купен на пазара. Беше измил боята от лицето си, червената коса беше късо подстригана и почти не се подаваше от шлема. В дългата редица ездачи с брони той изглеждаше като съвършен рицар.

Небрежно облеченият, дяволски красив негодник с крива усмивка, който се пазареше за коне по шотландските пазари и жените го зяпаха с обожание, беше изчезнал. Сега той бе отново рицарят, който я спаси от потъващия кораб, безстрашно открадна храната на овчаря, обиколи половин Шотландия, за да я намери, открадна кон и съвсем сам нападна резиденцията на тамплиерите в Единбург, за да я освободи, а след това я отведе чак до Дъмфрийз, преоблечена като циганка. Този прекрасен рицар я бе прегръщал и любил с такава страст, че слънцето, луната и звездите спряха своя път и светът престана да се движи, докато двамата плуваха в златни облаци.

Все още й беше трудно да се примири, че всичко свърши в мига, когато граф Морли случайно откри сина си сред циганите.

Никога нямаше да забрави какво се случи след това. Коленичил на пътя, където се мъчеше да укроти опърничавата овца, Магнус се вираше като ударен от гръм във внушителния рицар с шлем и броня.

Двата лица изглеждаха толкова еднакви в изражението на неверие и ужас, че повечето рицари избухнаха в смях.

След първите минути мълчание бащата и синът се разкрещяха като луди.

— Какво ви стана, мила? — извика жената на надзирателя. — Не бива така! Не ви ли е срам да проливате сълзи само защото скоро ще се запознаете с крал Хенри! Всяко друго момиче би било възхитено. — Тя захвърли коша с бельо и прегърна Едайн. — Какво ви е, момичето ми? Какво ви измъчва? Да не би да се притеснявате, че сте била послушница и ви е нужно позволение, за да носите тези красиви дрехи? — Потупа я окуражително по рамото и заяви: — Не се страхувайте, миличка, никой няма да си помисли лошо за вас. Трябва да знаете, че самият архиепископ се е заел със случая.

Едайн вдигна рамене и изтри очите си. Беше глупаво да плаче, когато мислеше за Магнус. Но не можеше да обясни на благочестивата лейди Друзила, че крал Хенри я е затворил в крепостта не защото желае да я направи своя любовница. Добрата душа никога нямаше да разбере и защо тамплиерите я бяха държали в плен — за да им предсказва бъдещето, да им служи като постоянен оракул, да осигури господството на войнствените монаси над целия свят.

Едайн пое дълбоко дъх. Магнус беше дете на успеха — всичко, с което се захванеше, му се удаваше. Открадна кон, преоблече се като циганин, обиколи цялата страна като скитник — за всяко от тези престъпления се полагаше бесилка. Два пъти ѝ спаси живота. Всички тези спомени предизвикваха усмивка на лицето ѝ, ала споменът за подземната зала на тамплиерите я караше да трепери от ужас. По-добре да се беше удавила в морето.

Не можеше да каже това на лейди Друзила.

Бедната дама! Тя си мислеше, че Едайн плаче, защото ще загуби невинността си в леглото на крал Хенри, и нямаше представа, че сълзите ѝ бяха за Магнус. Той беше нейната утеха, нейната сила — нейната любов. През изминалите седмици сърцето ѝ беше пълно с отчаяние, защото не можеше да си представи как ще живее без него. Макар че двамата никога не бяха говорили за общо бъдеще. Той беше син на знатен благородник, наследник на графска титла. Освен това беше сгоден за момиче от своето съсловие.

Беше ѝ достатъчно да види граф Морли в блестящата му броня, на гърба на великолепия боен жребец, за да разбере, че безименното сираче, незначителната послушница нямаше никакъв шанс да влезе в това знатно семейство. През цялото време, което бяха прекарвали заедно, нито веднъж не бяха произнесли думата любов.

Дори да я бях казала, нищо нямаше да се промени, помисли си тъжно Едайн и затвори очи, за да прогони болката.

В спокойни моменти тя призоваваше пламенно вътрешния си глас, за да разбере нещо за човека, на когото дължеше живота си, който изпълваше сърцето ѝ. Къде беше Магнус? Дали беше останал в отряда на баща си, за да се сражава срещу Шотландския лъв? Заплашваше ли го опасност?

Мислите на Едайн постоянно кръжаха около Магнус, макар че трудно можеше да си представи как любимият ѝ убива хора само защото английският крал искаше да излезе като победител от тази война.

Понякога се стряскаше насън, ставаше и се молеше на вътрешния глас да ѝ заговори. Ала той не се обаждаше. Никакъв шепот, никакви образи, дори неясни предчувствия. Не чуваше нищо, нищичко.

— Облечете това, мила. — Лейди Друзила бе извадила от гардероба един от новите тоалети: тъмнозелена вълнена рокля с копринен корсаж и разрязани ръкави, под които се подаваше оранжева коприна. Роклята беше ушита по най-новата мода и беше предвидена за празненства и танци. — Облечете я — настоя тя, когато Едайн се поколеба. — Трябва да сте красива за краля. Когато пристигне, трябва да очаквате посещенията му във всеки час на деня и нощта, поне така ми казаха. Въпреки възрастта си Хенри е жизнен мъж, често необуздан. — Тя се изчерви леко. — Ами да, това е вярно, няма защо да се заблуждаваме. Той е нашият благословен от бога владетел и може да идва и да си отива, когато иска, нали?

Едайн съблече вехтата всекидневна рокля и застана гола пред лейди Друзила. Дамата донесе долна риза от лен, за да подхожда на елегантната роба. Стегна талията ѝ с копринен колан с цветна шарка и го закрепил със златна тока. Уви раменете ѝ с мек зелен шал и го прихвана със златна брошка. Накрая прибра косите ѝ под фината материя.

Очевидно жената на надзирателя не само приемаше сериозно задачата си, но и ѝ се наслаждаваше. Отне ѝ доста време, докато нагласи бонето така, че да не скрие изцяло блестящите руси коси. Със сръчни пръсти, издала език между тънките си устни, тя подреди всеки

отделен кичур по тила и раменете на Едайн. Най-последно отстъпи крачка назад, за да се възхити на творението си.

— О, само да можехте да се видите! — Очите ѝ святаха гордо. — Не е чудно, че кралят е заповядал да ви доведат от онзи незначителен манастир. Истина е, че красотата не цъфти дълго на скрито. Славата ви е стигнала чак до кралския двор.

Едайн сведе глава. Манастирът „Сен Сюзанс“ съвсем не беше незначителен. Абатисата сигурно нямаше да се зарадва на тази оценка, но лейди Друзила не го беше казала от лошо сърце.

Двете събраха дрехите и ги подредиха в раклата, после разчистиха стаята. Когато лейди Друзила си тръгна, Едайн я изпрати до вратата, за да подиша малко чист въздух и да види кои пазачи дежуреха днес. В крепостта бяха разположени рота гасконци. Когато управителят или лейди Друзила не бяха наблизко, младежите идваха да си поговорят с нея.

Този ден беше различен. Гасконците бяха по местата си и се усмихнаха зарадвано, като я видяха, но лейди Друзила бързо ги постави на място. Остана да чака, докато зарезиха вратата, и строго им напомни, че ако досаждат на пленницата, ги очакват строги наказания. Особено когато става дума за новата фаворитка на краля.

Едайн изчака укорният глас да заглъхне и отиде до прозореца. Там прекарваше почти цялото си време, макар че през процепите в рамката проникваше студен въздух. След пристигането на кралската войска имаше интересни неща за гледане, не само дъжд и топящи се купчини сняг.

Добре позната фигура в бяла наметка с червен кръст на гърба се появи в зрителното ѝ поле. Тя му махна, но той не я забеляза.

Вече ходи много по-сигурно, установи зарадвано Едайн. Не знаеше къде е подслонен, но очевидно се грижеха добре за него. Ако се подадеше още малко навън, щеше да види лицето му. Днес беше много блед. Използваше патерица, за да облекчи ранената си страна.

Много ѝ се искаше да поговори с Асгард. По време на пътуването се беше грижила за него и го смяташе почти за приятел. Въпреки напомнянията на Магнус, че тамплиерът я е завел не при крал Уилям, а в резиденцията на ордена в Единбург, където станаха толкова страшни неща.

Тя го проследи с поглед, докато прекоси двора на крепостта и влезе в старата кула.

Асгард, Мила и циганите ѝ липсваха болезнено. Но най-силно ѝ липсваше Магнус.

Обезсърчена, Едайн напусна мястото си до прозореца, придърпа си стол до огъня и седна. Протегна крака към топлите пламъци и зачака крал Хенри да благоволи да я посети.

Асгард бе забелязал с ъгълчето на окото си бялата ръка зад прозореца, но не посмя да отговори на поздрава.

Беше свикнал да държи главата си сведена, когато минаваше покрай затворническата кула, но тайно я наблюдаваше.

Всеки ден прибъгваше до всевъзможни трикове, за да я зърне поне за миг. Да види приказно красивата жена, която всяка нощ спохождаше сънищата му.

Днес бе успял да види и нежното ѝ лице, преди да се отдалечи от прозореца. Решетките и без това привличаха много чужди погледи. Ратаите от оборите, готвачите, надзирателите, рицарите — никой не минаваше край кулата, без да вдигне глава към прозореца, където замайващо красивото момиче очакваше краля. Чакането ѝ скоро щеше да свърши. Армията на Хенри беше вече пред Рексхам.

Кралят на Англия се включи със закъснение във войната на шотландската граница. Миналата година беше много тежка за него. Новият бунт на синовете му Хенри и Джефри във Франция съвпадна с въстание в самата Англия. Уилям Шотландски се възползва от затрудненията му и потегли на юг, за да си възвърне отнетите гранични земи.

Грижите на крал Хенри се удесеториха, когато убийството на стария му приятел Томас Бекет, Кентърбърийския архиепископ, предизвика скандал в целия християнски свят и му навлече тежките укори на църквата. Папата поиска от краля да се покае публично, като извърши поклонническо пътуване бос, облечен в конопено расо, посипал главата си с пепел. Всички смятаха, че лично Хенри е отговорен за смъртта на архиепископа. Да не забравяме кралицата, известната Елеонор Аквитанска, която от години беше затворена в непристъпна крепост — тя мразеше съпруга си и жадуваше за отмъщение.

Щом успя да потуши бунта на синовете си във Франция, Хенри събра армия, прехвърли се в Англия и успешно щурмува крепостите на своите барони. Сега беше на път на север, за да се сражава с Уилям Шотландски.

Всъщност момичето не играеше особена роля в плановете на Хенри Плантаженет — поне така се надяваше Асгард. Ала беше прекарал достатъчно време в английския двор и знаеше, че кралят е жаден за знания. Освен това Хенри беше безскрупулен и при възможност най-спокойно щеше да използва способностите на Едайн в своя изгода.

Бог му беше свидетел, че тамплиерите не бяха злоупотребили с нея. Те искаха само да узнаят тайните ѝ и да се научат да разбират още едно от божиите чудеса.

За нещастие преди известно време бяха възникнали трудности — един прорицател, възрастен човек, беше открит на далечен остров в Шотландия. Кралските наемници успяха да го отвлечат, но след няколко месеца затворничество старецът почина, без да е издал нищо при разпитите.

Асгард нямаше да допусне и с мадмоазел Едайн да се случи нещо подобно.

Тя беше негова.

Принадлежеше му от момента, когато я откупи от онзи вонящ дивак в каменната крепост и я отведе в резиденцията в Единбург. От този момент нататък се бяха отприщили могъщи сили и всички събрани в подземната зала тамплиери ги бяха изпитали на гърба си.

Асгард прекоси вътрешния двор и излезе във външния. Трепереше с цялото си тяло, макар че зимното слънце топлеше приятно. С това момиче, повтаряше си той, орденът на бедните рицари на Свещения храм може да сътвори чудо. Не беше преувеличено да се твърди, че братята бяха на път да открият чудото на вселената. Значението на всичко божествено. Значението на живота.

Асгард не можеше да спре треперенето си.

От друга страна, тя беше само едно похотливо, несъвършено същество, обикновена жена с плътски желания. Нали се беше любила с червенокосия рицар. А може би и с Тирос и с другите цигани.

Въпреки това не можеше просто да я остави на съдбата ѝ. Способностите ѝ бяха твърде ценни, за да я остави в ръцете на

поқварения английски крал Хенри.

Ще го предотвратя с всички средства, закле се решително Асгард.

— Бързо, бързо — повтаряше лейди Друзила. Тя тичаше пред Едайн надолу по стълбата, следвана от свитата им — малък паж и двама едри рицари с факли.

Щом слязоха, дамата спря, за да поправи полите и бонето на Едайн.

— Брадичката високо, момиче! — нареди тя, докато ръцете ѝ се движеха трескаво. — Бог да ми е на помощ, никак не е лесно да изкореня манастирските ви навици! Не свеждайте поглед, дръжте главата високо! Ето, така е по-добре. Брадичката вирната, раменете опънати и гърбът изправен. Искам да виждат косата ви под булото.

Тя оправи небесносинята коприна, която падаше по раменете на Едайн. Единият от рицарите се засмя и лейди Друзила го удостои с унищожителен поглед.

— Да, смейте се, сър Жерве, но ако не беше френската мода, по която всички млади жени в двора са полудели, щях да кажа: я хвърлете това нещо. Боне, було, панделки под брадичката — и всичко това само за да се накичим с парчета плат, толкова скъпи, че простият народ трябва да работи цяла година, за да ги спечели. — Тя премести булото още веднъж и кимна доволно. — Нали искаме кралят да види това красиво лице. Защо иначе щеше да ни покани да вечеряме в голямата зала заедно с него? Хенри току-що пристигна, още не се е изкъпал и е уморен от дългото пътуване от юг!

Лейди Друзила стисна устни и огледа изпитателно подопечната си. Рицарите се взираха в Едайн като замаяни. Роклята, избрана за официалната вечеря, беше от сиво-синьо копринено кадифе, ръкавите бяха обшити със сребро. Кадифето падаше тежко и роклята беше не само елегантна, но и практична, защото пазеше от ледените ветрове в Бийстън Касъл. Освен това беше една от малкото, които съответстваха на най-новата мода.

Жената на надзирателя бе заявила, че роклята е от Франция и е принадлежала на една от бившите любовници на крал Хенри. Жената,

която я беше носила, явно беше по-дребна от Едайн, защото се наложи да пришият към полата бордюр от сребърносив сатен.

Едайн остана неподвижна, очаквайки търпеливо влизането в залата. Прозирното було беше стегнато със сребърна диадема. Лейди Друзила се бе отказала от панделките, които се връзваха под брадичката. Вместо това златните коси падаха свободно по раменете и гърба. Цветът на булото контрастираше красиво с яркозелените ѝ очи.

Рицарите бяха онемели от възхищение.

— Тя е красива като звездите на небето — изрече пажът с мутиращия си глас. Двамата мъже го смушкаха в ребрата за дръзките думи, бутнаха в ръката му факла и го обърнаха към външния двор. Пажът тръгна напред, а двамата кавалери отвориха вратите на дамите.

Моравата на външния двор бе обградена от петте кули на Бийстън Касъл, от господарския дом и междинните валове. Слънцето вече залязваше, но дворът беше препълнен с благородници, правителствени чиновници и командващите на различните английски армии, дошли да подкрепят крал Хенри във войната срещу Шотландия: графовете Херсфорд, Лестър, Честър и Йорк, дори неверният граф Норфък, който също бе застанал на страната на Хенри.

Не всички важни гости намериха място в огромната банкетна зала на Бийстън Касъл. Маси бяха наредени и на открито под огромни шатри — там седяха местната аристокрация, чуждестранни министри и духовници със среден ранг, дошли да отпразнуват пристигането на краля. В откритите огнища се печеха цели волове и овце. През портите непрестанно излизаха каруци, за да отнесат на лагеруващите в полето армии хляб, месо и бъчви с добра чествърска бира.

— Влизаме — извика възбудено лейди Друзила в ухото на Едайн. — Ще вечеряме в залата! — Рицарите и пажът останаха отвън. Лейди Друзила каза няколко думи на вратарите и двете жени се смесиха с навалищата в залата.

Въпреки че придружителката ѝ често-често я смушкваше с лакти, Едайн държеше главата си сведена. По пътеките между наредените маси непрестанно се разхождаха хора и тя усещаше любопитните им погледи. Струваше ѝ се дори, че ги чува да говорят за нея — въпреки че в залата цареше невъобразим шум. Лейди Друзила я отведе в един ъгъл, запазен за възрастни двойки и знатни вдовици.

Жените се познаваха добре.

— О, липсвахте ни, лейди Друзила! — посрещна ги дама в черно траурно облекло с бяло боне. — Прекарахте цялата зима затворена в източната кула, за да кърпите дрехи, горкичката! Сигурно ужасно ви е омръзнало. — Острите ѝ очи измериха изпитателно Едайн, която седна тихо до спътницата си и пое купичка овесена каша. — Това сигурно е една от роклите, които сте преправили?

Лейди Друзила демонстративно помилва ръката на подопечната си.

— Очаквах да проявите малко повече уважение към работата ми, скъпа. Знаете, че съм научена да шия по всички правила на изкуството. Младата дама е под защитата на нашия благословен от бога крал Хенри. Мило момиче, израснало в манастир. Привързах се към нея, сякаш ми е собствена дъщеря.

— След днешния ден малката ще има друга работа и вече няма да шие — обади се зъл глас отзад.

Първата жена отново взе думата.

— И аз щях да се привържа към нея като към собствена дъщеря, ако джобовете ми бяха пълни с кралско сребро.

Предупредителни викове ги накараха да млъкнат.

— Тишина, дами! — Тези думи бяха произнесени от едра, грубовата жена в другия край на масата. — Не забравяйте, че дължите благодарност на нашия господар, краля, за великодушието му.

— Къде е овесеният сладкиш? — изсъска гневно друга жена. — Овесена каша и риба... Обещаха ни и овесен сладкиш!

Без да свалят очи от Едайн, вдовиците се помолиха за здравето на краля, както изискваше дългът им. След това заговориха за друго. Когато се нахраниха, им поднесоха вино.

Тогава влезе кралят, следван от свитата си.

Крал Хенри и благородниците му идваха направо от военния съвет. Повечето командващи и гвардията им от рицари бяха свалили само оръжията и ризниците си, но все още бяха в дебелите, пропити от пот военни жакети.

Кралят очевидно беше гладен, защото мина покрай министрите и генералите си, прекоси цялата празнично украсена зала и отиде до пригответената за него маса. Ботушите му бяха кални, червеният копринен жакет полуотворен, така че се виждаше мръсната долна риза.

Повечето от поданиците му вече познаваха равнодушието на Хенри Плантаженет към изисканото облекло и добре поддържаната външност. Баща му, граф Анжу, беше изключително красив мъж, ала синът му — нисък, набит мъж със среден ръст, рядка светлокестенява коса и винаги небръснат — почти не се различаваше от обикновените войници в армията си.

Въпреки това беше крал — никой не се съмняваше в това.

Когато мина покрай масата на вдовиците, Едайн се приведе напред, за да го види по-добре. Леко изпъкналите сиво-сини очи на Хенри съзираха познати лица в навалицата и той изричаше приветствени думи. Въпреки небрежната си външност кралят беше изпълнен с жизненост и енергия. Ненапразно го наричаха един от най-великите крале на западния свят. Беше внимателен, лоялен приятел и остроумен събеседник. Учени, мислители и поети се тълпяха в двора му. Малко хора обаче познаваха другата му страна — подлостта и фалша, които отблъснаха синовете му, нечовешката жестокост и гневните изблици, по време на които се търкаляше по пода и ревеше като диво животно.

Едайн видя как Хенри обърна глава към масата на вдовиците. Прониза я кратък, едва забележим поглед.

Не е възможно кралят да открие в навалицата жена, която не е виждал никога преди, каза си тя, за да се успокои. Въпреки това усети как кожата ѝ запари, сякаш ръката му я бе докоснала. Веднага се отдръпна и се скри зад лейди Друзила.

Когато си възвърна спокойствието и се осмели да вдигна глава, видя, че благородниците се бяха събрали около масата на краля, флаговете с анжуйските леопарди, гербът на краля, висяха на стената редом с глигана на Херфорд. Не липсваха и зелено-белите знамена на дома Морли.

Група английски благородници, някои придружени от дамите си, стояха в непосредствена близост до Хенри. Херфорд говореше с Джилбърт Фолиот, епископа на Лондон, един от най-влиятелните съветници на краля. Зад него стоеше Робърт Бюмон, граф Лестър, другият доверен човек на Хенри.

От другата страна най-внушителната фигура беше едрият граф Морли, задълбочен в разговор с епископа на Йорк. Със зеления жакет и яркочервената си коса графът беше наистина забележителен мъж.

Това накара Едайн отново да проточи шия и да потърси с поглед между знатните гости. Не се наложи да търси дълго. Непосредствено зад граф Морли стоеше едра червенокоса фигура. Младата жена изохка тихо и се хвана за ръба на масата.

Косата му беше подстригана по норманска мода. Очевидно беше пристигнал току-що и не бе имал време да се преоблече. Бе свалил бронята и подплатеният зелен жакет беше мръсен и измачкан. Изглеждаше изтощен, лицето му беше белязано от умора. Широка, безгрижна уста свита в тънка линия.

Едайн закопня да прокара пръст по топлите му устни и да потъне в омаята на целувките и нежностите му.

— Да вървим — подкани я лейди Друзила. — Не чувате ли, момиче, вратарите и сър Невил от кралската гвардия са дошли да ни отведат на друго място.

Едайн не беше способна да отвърне поглед от Магнус. Знаеше ли той, че тя е затворена в Бийстън Касъл? Или се бяха постарали да скрият от него къде са я отвели? А може би това не го интересуваше и изобщо не се беше опитал да научи какво е станало с нея?

Тази мисъл продължи да я мъчи, когато лейди Друзила буквално я издърпа да стане.

Магнус. Едайн се опита да го повика. Замаяна от горещия, напоен с миризми въздух в залата, тя го призова с цялата сила на любовта си. Магнус, искам те. Имам нужда от теб. Магнус.

Една вдовица и лейди Друзила я водеха през залата.

— Какво ви става, момиче? — изсъска жената на надзирателя. — Да не би да оглушахте внезапно? Не чухте ли — казах ви, че сме поканени да седнем при сър Хенри Белфлор и семейството му!

Едайн се огледа. Умът ѝ беше скован. Управителят на замъка седеше на една от най-предните маси.

— Не мога да седна там — промълви тя. Точно пред очите на краля. Магнус и баща му щяха да я видят веднага.

Никой не обърна внимание на възражението ѝ. Кралските рицари си пробиваха път през тълпата. Готвачи, слуги и гости се разстъпваха пред тях. За момент шумът заглъхна и многобройни погледи ги проследиха.

— Заповядайте, мадмоазел. — Рицарят я покани с учтив жест. Управителят на замъка и близките му се надигнаха и направиха място

на Едайн и лейди Друзила, като се споглеждаха смутено.

Едайн чуваше, че лейди Друзила ѝ говори, но не разбираше нито дума. Подрастващият син на управителя, наскоро назначен за паж, я зяпаше слисано. След бърз поглед към жена си сър Хенри отбеляза, че такава забележителна красавица е винаги добре дошла на масата му. Лейди Енид се взираше в чинията си и лицето ѝ беше пепелносиво.

Едайн веднага разбра, че управителят и семейството му не бяха очаквали да седят на една маса с бъдещата кралска метреса. До жената на сър Хенри седеше бенедиктински игумен от Уелс, който ѝ заговори бързо, за да я успокои, но от време на време спираше, за да погледа Едайн. По лицето му трудно можеше да се прочете какво мислеше. Едайн предположи, че е просто любопитен.

Един слуга ѝ донесе хляб и метална чиния. Пред масата направиха място за изпълнител на арфа — младеж от Уелс, който пееше не само на собствения си език, но и на английски и френски.

Момчетата от кухнята почтително поднесоха на сър Хенри табла с печен заек и дивеч. Прислугата се стараяше с всички сили да угоди на господаря си.

Едайн взе ножа и погледна парчето месо в чинията си. На масата на вдовиците им бяха поднесли овесена каша...

Когато отново вдигна поглед, видя точно пред себе си изпълнителя на арфа, вдигнал крак върху ниско столче, да настройва инструмента си. Зад него се тълпяха благородници, заобиколени от пажове и прислужници.

Найджъл Фицджулиън, граф Морли, седеше в другия край на трапезата и продължаваше разговора си с епископа на Лондон. Вляво от него се беше настанила ярко гримирана млада жена, която висеше на ръката на граф Лестър. Трудно ѝ беше да определи дали е жената или метресата му.

Погледът на Едайн спря в средата на масата. Обзе я ужас.

Изпъкналите сини очи на крал Хенри се взираха в лицето ѝ. Очевидно му беше все едно, че седналият до него Робърт Бюмон му говори настойчиво.

Кралят знаеше, че тя е тук. Нарочно беше заповядал да я сложат на друга маса, за да може да я наблюдава. По гърба ѝ пробягаха ледени тръпки. В сърцето ѝ се надигна лошо предчувствие.

Едайн преглътна и се огледа, но не откри никъде мъжа, когото търсеше.

Магнус се бе измъкнал през задната врата в двора, за да се види с брат си Робърт, който през следващите дни щеше да бъде провъзгласен от краля за рицар, и с пажа си Лорънс Д'Арбънвил. Неочаквано завари там по-малкия си брат Ричард и сестра си Алуин. Робърт се държеше едва ли не грубо, но Алуин и Ричард се хвърлиха да го прегръщат и изразиха ликуващо радостта си, че го виждат жив и невредим.

— Прекалено много сме — установи недоволно Магнус. Робърт му бе обяснил къде трябва да отидат и защо. — Не можем да се скрием между дамите. Къде е мама?

— Тя е вече там с графинята. — Алуин отново стисна ръката му и го погледна сияещо. — Не се притеснявай, само петима сме, за всички ни ще има място. Семейство Херфорд са много повече от нас, имат много малки деца. Момичетата от семейство Бюмон също ще са там, защото горят от желание да те видят — добави с дяволита усмивка тя.

Ричард се засмя с безгрижието на десетгодишен хлапак, но Робърт остана сериозен.

Докато бързаха през двора към господарския дом на Бийстън, сестра му го кореше за лошото състояние на дрехите му и изразяваше опасения, че ще го гледат накриво, задето не се е преоблякъл. Без да й отговаря, Магнус отправяше пламенни молби към небето граф Херфорд да не е довел всички членове на семейството си.

Докато цветът на английското благородничество ядеше и пиеше с Хенри в голямата зала, повечето дами се бяха оттеглили в други помещения, където можеха да се нахранят на спокойствие, да поклюкарстват и да послушат трубадурите. Магнус, който често беше придружавал майка си на такива вечери, помнеше от детството си колко изнервящи бяха те.

— Виждал ли си я и друг път? — попита Ричард, докато вървяха покрай коне, войници и готвачи.

— О, да, когато бяхме деца. — В действителност Магнус напразно си беше блъскал главата, за да си спомни кое от момичетата на Уинчестър беше бъдещата му годеница Фридегунд. Алуин, Ричард

и очебийно сърдитият Робърт бяха много любопитни да присъстват на срещата, която той с удоволствие би избягнал. Едва се беше върнал от граничните области, беше кален, отдавна не се беше къпал и се нуждаеше от чисти дрехи.

Освен това трябваше спешно да събере сведения за Едайн. Нямахше да напусне Честър, преди да разбере какво е станало с нея.

В безнадеждно препълнената зала на господарския дом седяха графините Херфорд и Уинчестър със семействата си, майка му, графиня Морли, и още няколко благородни дами, които не познаваше.

Около тях върлуваше орда деца, които според Магнус трябваше отдавна да са си легнали.

Като го видя, майка му извика зарадвано и скочи да го прегърне. Малките деца, които не разбраха какво става, също се разкрещяха. В залата настана хаос.

Минаха няколко минути, преди Магнус да успокои графинята дотолкова, че да може да ѝ каже, че шотландците не са успели да го убият. След това трябваше да покаже на най-малкия си брат и на момчетата Уинчестър и Херфорд белега на китката си — спомен от двубоя с един шотландец. Децата бяха толкова впечатлени, че чак му стана неловко.

Най-сетне се сети какво изискваха правилата на приличието и поздрави другите дами с поклон, комплименти и въпроси за здравето им и за състоянието на семействата им. Те го разпитаха учтиво за преживяното през войната. Магнус отговори с нищо незначещи думи и ги увери, че господ е милостив към делата на краля. През цялото време малките момичета го зяпаха с обожание. Зарадва се, когато Алуин го хвана за ръка и го отведе при високо момиче, което седеше тихо в един ъгъл.

Фридегунд, годеницата му.

Магнус беше готов да се наругае. Как не се сети по-рано, че тя беше четвъртата или петата дъщеря на граф Уинчестър — влиятелен благородник и доверен човек на краля.

Изведнъж Робърт застана между него и момичето и Магнус трябваше да го избута настрана, за да може да поговори с нея.

Подобно на повечето четиринадесетгодишни девойки, тя беше твърде плаха и не смееше да вдигне глава. Ала когато си позволи да го погледне, стана ясно, че беше хубавка, макар и не твърде разговорлива.

Зададе му обичайните учтиви въпроси за войната с шотландците. Чувал ли ги е да говорят на своя странен варварски език? Магнус отговори утвърдително и обясни, че повечето рицари в граничните области говорят английски или нормански френски, Фридегунд имаше сиви очи и дълга, гладка, наситено кестенява коса.

Като всички неомъжени девойки и тя не носеше було. Изглеждаше почти дете, но той беше виждал и по-млади невести. Изненада се, когато установи, че изобщо не му е интересно да си я представи без дрехи.

През цялото време я наблюдаваше със смръщени вежди.

Велики боже, той беше длъжен да се ожени за нея и да спи с нея, за да ѝ направи дете. Най-важната му задача беше да посещава редовно леглото на кестенявото момиче, за да имат наследници — това беше единствената причина двамата да станат мъж и жена.

Забеляза любопитния ѝ поглед.

— Какво ви е, сър рицарю? — попита изненадано тя. — Да не би да сте ранен? Или сте само уморен и изтощен от дългото пътуване?

Робърт също го гледаше странно.

— Да... — промърмори Магнус. — Трябва да призная, че съм доста изтощен, мадмоазел.

Тя сложи тясната си ръка върху лакътя му.

— Заповядайте, седнете при мен. Брат ви Робърт с удоволствие ще ви донесе чаша вино.

Робърт имаше вид, сякаш с удоволствие би изсипал голяма порция отрова в чашата, която трябваше да донесе. Фридегунд прогони лудуващите деца от пейката под прозореца и двамата седнаха. Малката ѝ ръка все още почиваше върху неговата. Робърт не се помръдна от мястото си и Магнус трябваше да му напомни за виното.

Тълпа момчета дотичаха възбудено при Магнус и го засипаха с въпроси за войната. Някои пожелаха да видят големия му меч. Фридегунд се премести по-близо до него и меко помилва белега на ръката му.

Магнус гледаше изпитателно брат си, който бързаше към тях с чашите вино. Годежът беше също така задължаващ като сватбата. Беше му ясно, че майка му желаше двамата да се сгодят официално, докато бяха в Честър. Войната ускоряваше много неща.

При мисълта, че ще стане годеник на това момиче, Магнус се почувства зле — защото сърцето му принадлежеше на друга. И това не беше всичко. Ако се оженеше за това момиче, Робърт щеше да го мрази до края на живота си.

Той взе чашата от треперещата ръка на брат си и му намигна окуражително. Робърт беше седемнадесетгодишен, едър и силен като големия си брат. През следващите дни крал Хенри щеше да го провъзгласи за рицар. Магнус отпи голяма глътка. Ако не предприемеше нищо, щяха да го сгодят и да го обвържат за цял живот.

След като удариха камбаните за среднощна служба, голямата зала постепенно се опразни. Благородниците и семействата им се оттеглиха в определените им стаи в кулите на Бийстън Касъл или в палатки около крепостта. Слугите започнаха да разчистват залата. Празни каруци влизаха през портите в крепостта, за да ги натоварят с нови запаси. В армейските лагери звучаха рогове.

Едайн стоеше до прозореца на своята стая в кулата и се взираше в мрака. Нощта беше безлунна и тъмна, но дворът на крепостта беше осветен с безброй факли. Оборски ратаи, слуги и нощни пазачи тичаха по работите си. Докато кралят гостуваше в крепостта, в голямата зала никога нямаше да настъпи спокойствие. Гласовете на кухненските прислужници се чуваха чак до кулата.

Тази нощ затворническата кула беше изпълнена с живот — в долните помещения бяха настанени гости. Крачките по стълбата обаче винаги свършваха преди най-горния етаж, където Едайн и лейди Друзила седяха и чакаха. След около час чуха да се приближават тежки стъпки, които спряха точно пред тяхната врата.

Дълго преди лейди Друзила да се е надигнала от постелята си, Едайн вече стоеше до вратата и чакаше нощният страж да въведе посетителите.

На прага застана нисък, набит мъж с широки рамене, леко замаян от алкохола, стиснал под мишница шахматна дъска. Следваше го тамплиерът Асгард дьо ла Герш.

— Е, мадмоазел, най-последно имаме възможност да се запознаем — изрече тежко Хенри Плантаженет, кралят на Англия.

19

— Маса — заповяда с властен жест кралят.

Асгард дьо ла Герш побърза да изпълни заповедта. Премести свещника и съдинките и сложи ниската масичка пред камината.

Едайн наблюдаваше тамплиера със смесица от радост и учудване. Асгард беше тук, в едно помещение с нея! От месеци можеше да го вижда само отдалече, когато минаваше през двора. Отблизо изглеждаше здрав и силен, сякаш се беше възстановил напълно. В плетената ризница и бялата туника с червен кръст изглеждаше като в началото на познанството им: величествен, красив като ангел.

Много ѝ се искаше да поговори насаме с него, да разбере какво беше преживял през последните месеци. И защо все още беше тук. Ала в присъствието на крал Хенри не посмя да го заговори.

Освен това, каза си горчиво тя, нямам представа какво мога да очаквам от него и дали мога да говоря свободно.

— Хмм — покашля се кралят.

Когато се обърна, Едайн видя, че Хенри вече е сложил дъската на масата и е подредил фигурите. Сега стоеше и я измерваше с поглед, като се поклащаше леко с ръце, пъхнати в колана.

— Злато — промърмори той и в очите му светнаха искри. — Златна кожа, златна коса. Наистина забележително. И смарагдовозелени очи. Трябва да призная, Дьо ла Герш, че не ви повярвах. — Погледът му обходи фигурата ѝ. — Не са ме излъгали, като ми казаха, че е необикновено красива.

Нещо в погледа му я вледи и тя се отпусна на колене. Синята рокля се разпротря по пода. Лейди Друзила беше изчеткала косата и, за да блести ослепително под светлината на свещите.

Кралят не сваляше очи от нея.

— Дьо ла Герш ми разказа, че сте от Ирландия — заговори тихо той.

— Не, милорд. — Едайн беше безкрайно изненадана. Защо Асгард бе казал това на краля? Или просто беше предал странната история на калдейския монах? — Аз съм сираче, сир. Била съм съвсем малка, когато са ме подхвърлили пред портата на манастира „Сен Сюлпис“. Добрите монахини ще потвърдят, че това е истината. Не зная нищо за родителите и семейството си.

Докато говореше, кралят обикаляше около нея и я оглеждаше от всички страни. Накрая спря пред нея, кимна и рече:

— От която и страна да идвате, момиче, тя вероятно е някое приказно място. Така предполага и Дьо ла Герш. Няма място на земята, което може да роди такава съвършена красота... Всъщност известно ли ви е, мадмоазел — попита след кратка пауза той, — че тамплиерите имат много интересни теории за вашата личност? Теории, които се опитаха да запазят в тайна от архиепископа на Англия. Бедните рицари от Свещения храм в Йерусалим са дълбоко разочаровани, че се изплъзнахте от опеката им. — Той се изсмя кратко. — Както виждам, вие помните всичко, което е станало там.

Едайн усети пронизващия поглед на тамплиера, но не вдигна глава.

— Асгард ми разказа също, че главният майстор на резиденцията в Единбург искал да ви изпрати при великия майстор на тамплиерския орден във Франция, където щели да проучат по-дълбоко изключителните ви способности със средствата на науката. В последния момент обаче Дьо ла Герш си спомнил за дадената пред мен клетва и ви помогнал да избягате.

Едайн не повярва на ушите си. Асгард бе казал на краля, че ѝ е помогнал да избяга? Не посмя да отговори и след кратко мълчание крал Хенри отиде до масата и седна.

Придърпа шахматната дъска към себе си и пререди фигурите.

— Трябва да знаете, че съм много радостен — добави той — от решението на Дьо ла Герш да изпълни задачата, която му възложих в Лондон. Помня, че беше в деня на свети Мартин. Рано сутринта го повиках в покоите си и му казах да ви намери и да ви доведе при мен.

Едайн остана на колене, тъй като не беше получила позволение да се изправи. Мускулите на лицето ѝ бяха толкова напрегнати, че изпитваше болка.

Мислите ѝ се надпреварваха. Наистина ли Асгард беше разказал на крал Хенри, че той я е спасил от тамплиерите? Как беше обяснил намесата на Магнус и бягството с циганите?

Нямаше сили да погледне тамплиера. Не можеше да повярва, че той е в състояние да извърти истината и да си припише чужди заслуги. В крайна сметка я намери граф Морли, бащата на Магнус!

Сигурно има причина за поведението му, опита се да си внуши тя. В никакъв случай не можеше да го изобличи в лъжа. Седмици наред се беше грижила за личните му потребности и го чувстваше като приятел. Ако не беше тя, щяха да го захвърлят в някой крайпътен ров, за да умре от раната си! Ако кралят узнаеше, че Асгард не е участвал в спасяването ѝ, сигурно щеше да се разгневи и да го накаже. Тя не искаше това да се случи. Крал Хенри беше известен с гневните си изблици.

От друга страна, Магнус също имаше право, когато ѝ напомняше, че тамплиерът беше взел парите на крал Уилям, за да плати откуп на шотландския клан в Лох Етив, но след това не я отведе при Уилям, а при тамплиерите.

Най-сетне Едайн вдигна глава. Асгард дъо ла Герш стоеше мирно пред господаря си в ризница и с меч, но без шлем и непокритата му коса блестеше. При вида на тези благородни черти ѝ беше много трудно да си представи, че тамплиерът не е олицетворение на рицарската чест и достойнство.

Кралят я погледна изненадано.

— Какво правите, момиче? Станете. — Той заповяда на Асгард да ѝ донесе столче. Лейди Друзила поднесе вино. Кралят ѝ пошепна нещо, тя направи дълбок поклон и се оттегли. Чуха я да обяснява нещо на пазачите, преди стъпките ѝ да заглъхнат надолу по стълбата.

Едайн седна на столчето. Между нея и краля беше само шахматната дъска. Хенри вдигна чашата си, украсена със злато и сребро, и отпи голяма глътка. Ръката му беше несигурна. От ъгъла на устата му потече вино и той го изтри с ръкав. После посочи фигурите, изработени от слонова кост и абанос. Бавността, с която премести няколко, показа, че беше пил доста.

Обърна фигурите от слонова кост към Едайн и запази за себе си черните.

Тя се взираше смаяно в шахматната дъска. Беше късна нощ, почти утро. С изключение на лакеите и кухненските прислужници, които тичаха насам-натам, всички спяха. Благородниците, войниците и гостите си почиваха от напрегнатия ден.

Едайн очакваше кралят да ѝ зададе същите въпроси като тамплиерите — да поиска да му предскаже бъдещето или да направи магия. Вместо това той ѝ предлагаше да поиграят шах.

Велики боже, може би наистина не искаше нищо друго! Кралете можеха да правят, каквото си искат. Можеха да си позволяват всевъзможни капризи, да се поддават на настроенята си.

Широката, силна ръка, покрита с лунички и червеникави косъмчета, взе един топ и го премести. Кралят се извърна настрана и заговори на Асгард:

— Знаете ли, Дьо ла Герш, някога в Линдфарн живееше отшелник, който предсказваше ходовете на шахматната игра. Много интересно, нали? Наредих да ми го доведат и му казах, че се интересувам от тайнствените връзки между природните закони, сътворени от господата, и желая да ги изследвам. Много вечери играхме шах. Естествено не казах на духовните си наставници, защото се боях от гнева им, ако узнаеха, че техният богопомазан владетел си губи времето с някакъв жалък отшелник. Човекът игра с мен няколко месеца, но духът му залиня и не беше в състояние да ми се противопоставя. Наложих се да го отпратя.

Той взе кралицата от слонова кост, погледа я известно време и ѝ я подаде.

— Наистина ли знаеше кой ще е следващият ви ход? — осведоми се тамплиерът.

— О, да — отговори кралят, без да го погледне. — Разбирате ли, тази способност на отшелника беше доста забавна, но беше единствената. Пажът ми, младият Дьо ла Клер, веднага заяви, че бил измамник. Твърдеше, че го видял да сменя фигурите.

Асгард смръщи чело.

— Какво беше вашето мнение, сир?

— Вече ви казах. — Кралят вдигна чашата си и тамплиерът побърза да я напълни. — Аристотел, гърците и египтяните, но най-вече привържениците на Заратустра са изследвали всички възможни природни явления, обаче келтите тук, в Англия, никога не са чували за

тях. Според нас те са били изключително изостанал народ, който не е имал никаква представа от алхимията, астрологията или така наречената магия. Келтите приписвали способностите, които притежавали, на някакъв приказен народ от древни времена, наричан от тях „малките хора“, и на „сидхе“ — съществата, които живеят в каменните кръгове и в старите гробници и се смятат за наследници на ирландските магьосници. За съжаление няма нито един жив човек, който да потвърди мнението им. Това е много обезкуражаващо. Аз прочетох Хермес Трисмегист, надявайки се да открия доказателства за херменевтичната традиция, поне в най-простата ѝ форма. Но не намерих нищо при тези диви племена.

Крал Хенри опря лакти на масата и огледа Едайн с високо вдигнати вежди.

— Според Дьо ла Герш вие не сте обикновена прорицателка, скъпа.

Едайн премести поглед от краля към тамплиера и обратно. Значи Асгард му беше казал и това?

В стаята се възцари тишина. Отвън се чу трополене на кола по калдъръма. Едайн сведе поглед към шахматната дъска.

— Простете, сир — изрече с ясен глас тя, — но аз не знам как се играе шах.

Кралят сякаш не я чу. Погледът му остана устремен към черно-бялата дъска.

— Направих ход с топа — каза най-после той и посочи черната фигура. — Правилата на играта предписват да преместите своя фигура на друго поле.

Едайн все още държеше в ръка царицата от слонова кост. Когато кралят замълча, тя усети някъде в главата си странно вибриране, тихо като бръмчене на пчела.

Погледна объркано фигурата. Кралят се приведе към нея с бдително изражение.

Едайн колебливо постави царицата в задното поле с фигури, близо до краля.

Внезапно изпита безкрайна умора. Умът ѝ се парализира от изтощение. Разумът ѝ отказваше да се концентрира върху играта на шах, отклоняваше се, изпълваше се с картини от празничната зала, с

образите на вдовиците, със спомена за одеждите, които бяха ушили с лейди Друзила, за да има Едайн елегантни дрехи за краля.

Тя знаеше, че е безсмислено да се извинява с умора, да обяснява, че в този късен час не може да играе шах. Под внимателния поглед на краля взе белия топ и го премести едно поле напред. Той не каза нищо. Ръката му остана за малко над дъската, после взе другия топ и направи ход с него. Тъй като не й хрумна нищо друго, Едайн направи същото. Кралят взе пешка и удари фигурата ѝ.

Едайн се взря стъписано в дъската. Ушите ѝ забучаха. При най-добро желание не можеше да си представи какво очакваше кралят от играта с момиче, което никога в живота си не беше виждало шах. Не разбираше ли, че тя местеше фигурите произволно?

Хенри се обърна отново към Асгард, който се бе привел над рамото му. Едайн затвори за миг очи и с мъка потисна прозявката си.

— Има и други начини за начало на партията — обясни кралят и вкара в игра коня.

Свещите догоряха и угаснаха. Асгард не направи опит да ги замени. Кралят стана, разбърка огъня с машата и добави дърва. Пламъците лумнаха по-силно. След като седна и огледа дъската, Хенри се намръщи учудено.

— Какво сте направили? — попита той.

Едайн не го чу. Когато той премести пешка, ръката ѝ се раздвижи сама, направи ход и го удари.

Тя въздъхна и опря глава върху ръката си. Челото ѝ тежеше непоносимо. Фигурите на шахматната дъска пред нея се движеха сами.

Прилича на бойно поле, каза си тя — две армии, които се сражаваха. Пешките бяха простите войници, които умираха със стотици или попадаха в плен. Малкото други фигури бяха рицарите, които пазеха царя и царицата.

Изведнъж ѝ стана ясно, че главната фигура в играта не беше царят, а царицата — тя обединяваше в себе си цялата мощ.

Защото въпреки избухливия си темперамент и въпреки гордостта си кралят беше готов да отстъпи и да носи кръста, който църквата му беше наложила като наказание за убийството на някогашния му приятел Томас Бекет, когото беше направил епископ на Кентърбъри.

Някъде много далеч се появи дребната фигура на крал Хенри — бос, с конопено расо, посипал главата си с пепел, — който вървеше

през белите и черните полета на шахматната дъска, точно както бяха поискали свещениците. Когато стигна до края на дъската, пред него внезапно изникна причината за сегашните му ядове — шотландският лъв, който заплашително размаха опашка. В последния момент обаче се укроти и легна в краката на Хенри.

— Виждате ли как играе? — попита тих глас. Той също идваше много отдалеч.

— Мадмоазел... — проговори тамплиерът, но другият глас го прекъсна.

— За бога, вижте лицето ѝ! — изсъска кралят. — Ако искате да ѝ кажете нещо, помолете я да ни разкрие какво вижда.

Пред очите на Едайн се водеха сражения. Кралицата излезе от кулата си и лицето ѝ изразяваше гордост и ожесточение. Тя размаха ръце и рицарите ѝ, двама черни и двама бели, се спуснаха да я защитят.

Бученето в ушите ѝ се усили.

О, небеса, крал Хенри никога нямаше да живее в мир! Младият крал, провъзгласен от самия него, беше заминал за Франция, за да се опълчи срещу баща си. Същото се отнасяше и за втория му син Джефри, съюзник на брат си. Следващият син, Ричард Лъвското сърце, беше предан на майка си, тя беше единствената жена, намерила място в сърцето му. В крайна сметка на трона щеше да се възкачи вечно мрачният принц Джон, най-младият син.

Кралят, който я наблюдаваше внимателно, попита тихо:

— Какво виждате, мадмоазел?

Тя се опита да подреди мислите си.

— Младите ще вземат златната корона от стареца, макар че той не им я дава. Кралят ще победи гордостта си. Папата ще му даде опрощение. Опрощение ще дойде и от онзи, който е мъртъв.

Хенри спря да диша. Лицето му почервения, побиха го тръпки.

— О, Томас — простена той, — никога ли няма да престане да ме преследва духът ти, никога ли няма да се отърва от неблагодарните си синове? Това е най-голямото ми желание!

Той посегна през масата и улови ръката на Едайн. Обърна я и извика.

В шепата ѝ беше офицерът от слонова кост. Кралят отвори пръстите ѝ със сила. Фигурата беше изцапана с кръв.

Пред ужасените им очи по златната кожа на Едайн потече кръв и се събра в червена локвичка на дъската.

Хенри Плантаженет я погледна втренчено. Светлосивите му очи бяха напълно ясни.

— Хайде, мадмоазел — настоя той с пресипнал глас. — Стигнахте дотам да ми кажете нещо, които никой не се осмелява да произнесе пред мен: Искам да чуя истината!

Думите му не прогониха страха ѝ. Нямаше сили да го погледне. Армиите на шахматната дъска продължаваха да се сражават, но много скоро щяха да спрат. Офицерът от слонова кост лежеше самотен в шепата и, от тялото му се стичаше кръв.

— Младият крал, принц Хенри, е мъртъв — прошепна Едайн.

— Какъв позор! Не мога да разбера защо трябва да оставите тук всички красиви рокли, които ви ушихме! — оплакваше се жената на надзирателя. — Имате най-прекрасните дрехи в цяла Англия, а трябва да ги оставите тук, където няма жена с вашата красота. Те са достойни единствено за вас, скъпа!

Изпълнена с недоверие, тя проследи как двамата пазачи на кулата отнесоха кошницата с вещите на Едайн при войниците, които чакаха отпред с храна за пътуването, топло одеяло и овча кожа за седлото.

Лейди Друзила отчаяно кършеше ръце.

— Нищо... нищо не ви е позволено да вземете, бедно дете — изохка тя. — „Там, където отива, не й трябва модни дрехи“ — това беше всичко, което ми каза управителят.

Едайн знаеше какво става. Целият замък бе чул гневния изблик на краля. Казаха, че това бил един от пристъпите, при които Хенри се търкалял по пода и се удрял с юмруци.

Отначало кралят не повярва на вестта за смъртта на големия си син, принц Хенри. Хвърли окървавената фигура в огъня и заяви, че не искал да слуша повече празни приказки. Изрева, че тамплиерите са го измамил. Било голяма грешка да дойде при нея и да слуша дрънканиците ѝ.

Това беше преди един ден и една нощ и вече нямаше значение. Защото куриерът от Франция вече бе донесъл новината, че младият принц Хенри, който трябваше да управлява заедно с баща си, но се опълчи срещу него, наистина е починал от дизентерия.

Отрова, шепнеха много хора в крепостта. Слухът не се задържа дълго. Цяла Франция потъна в траур. Градовете Манс и Руан, които подкрепяха Хенри срещу баща му, едва не започнаха война помежду си за честта кой да погребее тялото му. Бертран дьо Борн, най-известният трубадур от Аквитания, веднага възпя младия Хенри в пламенни

слова. Не знаеха само как е реагирала Елеонор, която все така беше затвори ида в своята кула.

Дни наред град Честър и Бийстън Касъл бяха белязани от траур. Близките до краля разправяха, че бил постоянно пиян и изпълнен с неутешима болка. Въпреки че не се разбираше със сина си и бе предаден от него, Хенри обичаше своя наследник. Робърт Бюмон, граф Лестър, един от най-доверените хора на краля, и Джилбърт Фолиот, епископът на Лондон, не успяха да го успокоят, нито да го убедят, че трябва да се върне в столицата. Войната на север също претърпя обрат, защото крал Уилям Шотландски загуби в лицето на принца своя най-важен съюзник.

В крепостта се носеха всевъзможни слухове, изказваха се най-различни предположения. Графовете Херфорд и Норфък изведоха армиите си от лагера с надеждата да предприемат изненадващо нападение срещу шотландците, докато новината за смъртта на принца беше още прясна.

Пътищата бяха безнадеждно задръстени. Въпреки това кралските рицари получиха заповед веднага да отведат мадмоазел Едайн.

Управителят лично дойде в стаята ѝ в кулата, за да я извести, че кралят няма да я прати на кладата за магьосничество, дори няма да я затвори в подземията на Бийстън Касъл. От уважение към манастирското ѝ възпитание щял да я върне в манастира „Сен Сюлпис“. Също така бедна, както е излязла от него, само с дрехите на гърба си.

Въоръжените мъже, които дойдоха да я вземат, ѝ дадоха само малко време да се приготви за пътуването. Молбите не смекчиха сърцата им. Малкото нещо, които Едайн наричаше свои — кожената наметка, гребен, огледало, бельо — се събраха в една кошница. Жената на надзирателя стоеше сред красивите рокли, разпръснати по пода, и се оглеждаше безпомощно.

Едайн я повика настрана.

— Непременно трябва да изпратя вест на Магнус Фицджулиън. Бихте ли направили това за мен? Знам, че той е тук, в крепостта, защото го видях на празника. Скъпа лейди Друзила, ще ми направите ли услугата да му съобщите, че по заповед на краля се връщам в манастира „Сен Сюлпис“? Да можех поне за кратко да поговоря с него!

Възрастната жена я погледна смаяно.

— Синът на Морли? Но той бе сгоден за дъщерята на граф Уинчестър!

Едайн се сгърчи, сякаш я бяха ударили. Не знаеше нищо за това. Беше изрекла молбата си импулсивно. Магнус! Наистина ли беше сгоден?

— Ах, момиче! — Жената на надзирателя я прегърна утешително. — Не гледайте така нещастно! Толкова се привързах към вас, че не понасям да ви гледам да страдате. — Тя изтри сълзите от очите ѝ. — Опитайте се да видите доброто, мила моя. Поне сте жива и не ви изпратиха на кладата.

Рицарят на вратата ги подкани да бързат.

Едайн се загърна в наметката си. Магнус беше сгоден! Нито веднъж не дойде при нея, нито се опита да открие къде са я затворили.

— Да, права сте — промълви тя, опитвайки се да се овладее. — Поне съм още жива.

Излезе навън след лейди Друзила. Валеше студен дъжд. С многото войници по пътищата сигурно щеше да мине дълго време, преди да оставят града зад себе си.

Пред стълбата чакаше ескортът ѝ: двама рицари от личната гвардия на крал Хенри и малкият рус паж. Като видя още един ездач, загърнат в тъмна наметка, под която се криеше бяла туника с червен кръст, сърцето ѝ направи огромен скок.

— Сър Асгард! — Когато тамплиерът слезе от коня, Едайн изтича насреща му. Взе ръката му и потръпна от допира до леденостудените пръсти. Дося ѝ се да го прегърне. — Не съм ви виждала, откакто кралят... от онази нощ... — Гласът ѝ замря.

Случилото се беше толкова ужасно, че тя все още не смееше да го оформи в думи, дори пред Асгард, който беше присъствал. Отново се запита дали той знаеше, че в такива ситуации тя няма никаква власт над поведението си и не съзнава какви последствия биха могли да имат думите ѝ. Поне сто пъти след това си беше пожелавала кралят да не е идвал при нея. В крепостта се говореше, че Хенри бил съкрушен и никога вече нямало да стане от постелята си.

Тамплиерът я отведе настрана от другите и заговори тихо:

— Имам добри новини. Кралят се възстановява и скоро ще тръгне за Лондон. Граф Лестър, който се грижи за него, ме увери, че

Хенри не ви се сърди. Иска само веднага да се върнете в манастира, където ще сте на сигурно място.

„И където той никога няма да ви види отново.“ Не беше нужно да го казва.

Тя прочете в сините му очи какво означаваше това — до края на живота си щеше да остане в манастира.

— Ще ме придружите ли, сър Асгард?

За момент повярва, че на устните му се е появила усмивка.

— Да, мадмоазел — беше всичко, което отговори.

Тя въздъхна, благодарна за приятелството му. Както правилно беше отбелязала лейди Друзила, трябваше да се радва, че е останала жива. Можеха да я убият с камъни или да я изгорят на клада като вещица.

Тамплиерът ѝ помогна да възседне красив малък кон. Тя се обърна към него и за пореден път изпита възхищение от класическата му красота.

Магнус — изплака внезапно сърцето ѝ.

Как да го остави сам тук и да отнесе със себе си само спомена за последната им среща на банкетата? Едновременно с това си представи пропастта, която лежеше между сина на графа и бедното сираче.

Трябваше да напрегне цялата сила на волята си, за да победи копнежа, който заплашваше да я разкъса. За щастие имаше до себе си човек, на когото можеше да се довери. Успокоена, Едайн обърна коня си, за да последва Асгард — приятеля, който щеше да я върне в „Сен Сюлпис“.

Обърна се за последен път, за да помахна на лейди Друзила, която стоеше обляна в сълзи пред вратата на кулата.

Късно следобед дъждът бе превърнал пътищата, които извеждаха от Честър, в кални локви. Армията напредваше твърде бавно, но малкият отряд нямаше никаква възможност да я заобиколи. Крайпътните ханове бяха препълнени. Асгард се движеше зад армията на граф Норфък. Непосредствено пред него бяха въоръжените отреди от Източна Англия.

Рицарите на графа бяха в мрачно настроение. Принц Хенри беше популярен не само във Франция, но и в Англия, и смъртта му потискаше духовете. Изказваха се най-различни предположения за по-нататъшния ход на войната в граничните области. Беше съмнително

дали Уилям Лъвът ще продължи да се бие, след като младият крал Хенри беше мъртъв, а враговете на баща му, непокорните английски барони, бяха победени.

Едайн яздеше непосредствено след Асгард и двамата кралски гвардейци, за да чува разговорите им.

— Сега претендент за трона е принц Джефри — каза един от тях. — Благодарение на онази стара кобила, кралицата, имаме достатъчно принцове. Ако се случи нещо с Джефри, идва редът на Ричард, а след него е малкият Джон. Знаете ли, че го наричат „безземния“?

— Обаче никой от тях не може да се мери с принц Хенри — възрази другарят му. — Джефри винаги е стоял в сянката на брат си. Верни са думите на трубадурите, че изгубихме добър крал. Той съчетаваше красотата на майка си със смелостта на баща си.

Асгард забави ход, докато се изравни с Едайн.

— Как сте? — попита съчувствено той.

Тя вдигна глава към него. Ситният дъждец се стичаше на перли по лицето му, плетената ризница блестеше. Той знаеше, че тя бе чула разговора.

Ако трябваше да му отговори честно, щеше да му каже, че умира от глад и иска да знае къде ще нощуват. И да го попита дали ще намерят място в някой хан. Вече няколко часа бяха на път и всички бяха мокри и премръзнали. Но не искаше да се оплаква; все пак те не бяха нито по-добре, нито по-зле от стотиците войници наоколо.

— Добре съм, сър Асгард — отговори тихо тя.

В ясните сини очи светна кратка искра. Кимна ѝ и отново насочи коня си към рицарите. Едайн въздъхна.

Какво щастие, че Асгард дьо ла Герш щеше да я придружи до „Сен Сюлпис“. Той щеше да я закриля и нямаше да позволи да ѝ се случи нещо лошо — нали така ѝ беше обещал онези вечер в Единбург, когато стоеше пред вратата ѝ.

Трябваше да благодари на краля, че беше изпратил Асгард да я пази — това ѝ стана ясно още същия ден. Половин дузина рицари, които бяха част от авангарда на Норфък, решиха да задминат малката им група. Очевидно бяха закъснели, защото се бяха отбили „за малко“ в една крайпътна кръчма. Най-младият беше толкова пиян, че едва се държеше на седлото.

— Поздравявам ви, тамплиере — извика един от рицарите и устреми поглед към Едайн. — Защо сте толкова далеч от Светите земи? Да не сте сбъркали пътя?

На това място пътят беше много тесен и минаваше през малка река. Едайн и хората на краля бяха обкръжени от пешаците на Норфък, в голямата си част крепостни от севера, въоръжени само с копия и пики. Войниците спряха на брега на реката, за да събуят ботушите си. Като селяни те знаеха колко трудно се върви с мокри ботуши.

Асгард не реагира на думите на пияния, по лицето му не трепна дори един мускул. Преведе малката си група покрай мъжете, които прекосяваха реката. Рицарите препуснаха с дивашки викове и изпръскаха всички наоколо. Щом излязоха на отсрещния бряг, един се обърна и улови юздите на коня на Асгард.

— Хей! — извика той. — На вас говоря, тамплиере! Това ли е момичето, за което говори цяла Англия?

Другарят му посегна към коня на Едайн, а третият рицар свали качулката от главата ѝ. При вида на нежното лице и водопада от златни коси околните нададоха възхитени викове.

— Тя е, тя е! — извика първият. — Значи благородният тамплиер е приел да стане сводник на стария Хенри!

Водачът смушка коня си с шпори.

— Къде я водите? — попита дръзко той. — Ние имаме сребро. Оставете ни я за час и...

Не можа да довърши предложението си. Юмрукът на Асгард се стрелна напред и го улучи в корема. Ударът беше толкова силен, че рицарят се строполи от коня и падна в калта. Приятелите му, твърде пияни, за да реагират на светкавичното нападение, му се притекоха на помощ едва когато се надигна, ругаейки. Един от кралските гвардейци извади меч си, наведе се от седлото и с добре прицелен удар го събори отново.

Междувременно Асгард преследваше другите двама. Свали единия от седлото и го пусна в реката. Другият бе улучен от страни по шлема с железен юмрук и увисна безпомощно на шията на коня си.

Всичко свърши за минути, без да се пролее кръв. Рицарят от кралската гвардия прибра меч си. Асгард изобщо не бе извадил своя.

Вторият гвардеец грабна Едайн и изведе коня ѝ на високия бряг. Едайн бе успяла да запази самообладание и не беше извикала нито

веднъж, но сега се разтрепери с цялото си тяло. Рицарите предложиха да я купят със сребро — грозните думи отекваха болезнено в ушите ѝ. За един час с нея, тримата заедно.

Значи всички знаеха, че е била в Честър при краля. В армията слуховете се разпространяваха с невероятна бързина.

Когато отново излязоха на пътя, Асгард тръгна редом с нея. След като я погледна в лицето и забеляза треперещите ѝ рамене, той я обгърна с една ръка и я сложи пред себе си на седлото.

Бойният кон беше огромен и Едайн се почувства като върху планина. Първо спря да диша, после с тиха въздишка се отпусна на гърдите му. През дебелия бяла туника и плетената ризница усещаше движенията на силното му тяло.

Много скоро престана да трепери.

След Хелсби намериха подслон за през нощта у един селянин, който поиска безбожно много, за да ги настани в плевнята над обора. По пътя за Мърси не беше толкова оживено — армиите от Честър се отклониха на изток, за да прережат пътя на шотландската войска, която според слуховете била проникнала много навътре в английската територия.

Едайн беше смъртно уморена. Не беше свикнала да седи толкова дълго на седлото и когато слезе, краката ѝ бяха изтръпнали. След като огледа изпитателно пътничката и скъпата ѝ наметка, жената на селянина ѝ предложи да спи до огъня в кухнята, но Едайн отказа. Не се страхуваше да спи при рицарите, щом Асгард беше наблизо. Хората на краля бяха французи, анжуйци, като повечето от охраната на Хенри Плантаженет, и не се смесваха с другите. Едайн вече знаеше имената им: Жискар и Дени. След като отдадоха дължимото на топлата вечеря, приготвена от селянката, всички се оттеглиха в плевнята. Русият паж се сви на кълбо в сеното и веднага заспа.

Когато се стъмни, дъждът спря, надигна се топъл, влажен вятър, който предвещаваше пролет. Увита в наметката си, Едайн лежеше в сеното и се вслушваше в свиренето на вятъра. Съвсем близо до нея, между пажа и двамата анжуйци, Асгард бе застанал на колене и се молеше. В плевнята цареше мрак, защото селянинът не позволи да запалят свещ. Едайн виждаше само отблясъка на бялата туника с тъмен кръст и светлата коса на тамплиера.

Молитвата му продължи необичайно дълго и тя се запита за какво се молеше толкова дълго и толкова пламенно. И дали този необичайно красив мъж наистина намираще удовлетворение в живота на монах.

Нарочно употреби думата „удовлетворение“, защото съзнаваше, че „щастие“ е неподходяща. Съвършеното лице не издаваше вътрешните му вълнения, но тя знаеше, че той не се радваше на живота си. От друга страна, това беше характерно за монасите — никой от тях не излъчваше преголяма веселост.

Най-сетне Асгард привърши молитвата си и стана. Наведен под ниския таван, свали грижливо туниката и плетената ризница. Нареди ги в сеното заедно с меча и колана, легна до тях и се уви в синята наметка.

— Сър Асгард? — повика го тихо Едайн, преди да е затворил очи. Той обърна глава към нея и погледът на сините очи я накара да занемее.

Какво всъщност искаше да му каже? Че го смята за приятел? Припомни си дните, когато се грижеше за него — миеше го, преобличаше го, хранеше го, носеше му гърнето. Можеше ли да му каже, че усеща как под безупречната, образцова външност той се чувства безкрайно самотен?

И аз съм самотна, каза си тъжно тя. Трябваше да поговори с някого, преди да се върне в манастира, където завинаги щеше да бъде отделена от света. Животът ѝ щеше отново да претърпи промяна. Кралят я изпращаше на заточение, защото беше използвала способностите си, за да му каже, че синът му е мъртъв. Все пак Хенри беше милостив. Дори в най-голямата си болка не я нарече „вещица“ и ѝ разреши да продължи да живее.

— Знаете ли, мисля, че в сеното има мишки — промълви тихо тя. Асгард опря глава на ръката си.

— Ще отида при селянина и ще го помоля да ми даде котката си — отвърна с усмивка той. — Всички селяни имат котки.

— Не... не, благодаря. — Трябваше да знае, че той ще ѝ предложи помощта си. — Не е толкова страшно.

Отпусна се отново по гръб, разбрала, че разговорът с Асгард не можеше да облекчи мъката ѝ. Трябваше ѝ Магнус. Къде беше той, защо я изостави?

Той е сгоден, напомни си горчиво тя. Представи си с всички подробности как любимият ѝ прекарва часове с момичето, как двамата разговарят и танцуват. Беше ѝ казал, че е участвал в много турнири и пише поезия. Сигурно вече беше написал няколко стихотворения за прекрасната си годеница и ѝ ги четеше в градината. Сигурно се готвеше да участва в турнир, за да ѝ покаже уменията си.

Но годежът няма да го задържи далече от войната по границата, каза си тя и се учуди на злобата си. Когато шотландските войски проникнат още по-навътре в Англия, той ще напусне Честър с армията на баща си и ще потегли на изток.

Далече от нея.

Забеляза, че Асгард все още очакваше да му каже защо го бе повикала, но не беше способна да говори. Обърна се на другата страна и скри лице в ръцете си, защото не искаше никой да чуе плача ѝ.

Северно от Уигън пътищата бяха пусти и пренощуваха спокойно в голям крайпътен хан с отделни помещения за благородниците и за простолудието. Асгард плати за добро обслужване: дадоха им пейки и одеяла точно до огъня.

В хана имаше специална стая за жени с две големи легла. Едайн я сподели с жената на местния мелничар и две дами, роднини на тукашния барон, който бяха на път към Лондон. Колкото повече приближаваха манастира, толкова повече ставаха хората, които бяха чували за нея. Когато Айво дьо Брийс я отведе от „Сен Сюлпис“, монахините протестираха шумно и новината скоро се разпространи из цялата област.

Жената на мелничаря, която отиваше с мъжа си в Честър с товари брашно за армията, разказа на Едайн, че момичето от манастира се намирало в кралския двор в Бийстън Касъл и кралят го удостоил със специалното си внимание.

Двете възрастни дами я разпитаха подробно за смъртта на младия принц и как крал Хенри е приел съкрушителната вест.

— Откакто кралят затвори кралицата, животът се промени — заключи едната. — Елеонор Аквитанска успяваше да го обуздава и сега целият двор усеща липсата ѝ. Ако Хенри беше позволил на момчето да управлява с него, както обеща, днес младият Хенри щеше

да си живее мирно и щастливо в Англия, вместо да се прехвърли в Нормандия и да започне война срещу собствения си баща.

Другата дама чакаше нетърпеливо сестра ѝ да млъкна за малко.

— Вярно ли е — изграчи развълнувано тя, — че младият крал бил отровен? В нашия край не се говори за нищо друго.

Едайн поклати глава. Все още не можеше да говори за младия Хенри. Споменът за нощта, когато бе видяла смъртта му, беше прекалено мъчителен.

Като видяха лицето ѝ, лелите на барона се спогледаха многозначително.

— Къде отивате сега? — попита едната. — Сигурно следвате богопомазания крал Хенри? Казват, че омразата, която хранят към него французите, не му позволява да присъства на погребението на сина си. Затова решил да се хвърли в битка с шотландците.

За момент Едайн затвори очи. Очевидно всички в Англия я смятаха за метреса на краля.

— Връщам се в манастира „Сен Сюлпис“, където отраснах. Вероятно отново ще обучавам малките послушнички — отговори с пресекващ глас тя.

Жените огледаха кадифената рокля и кожената наметка и кимнаха недоверчиво. Ала когато Едайн излезе от общата стая, едната заяви:

— Момичето е извънредно красиво, но Хенри явно е останал недоволен. Много бих дала да науча защо я връща в манастира.

В малкото, почти пусто общо помещение младият прислужник току-що беше сервираше на двамата кралски гвардейци пушена херинга, хляб, сирене и бира. Малкият рус паж и Асгард не се виждаха никъде.

Едайн помисли малко дали да се присъедини към Жискар и Дени, за да вечеря с тях, но като видя, че разговаряха оживено, отиде до вратата и излезе в нощта.

Зад сградата беше ямата с кухненски отпадъци, където мъжете се облекчаваха. Зад нея се виждаше дървен навес с клозети — в провинцията те бяха най-обикновени дупки, над които човек трябваше да се разкрачи.

Вятърът беше хладен, но все още миришеше на влажна пръст, трева и пролет. Едайн застана под голите клони на един дъб и се загледа в последната червеникава светлина, която бавно изчезваше зад хоризонта, и в първите звезди, които блещукаха на небето като сребърни копчета. Дълго преди да го види, усети, че някой се приближаваше.

— Не мърдай — произнесе тих глас.

— Магнус! — изплака задавено тя.

— Ти си, наистина си ти! — Гласът му беше съвсем близо, изпълнен с облекчение. Той я прегърна устремно и с другата си ръка свали качулката ѝ. — Дълго чаках да видя блясъка на косите ти в мрака. — Пръстите му се заровиха в златните къдрици. — Господи, търсих те като луд! Надявах се тамплиерът да подири подслон в някой хан, след като армиите се отклониха на изток. Два дни! Не мога да повярвам, че те намерих.

— Ти винаги ме намираш.

Тя се сгуши във влажната му наметка, прегърна го и вдъхна дълбоко миризмата на кон и пот, която струеше от тялото му.

Този път не го беше повикала, той дойде сам. Годежът му означаваше край на връзката им. Въпреки това не знаеше как да му обясни, че трябва да се върне в „Сен Сюлпис“.

В момента това очевидно не го интересуваше. Стоеше пред нея, голям и силен, изпълнен с желание и копнеж, които само тя можеше да задоволи. Взе лицето ѝ между студените си, едва забележимо треперещи ръце и покри очите, носа и устата ѝ с парещи целувки, които я оставиха без дъх.

— Кълна се в божието име, Едайн, ти си най-прекрасната жена на земята — зашепна трескаво той. — Ти си моето сърце и моята душа. О, любов моя, как можех да те оставя да си отидеш, без да се сбогуваме? Без да се любим за последен път! Щях да умра хиляда пъти. А ти? Как можа да напуснеш Честър — продължи по-високо той — и да накараш дебелата жена на надзирателя да ми извести, че се връщаш обратно в манастира!

Едайн се вкопчи в него, замаяна от думите му. Всичко беше погрешно. Не знаеше какво бе очаквала. Изпитваше диво, неземно блаженство, че той бе дошъл, беше тук с нея, прегръщаше я и я целуваше. Единствено Магнус беше в състояние да я намери сред бушуващата война.

Ала всичко, което ѝ каза, беше, че е изминал целия дълъг път от Честър дотук само за да се любят за последен път. Точно това бяха думите му. За да се потъркалят за последен път в сеното.

Тя поиска да го отблъсне, но той я притисна още по-силно до себе си, зарови лице в косите ѝ и промърмори, че трябвало да си потърсят местенце, където никой няма да ги види.

Едайн мразеше собственото си задъхване, горещото, почти болезнено желание, което той предизвикваше у нея. Магнус беше сгоден и следователно загубен за нея.

Когато развърза шнурите на корсажа ѝ, тя го отблъсна гневно.

— В името на всичко свято, нима ще се любим тук, в задния двор, под дърветата! — изфуча тя.

— Не. — Той свали неохотно ръцете си. — Ела с мен.

Едайн се загърна в наметката си и се запъти след него към складовете в задната част на двора.

— Влез тук — каза той и блъсна вратата с крак.

В склада беше пълно с чували брашно, натрупани до тавана, до тях бяха наредени бъчви с ябълково вино. Магнус опипа лавицата до вратата и намери свещ и запалка.

— Какво ще правиш? — Едайн се опитваше да различи нещо в мрака. — Нали ще ни открият!

Когато запалката щракна, той ѝ се ухили широко. Свещта нарисова очертанията на телата им на стената.

Магнус се отпусна върху близкия чувал с брашно и я привлече към себе си. Светлината на свещта превърна лицето му в смес от светли и тъмни шарки. Последните седмици бяха оставили тънки бръчици около очите и ъглите на широката, изкусителна уста.

— Като видях Дьо ла Герш в двора, веднага разбрах, че си тук — заговори дрезгаво той. — Знаеш ли, че два дни не съм затворил очи нито за миг и така изморих коня си, че трябваше да си купя нов, защото непременно исках да те намеря! — Отвори корсажа на роклята ѝ и зарови червенкосата си глава между гърдите ѝ. — Дадох сребро на гостилничаря, за да не влиза в склада — обясни приглушено той. — После отидох под дърветата да те чакам.

Едайн се взираше като замаяна в косата му. Това беше Магнус, какъвто го познаваше, нагъл, самоуверен, син и наследник на граф Морли. Никой не смееше да отхвърля желанията му.

— Уведоми ли годеницата си, че тръгваш да ме търсиш? — попита меко тя. — За да ме любиш за последен път, както ти самият каза, преди вратите на манастира да се затворят завинаги зад мен?

Той я погледна с потъмнели от страст очи.

— Едайн, моля те...

Тя го отблъсна, свали роклята от раменете си, пусна я в краката си и отстъпи крачка назад. Бавно развърза шнуровите на фустата си.

— Аз те обичам, но ти си недостоеен за мен, Магнус Фицджулиън. — Вирна брадичка и продължи: — Спаси живота ми, дори два пъти, и аз ти благодаря. Все още си мислиш, че стоиш много по-високо от бедното сираче, което цяла Англия вече нарича вещица. Но още от самото начало недостойният беше ти, не аз!

— Едайн, скъпа моя — простена задавено той.

Голото тяло сияеше под светлината на свещта. Едайн разпусна косата си и златните къдрици скриха голотата ѝ от жадния му поглед.

Той посегна към нея, но тя се отдръпна.

— Исусе, защо не ми вярваш! Ти си единствената ми истинска любов и никога не бих ти причинил болка. — Когато тя го погледна недоверчиво, думите избликнаха като поток от устата му: — Велики

боже, няма ли поне да ме изслушаш! В нашето съсловие браковете не се сключват на небето, а между главите на влиятелните семейства. Кралят подписва всеки брачен договор. За да те запазя, трябва да се изправа не само срещу баща си, но и срещу законния ни владетел Хенри!

С отчаян жест той зарови пръсти в късо подстриганата си грива и като видя стъписаното му лице, Едайн беше готова да се засмее.

Тя се настани върху него и започна да откопчава железния му нагръдник. Той ѝ бе казал, че е единствената му любов, че сърцето и душата му ѝ принадлежат, но нито веднъж не каза, че я обича. От друга страна обаче, беше яздил два дни, за да я намери, да я люби за последен път. Не знаеше в какво да вярва.

Магнус изрече някакво проклятие, скочи, смъкна бронята си и небрежно я хвърли на пода. Последваха я жакетът и панталоните. Седна отново и сложи Едайн върху себе си. Ръцете му обхванаха дупето ѝ.

— Какво искаш от мен, Едайн? — попита дрезгаво той. Краката му разделиха бедрата ѝ и коравият му член докосна нежната ѝ плът. — По дяволите, заради теб прекосих планини и морета, крадах храна, спасих живота ти, излязох съвсем сам срещу проклетите тамплиери и спечелих. Още доказателства ли искаш? Знаеш ли, има дни, в които съм убеден, че не мога да живея без теб, че трябва постоянно да те виждам и чувам, да усещам близостта ти. Кълна ти се, че съм готов да те ощастливявам с тялото си във вечността, ако това изобщо е възможно за смъртен.

В погледа и гласа му имаше толкова много отчаяние и страст, че Едайн не намери какво да отговори. Все още над него, тя се наведе да целуне раменете и гърдите му. Голото му тяло я заплениваше: грациозно и нежно и в същото време силно и мускулесто, безкрайно мъжествено.

— Искам да ме любиш — пошепна в ухото му тя.

Устните ѝ завладяха устата му. Целувката беше различна, много по-възбуждаща, отколкото при първата им прегръдка. Тя знаеше, че той се чувства по същия начин. Тръпката, която премина по устните ѝ, завладя цялото му тяло. Той простена и силно я притисна към себе си, за да усети топлата гола кожа.

След малко устните му се отделиха от нейните, за да оставят пареща следа по горната част на тялото ѝ. Пръстите му се плъзнаха по гърдите ѝ, но скоро бяха заместени от устните.

Нежните милувки и усещането на зъбите му запалиха пламък в утробата ѝ. Тя се вкопчи в гъстата червена коса и от гърлото и се изтръгнаха тихи звуци на възбуда. Надигна се с готовност, за да го посрещне, когато пръстите му предпазливо проникнаха във влажната ѝ утроба.

— Искаш ли ме, Едайн? — Погледът му беше замъглен, тялото му трепереше от желание. Устните им се намериха в страстна целувка. Той се отдели отново от нея и пошепна: — Любима, приеми ме в себе си, люби ме.

Ръцете му се ключиха около гърдите ѝ, палците се плъзнаха по зърната, после се спуснаха към бедрата ѝ и тялото ѝ запламтя като в треска.

Свещта трепкаше и съскаше. Сенките по стените се удължиха. Този път нямаше облачета златен прах, нито миризма на летни цветя. Обкръжиха ги други, също така приятни аромати. Покрай бъчвите с вино се извиха розови изпарения като разкъсана мъгла в гората. Едайн се предаде на желанието си. Отпусна се върху него и когато той изпълни утробата ѝ с мощен тласък, извика от наслада.

Веднага я обзе сляпо, неудържимо желание, което я накара да забрави всичко около себе си. Продължи да се движи върху него, докато светът се завъртя и разрушителният огън на страстта изпепели всички мисли и усещания в тялото ѝ.

Магнус, повлечен от екстаза ѝ, пъшкаше тежко и се движеше със същата необузdana сила. Отново стигнаха заедно до най-високото, замайващо удовлетворение.

Едайн падна тежко на гърдите му. Опитвайки се да си поеме дъх, Магнус изстена:

— Свети отче в небесата! Едайн?

Тя не беше в състояние да отговори. Както и предишните пъти, сливането им беше поразяващо преживяване, което я разтърсваше до дън душа. Отговори на погледа му и след малко попита задъхано:

— Как се чувстваш?

Той се покашля.

— Не знам...

Двамата дълго се гледаха мълчаливо, докато дъхът им се успокои. После изведнъж избухнаха в смях.

Той скри лице между гърдите ѝ и тя виждаше само късо подстриганата му коса. Трепереше с цялото си тяло, влажно от потта на любовта. Представата, че скоро ще го напусне, беше непоносима.

Но трябваше да го направи.

Поспаха малко, после се любиха отново. От свещта остана само локвичка восък. Неуморната страст на Магнус всеки път вдъхваше сила на Едайн да ѝ отговори със същата сила. Той я държеше в обятията си, сякаш никой и нищо на света не можеше да ги раздели.

Когато постепенно дойдоха на себе си, двамата дълго лежаха прегърнати, поразени от неописуемото удоволствие, което си даряваха един на друг. Едайн нежно помилва потните му рамене, пръстите ѝ се плъзнаха по гърба към тънкия кръст и твърдото задниче. Той въздъхна доволно.

Наслаждаваха се на всяка секунда от близостта си, на безграничното щастие, което изпитваха. Едайн първа чу как някой извика името ѝ от задния двор на гостилницата.

Посегна към наметката си. Какво беше това? Наистина ли я търсеха?

Света майко божия, сигурно беше минало много време и Асгард и двамата анжуйци не можеха да я намерят! Тя помилва нежно рамото на любимия си.

— Магнус!

Той вдигна глава от гърдите ѝ и се послуша. В следващия миг беше на крака.

— По дяволите! Как смеят...

Грабна плетената ризница и я навлече на голо. Намъкна панталона и точно когато посегна към меча си, вратата се отвори с трясък.

Едайн се сви върху чувалите с брашно и едва успя да се покрие с кожената наметка. В склада нахълтаха Асгард дьо ла Герш и двамата кралски гвардейци.

Въпреки че в помещението цареше мрак, тамплиерът я видя веднага и очите му се разшириха от изненада. Устните му се раздвижиха. Едайн се уви по-плътено в наметката и извърна глава, за да не гледа в обвиняващите сини очи. Един от рицарите се изкиска.

Тамплиерът бързо си възвърна дар слово.

— Нима наистина сте повярвали, че този... този самонадеян хлапак ще се ожени за вас? — Когато Едайн поклати глава, гневът му избухна като буря. — Света майко божия, това е много по-страшно! Значи съзнателно сте извършили грях.

Магнус се озова с една крачка до него, вдигна меча си и опря острието в гърлото му.

— Излезте оттук, Дьо ла Герш — изсъска той, посочи анжуйците и добави: — И вземете тези двамата със себе си.

За първи път Асгард го погледна право в очите.

— Вие я опозорихте — беше всичко, което каза. Едновременно с това извади меча си.

Помещението беше твърде малко за двубой с мечове. Когато Магнус замахна, рицарите светкавично се отдръпнаха назад. Едрият тамплиер парира удара и излезе заднешком в двора. Магнус го последва, като нападаше непрекъснато.

Едайн и двамата анжуйци се втурнаха подире им. Противниците се нахвърляха ожесточено един върху друг, без да се съобразяват с мрака и възможните препятствия. Глухото пшкане, виковете и звънът на мечовете привлякоха любопитни, които донесоха факли от гостилницата.

Едайн притисна ръка към устата си и простена.

И двамата бяха едри и силни, опитни бойци. Асгард беше напълно облечен, с броня и шлем. Магнус беше бос и гол под ризницата, ала се биеше като дивак от планините, със същото животинско настървение, което беше видяла пред резиденцията в Единбург. Любопитните зрители, образуващи полукръг около биещите се, ги насърчаваха с въодушевени виковете.

Едайн се втурна към Дени и Жискар и ги помоли да разделят противниците, но кралските рицари категорично отказаха. От гостилницата излизаха все повече хора.

Нямам възможност да спра двубоя, осъзна Едайн. Нямам сила да го сторя, колкото и отчаяно да го желая. Битката е на живот и смърт.

Вцепенена от страх, тя продължи да следи двубоя.

Асгард беше студен и пресметлив, съзнаващ превъзходството си в боя с мечове. Магнус влагаше в боя цялата си сила и гневът я удесеторяваше.

Безумната битка продължи с неотслабваща сила, докато Асгард изведнъж започна да щади лявата си страна и зрителите си зашепнаха многозначително. Тамплиерът загуби равновесие и притисна лакът към ребрата си.

— Не! — изпищя Едайн, която веднага разбра какво се беше случило. Раната, за която се беше грижила толкова дълго, се бе отворила. Откъсна се от Жискар, който я държеше, и се втурна слепешком към тамплиера. — Света майко, всички ли сте слепи! Не виждате ли, че той не е в състояние да се бие! — Приблужи двамата мъже и извика отчаяно: — Магнус!

Той не я чу. Острието на меча му профуча в опасна близост до главата ѝ.

Когато стигна до Асгард, той се олюля отново и падна на колене. С последни сили се опря върху меча си. Едайн се хвърли да го предпази. Магнус я видя в последния момент и с мъка успя да спре ръката, замахнала за унищожителен удар. Политна назад, останал без дъх, окъпан в пот.

— Махни се — изкрещя той. — Този път ще го убия!

Асгард се опираше тежко върху оръжието си, притиснал ръка към раната. Между пръстите му течеше кръв. Едайн го прегърна, за да го защити.

В очите на Магнус светна луд гняв и той хвърли меча си на земята.

— Пусни го! — изрева вбесено той. — Махни се от него! Не виждаш ли, че тамплиерът те иска за себе си? За бога, Едайн, закълни ми се, че не те е докосвал.

Едайн го погледна смаяно.

— Съзнаваш ли какво говориш?

Магнус се наведе за меча си и го тикна в ножницата. Любопитните се приближиха, за да чуят какво си казват.

— Ела с мен, Едайн — подкани я дрезгаво рицарят. — Ще се грижа за теб. Крал Хенри никога няма да узнае, че не си се върнала в манастира.

Едайн го гледаше с разширени от ужас очи, сякаш виждаше самия дявол. Асгард направи неуспешен опит да се вдигна на крака.

— Пуснете ме — изпъшка тамплиерът. — Битката не е свършила. Ще продължим.

В главата на Едайн цареше хаос. Земята под краката ѝ затрепери. Факлите се превърнаха в танцуващи червени точки. Изведнъж чу тихи гласове.

Трябваше да разбере, че никога не би могла да живее така, както ѝ предлагаше Магнус. Той беше напълно прав, когато ѝ каза, че трябва да се сбогуват.

Неспособна да произнесе нито дума, тя само поклати глава. Разпуснатата коса скри лицето ѝ. Знаеше, че той иска да види очите ѝ, но не можеше да го погледне.

След малко чу как Магнус шумно вдиша и издиша и се отдалечи. Усещаше гнева и отчаянието му с всяка фибра на тялото си. Навалицата около нея се сгъсти. Мъжете вдигнаха високо горящите факли. Всички искаха да видят бледото лице на тамплиера.

— Велики боже! — извика някой. — Вижте колко кръв!

Асгард все още притискаше ребрата си. Сухата зимна трева под него бързо се напояваше с кръв. Дотича русият паж, хвана го за рамото и му помогна да се изправи.

— Помогнете ми да стигна до стаята си и кажете на Жискар и Дени да ми свалят ризницата — нареди тамплиерът през зъби. — Трябва да проверим колко се е отворила раната.

Едайн кимна. Хвана го за лакътя и заедно с пажа го поведе към гостилницата.

— Преди големия библейски потоп — разказваше Едайн — петдесет и трима души от стария народ, водени от жена на име Сисайр, открили Ирландия, която по онова време била обитавана само от великани.

Докато говореше, тя превързваше ребрата на Асгард с парче бял плат. Намираха се под едно дърво край пътя. Бяха спрели за малко, за да видят раната, която му беше струвала толкова кръв. С малко повече късмет скоро щеше да зарасне.

— През онези дни — продължи тя — не било необичайно жена да води група откриватели. Само трима мъже придружавали Сисайр и другите жени: Бит, бащата на Сисайр, един от синовете на Ной, познат на всички ни от Библията, Финтан и Ладра, капитанът на кораба. Тримата мъже си поделляли жените. Сисайр се паднала на Финтан.

Асгард потръпна, но не от болка.

— Не си спомням между синовете на Ной да е имало Бит, камо ли пък да е заминал с петдесет жени за Ирландия — възрази той. — Казвали са ми, че ирландските легенди са... ами, не особено достоверни.

Едайн спря да го превързва и го погледна укорно.

— Естествено, че са достоверни. В течение на стотици, дори хиляди години били предавани в Ирландия от бард на бард, а бардовете гледали много сериозно на задачата си да ги опазят. — Тя вдигна ръката му, стегна превръзката на гърдите и закрепил края ѝ с игла. — За съжаление още тогава имало известни затруднения. Когато кормчията Ладра починал от... нали разбирате... прекаляване с жените... — Едайн се изчерви и сведе поглед — тогава Бит и Финтан разделили жените така, че всеки да получи по двацет и пет. Така било по-добре. Тогава Ирландия била заляна от потопа. Виждате ли, сър Асгард, потопът в тази история показва, че историята на Сисайр и Финтан идва направо от Библията.

Тя повдигна раменете му и мушна наметката зад гърба му.

— Така ще лежите по-удобно — заяви тя с окуражителна усмивка. — Само Финтан оцелял, защото се скрил в единствената пещера, до която водните маси не стигнали. Финтан живее до ден-днешен, но сменя образа си — той е пазител на старите истории, за да не се забравят.

Асгард погледна покрай нея към Жискар и пажа, които разпалваха огъня. Групата беше спряла, за да може той да си отпочине, но и да обядват. Непосредствено след планинския гребен започваше долина с малък град. Според неговата преценка бяха най-много на един ден път от манастира „Сен Сюлпис“.

Едайн седна до него. Беше свалила качулката си и дългата златна коса се развяваше от вятъра. Асгард я наблюдаваше мълчаливо. Струваше му се още по-красива отпреди, макар че роклята ѝ беше мръсна от дългия път, а кожената наметка се беше прокъсала на няколко места.

Тамплиерът въздъхна дълбоко. Тайнствената Едайн беше невероятно изкусителна. Смарагдовозелените очи го гледаха с такава невинна прямота, че той побърза да отмести очи. Тя не е невинна, напомни си ядно той. Само преди една вечер я беше видял със собствените си очи.

Междувременно вечното проклятие му беше осигурено, защото престана да гони мислите за нея, а се остави на грешната си страст. Беше безнадеждно омагьосан от мадмоазел Едайн. Образът ѝ беше винаги пред очите му, все едно дали в светлината на деня или нощем в сънищата му.

Асгард съзнаваше, че тази всепоглъщаща страст нарушава принципите на вярата му и дисциплината в ордена на тамплиерите. Нечистите мисли го занимаваха през цялото време. Стомахът му се свиваше от болка винаги щом си помислеше как се бе поддад на гнева си и трябваше да се бие заради нея с развратния графски син, с онзи проклет безделник, и то пред очите на десетки хора от простолюдието. На всичкото отгоре беше видял със собствените си очи как голите им тела се сливаха в забранена похот.

— Къде сте чули тези глупави истории, мадмоазел?

— Всеки ги знае. — Едайн се наведе над него и приглади русата му коса от челото. — След Финтан дошъл потомък на Йефта — виждате ли, още едно име от Библията! — Тя се усмихна по обичайния

си омагьосващ начин. — Имало един крал на име Партолан, който е бащата на днешната ирландска раса. Корабите му се появили първо при северните острови. Там обаче един британски вожд му казал, че страната на Ерин е особено красива и там има място за всички. Така Партолан продължил към Ейре. След Партолан дошъл Немед, потомък на брата на Партолан от Испания. Образуваха се две групи, едната се нарекла Фир Болг. По-късно дошъл още един народ: Туата де Данаан, деца на богинята Данаан, майка на всички богове. Дотогава били живели на север. Заселили се в Конахт, построили там своето царство и надминали останалите народи в Ирландия по хубост, мъдрост и във всички изкуства, особено в магията. След голямата битка при Мойтура Туата де Данаан и Фир Болг се научили да живеят в мир едни с други. Поне докато Туата били прогонени от потомците на Мил, милезите, които живеят днес в Ирландия, в планините при древните гробници.

Тя го погледна и въздъхна.

— Тъжна история, нали? Но всичко е написано в книгата за преселението, позната на всички бардове, минезингери и дори на калдейските монаси. — Тя въздъхна отново. — Туата е моят народ.

Пажът им поднесе хляб, препечен на огъня, и няколко зимни ябълки, които бяха купили от гостилницата. Асгард взе хляба и внимателно се изправи. Докато ядеше, наблюдаваше играта на вятъра в косата на Едайн.

Историята ѝ беше дълга и объркваща, но част от нея му беше известна. Разказа му я тамплиер, изучавал ирландска магия и мистика. В момента не го интересуваше особено как ирландците са заселили далечните острови. Беше му достатъчно да седи до нея и да я гледа. Ако някой някога поискаше да създаде картина на съвършената красота, трябваше да вземе за модел това момиче. Нищо чудно, че всички мъже бяха омагьосани от нея. Отново и отново в съзнанието му изникваше споменът за невероятното голо тяло, което беше видял за малко, преди да се скрие под наметката.

Той се покашля и смръщи чело.

— Кажете ми, мадмоазел, откъде знаете всичко това? От монахините ли?

Тя вдигна глава и смарагдовите очи се загледаха замислено в далечината.

— Не, не от монахините. — Помълча малко и добави: — Бих искала да мога да ви обясня, сър Асгард. Но истината е, че самата аз не знам.

Тя стана, уви се в наметката и отиде при другите до огъня.

Асгард я проследи с поглед, продължавайки да дъвче.

Тази жена не го оставяше на мира нито за секунда. Беше толкова разкъсан вътрешно, че понякога му се искаше да повярва безусловно в думите на калдейския монах за нея. Че потомците на древния, забулен с тайни и загадки народ все още живеят между тях, но обикновено не разкриват способностите си.

Дълбоко в сърцето му пламна страх.

Той беше рицар, монах, божи служител. За да стане тамплиер, трябваше да се откаже от всичко светско, да живее и да се сражава за божията слава. Човек, постигнал висшите сфери на духа и преодолял слабостта на тялото, намираще мир в душата си и се потапяше в светлината на спасението.

Това стана невъзможно в мига, когато срещнах Едайн, помисли си той и простена. Това момиче, бивша послушничка, отвлечена от манастира от похотлив местен благородник, търсена от братството на тамплиерите като прорицателка, като прекрасна магьосница...

И любовница на друг мъж.

Това момиче беше събудило в сърцето му грешен, изгарящ глад, който изпращаше отровни стрели към тялото и разума му. Вместо с обичайното спокойствие, беше изпълнен с безпокойна страст.

В сънищата си постоянно се виждаше като ненаситен, необуздан езичник — това беше дълбоко засрамващо. И когато беше буден, всичките му действия и мисли бяха за нея.

До пълното безумие на духа остава само една малка крачка, каза си горчиво Асгард.

Пажът му донесе чаша студена изворна вода и светлосините му очи блеснаха зарадвано, когато тамплиерът сърдечно му благодари.

— В града има църква — съобщи той, когато отново пое чашата. — Със свещеник, който изповядва.

Асгард го погледна изненадано. В първия момент беше готов да укори хлапето за дързостта му. Откъде се бе взело това неочаквано предложение?

Тамплиерът размисли бързо. Свещеник? За негова изненада разумът му реагира с облекчение. Може би имаше нужда точно от изповед.

За да направи онова, което възнамеряваше.

Свещеникът беше излязъл заедно с другите хора от града на полето, за да подготвят почвата за следващата сеитба. Трябваше да изпратят сина на гостилничаря да го доведе. Почти един час чакаха на стълбището пред църквата. В работните си дрехи божият служител приличаше на прост селянин. Трябваше да почакаат още половин час, докато се преоблече.

Жискар също реши да се възползва от възможността и да се изповяда. Дени бе заспал на стълбата. Когато го събудиха, изръмжа, че съвестта му е чиста и се нуждае повече от сън, отколкото от опрощение на греховете. Пажът отведе конете на ливадата.

Асгард се изповяда след кралския рицар и остана в църквата много дълго.

Дени, който най-сетне се бе събудил, погледна слънцето и извика:

— Исусе, нашият тамплиер май смята да разкаже на оца целия си живот. — След малко заспа пак. Пажът си бе намерил топло местенце в сухата трева и също спеше.

Най-сетне Асгард излезе от високия портал и събуди спящите. Незабавно потеглиха на север, за да преодолеят и последната планина.

— Пътуването ни е към края си — отбеляза с усмивка Дени. — Манастирът не е далече.

Жискар, който беше получил опрощение, не беше в настроение да разговаря и само кимна. Затова пък Асгард — за първи път от много време с усмивка на уста — потвърди:

— Да, ако побързаме, ще стигнем в манастира преди падането на мрака.

Следобед силите на тамплиера видимо отслабнаха. Измъчван от болки, той изостана много от групата. Скоро Жискар, Дени и пажът се изгубиха от очите му.

Асгард се обърна на седлото и погледна Едайн с уморена усмивка.

— Елате, ще минем по друга пътека, за да можем да си починем. Виждам морето през дърветата.

Едайн се радваше на доброто му настроение. Откакто се беше изповядал, Асгард изглеждаше много по-спокоен и ведър, едва ли не щастлив. Тя го последва с готовност по пътеката, която минаваше покрай купчина грамадни скали. Щом изкачиха възвишението, двамата видяха любимото пристанище на страховитите викинги, опустошавали страната преди стотици години. Мястото беше слабо населено. Манастирът „Сен Сюлпис“ беше зад следващото било.

Асгард слезе бавно от коня си и помогна на Едайн.

От запад, от Ирландия, повя вятър, влажен, с миризма на трева, и накъдри морската повърхност. Двамата стояха мълчаливо един до друг и се наслаждаваха на красивата гледка. Когато Едайн се обърна, за да му каже, че не бива да се отдалечават твърде много от другите, той стоеше плътно пред нея и я измерваше със светлосин поглед.

Тя се усмихна и проговори смутено:

— Сигурно лицето ми е опръскано с кал, сър Асгард, щом ме гледате така...

Вдигна ръка към лицето си, но той улови пръстите ѝ с желязната си ръкавица и я задържа.

— Всичко свърши, мадмоазел — произнесе дрезгаво той.

Уплашена, Едайн се опита да освободи ръката си, но той не я пусна.

— Да, свърши и вече е късно — кимна тя и се огледа объркано. Не можеше да разбере внезапната промяна в настроението му. Може би беше потиснат, защото общото им пътуване свършваше. Дано само не се опита да ме целуне, каза си тя. Или да признае страстната си любов.

След малко вдигна поглед към него и помоли:

— Отведете ме при коня ми, сър Асгард. Трябва да настигнем другите.

Ясните светлосини очи не реагираха. Без да разхлаби силната си хватка, той прошепна:

— Вещица, прорицателка или остатък от расата на ирландските демони — това вече няма значение. Злото винаги се крие в красива обвивка. Не са ми нужни доказателства, защото видях как омагьосахте сина на Морли и го изкусихте с голото си тяло.

Едайн загуби ума и дума. Ако съдеше по израза на очите му, трябваше да чуе признание в любов, не обвинение.

— За това ли мислите, откакто напуснахме гостилницата? — попита тихо тя. — През цялото време, докато се преструвахте на галантен рицар? Само за моето голо тяло ли мислехте?

Красивото лице на тамплиера изведнъж стана кораво и непоколебимо.

— Не, мадмоазел, не след гостилницата. Откакто ви видях за първи път в кулата на оня варварин Санах. Вождът беше омагьосан от дяволските ви номера и въпреки високия откуп възнамеряваше да ви задържи. Нима мога да забравя как омагьосахте онзи луд червеноси рицар и го накарахте да се обърне срещу собствения си баща и срещу краля, своя господар! А как въздействахте върху тамплиерите в Единбург, дори върху калдейския монах. — Лицето му се разкриви от болка. — И върху мен. Това е големият ми грях. Дори Асгард дъо ла Герш не можа да устои на магията ви. Трябваше да открия, че не мога да живея без вашата зла кама в сърцето си.

Той стисна по-силно ръката ѝ и я принуди да падне на колене. Тя се опита да се хване за него, но пръстите ѝ се плъзнаха по плетената ризница.

— Стига, спрете! — Тя се извиваше в ръцете му, опитвайки се да се освободи. — Да, магията е зла, но тя не е моя, а ваша. Аз не съм виновна в онова, в което ме обвинявате.

Асгард извади от колана си въже и го уви около шията ѝ с лявата си ръка. Дясната стискаше ръцете ѝ.

Едайн отказваше да повярва в ставащото. Мъжът, който я нападна, нейният придружител, нейният приятел, все още изглеждаше като ангел в одежда на тамплиер. Когато усети въжето на шията си, тя се хвърли с цялата си сила настрана, падна на ръце и колене и светкавично скочи. Ала преди да избяга, въжето отново се уви около шията ѝ. Асгард я дръпна към себе си и тя падна на гърдите му.

В този момент се обади вътрешният ѝ глас и тя едва не изпищя от облекчение.

„Пуснете ме да си отида. — Вътрешният глас говореше на тамплиера. — В каквито и ужаси да ме обвинявате, вашата вътрешна мъка ще бъде още по-страшна.“

Тя разбра, че я е чул, защото го видя как потрепери.

Асгард разтърси глава, за да прогони натрапника, и силно дръпна въжето, което се впи дълбоко в шията ѝ. Едайн усети как от

разкъсаната кожа потече кръв. Пареща болка отне дъха ѝ. Въпреки отчаяната ѝ съпротива пред очите ѝ причерня.

В този миг по пътеката дотича дребна фигура и се хвърли с див рев на гърба на тамплиера. Асгард се олюля, но не пусна въжето.

— Какво, по дяволите...? — изкрещя той. — Проклятие!

Опита се да хване нападателя, без да пуска Едайн, но не успя. Побесняло от гняв, момчето дращеше, хапеше и риташе. Острите му нокти се забиха в лицето на тамплиера.

Асгард се опита да отстъпи, теглейки Едайн, и едновременно с това да се отърси от ненужния товар на гърба си. Ала момчето беше залепнало като репей за него.

Едайн падна на земята и тамплиерът я повлече като чувал зърно. Последното, което чу, бяха болезнените му крясъци. Светът потъна в черен мрак, шумовете затихнаха, но тя знаеше, че пажът продължаваше да налита върху много по-едрия от него мъж.

Дълбоко в подсъзнанието си Едайн изведнъж разбра, че ще се случи нещо. Знаеше, че няма да умре така. Това беше мигът, в който Асгард забеляза, че въжето в ръката му е запълзяло към рамото му.

Тамплиерът нададе пронизителен вик и веднага пусна жертвата си. Едайн падна тежко на земята и се претърколи към храстите. Дребният паж остана вкопчен в раменете на Асгард и продължи да го хапе по врата и раменете и да го рита в ребрата.

Сега обаче Асгард се опитваше да избяга не от пажа и от Едайн, а от онова, което допреди малко беше въже, с което искаше да задуши жертвата си.

Въжето вече не беше въже. Онова, което се виеше към лакътя му и искаше да се пъкне в ръкава му, беше дебела сива змия. Планински смок.

Едайн отвори очи, за да разбере какво ставаше. Рицарят с пепелносиво лице и диви, неконтролирани движения очевидно принадлежеше към хората, които се страхуваха до смърт от змии. С разкривено от ужас лице той посегна към сивото влечуго на черни петна, което продължаваше да търси отвор в ризницата му.

— Помогнете ми — изпъшка Асгард, продължавайки да отстъпва назад, сякаш можеше да избяга от змията. Зад него бяха скалите, под тях морето. — В името на Божията майка — изхълца той и се обърна към Едайн: — Имайте милост, помогнете ми!

Пажът приседна до Едайн, облиза пръстите си и приглади рошавата си коса. Погледът му следеше всяко движение на тамплиера.

— Наистина ли искаше да ви убие, принцесо? — попита той.

Едайн го помилва по главата.

— Беше крайно време да дойдеш. — Попита кървавата рана на шията си и въздъхна. — Пътят от Единбург дотук е много дълъг.

Той се усмихна и още повече заприлича на котка.

— Е, нали си отивате вкъщи. Нищо друго няма значение. — Посочи с брадичка Асгард и попита тихо: — Какво ще стане с него?

Влечугото бе стигнало до шията на тамплиера. Асгард го държеше с две ръце, изпълнен с отчаяние, за да не му позволи да изчезне в яката му. Сините очи бяха изскочили от орбитите си. Красивото лице беше разкривено в гримасата на страха. Беше само на крачка от стръмния скален риф.

Какво да прави с него? Едайн беше убедена, че той искаше да я убие. Този мъж не знае как да обича, каза си тя, докато отново опипваше раната на шията си. Тя трябваше да реши дали той ще продължи да живее.

Щом толкова прилича на измъчен ангел, може би съдбата му е отредила цял живот да търси значението на живота — онова, което тамплиерите търсят с такова настървение.

Тогава ѝ хрумна решението.

Едайн въздъхна и стана. Стигна до него точно навреме, за да го спре. Когато махна змията от шията му и я пусна в тревата, Асгард рухна безпомощно.

Дали осъзнава къде се намира, запита се с усмивка тя. Очите му се изцъклиха и тя се уплаши, че може да падне в безсъзнание. Сигурно нямаше да успее да задържи едрата мъжка фигура, ако се изтърколеше по скалите.

Беше готова да повика Фомор, когато Асгард преодоля пристъпа на слабост, опря се на нея и се отдалечи от опасността.

— Змията... — заекна той. — Страхувам се от змии повече отколкото от самия дявол.

— Отиде си. — Едайн излезе на пътеката. — Няма от какво да се страхувате.

Дали това е по-добре, отколкото да го убия? — запита се безмълвно тя. Правилно ли беше решила? Вътрешният глас ѝ помогна.

Трябваше да го използва още веднъж, преди да изчезне.

— Трябва да седна. — Краката на Асгард отказваха да му служат. Той се отпусна безсилно до един храст и вдигна ръка към очите си. — Ще умра — прошепна той. — Тя ме ухапа.

— Иди да доведеш конете — каза Едайн на Фомор. — Вероятно са някъде наблизо. После повикай Дени и Жискар. Сигурно не са забелязали, че са ни изгубили.

С бързо движение на ръката, при което слънчевите лъчи се пречупиха в рубинения му пръстен, пажът приглади косата си назад, възседна коня си и препусна по пътеката.

Едайн сведе поглед към Асгард, който седеше с вдигнати към лицето колене и бе скрил очи с ръцете си. Той няма да умре, каза си с усмивка тя. Ухапването на планинския смок много рядко води до смърт.

Тя пое дълбоко дъх и отново посегна към шията си. Изпитваше радост, че Асгард дьо ла Герш не е истински влюбен в нея, въпреки всичко, което беше казал. В сърцето ѝ имаше място само за един мъж. За Магнус. Но не можеше да го има.

Едайн отново пое дълбоко дъх. Още веднъж щеше да призове някого.

Усети, че търсените хора са наблизо и много скоро ще ѝ отговорят.

По всичко изглеждаше, че цялата област северно от залива знаеше за завръщането на Едайн в манастира. Когато на следващия ден минаха през едно рибарско село, всичките му жители бяха излезли на улицата, младите момичета размахваха лаврови клонки в чест на Едайн. Рицарите на крал Хенри бяха силно впечатлени и наблюдаваха с учудване как селяните наобиколиха Едайн и я отрупаха с въпроси.

— Какво става? — извика ѝ Дени.

— Нищо особено — отговори спокойно тя.

Онова, което ѝ разказаха, издаваше простодушието на селското население. В градчето, където предишния ден Жискар и тамплиерът се бяха изповядали, жената на вожда беше дала живот на три близначета. Свещеникът изтълкува събитието като божи знак за благополучие и богата реколта през есента. Ала селяните го приписаха на завръщането на благословената лейди Едайн.

Момичетата придружиха Едайн до изхода на селото, откъдето започваше пътят за манастира, като през цялото време протягаха ръце да я докоснат или да я помолят да благослови лавровите клонки — след това щяха да ги сложат под възглавниците си, за да сънуват бъдещия си съпруг и децата, които щяха да му родят.

Има и други новости, разказаха ѝ момичетата, докато се възхищаваха на разпуснатата златна коса, на кожената наметка и износената кадифена рокля.

Лошият рицар Айво дьо Брийс, който искаше да я омъжи за един от крепостните си, бил повикан на война от васалния си господар граф Честър. С петима от рицарите си той трябвало да подсили авангарда на Честър в битката срещу шотландците.

Лейди Хоргита, съпругата на Дьо Брийс, назначила в дома си нов, млад слуга от западните острови, който бил много по-красив от мразения от всички Дьо Брийс. Този млад слуга усърдно топлел леглото на лейди Хоргита, докато господарят отсъствал.

Момичетата изпратиха малкия паж, като сложиха на опърничавата му коса лавров венец. Асгард, който се взираше като замаян в ръката си, ухапана от змията, получи свежи зелени клонки.

От сутринта тамплиерът не беше разменил нито дума с Едайн. Красивото му лице беше спокойно и безизразно като на мраморна статуя. Рицарите на крал Хенри естествено не подозираха какво се бе случило предишния ден.

Скоро всичко ще свърши, каза си Едайн. Щом стигнеха в „Сен Сюлпис“, тамплиерът и кралските рицари можеха да считат задачата си за изпълнена.

Тъй като яздеше напред, тя не виждаше тамплиера, който беше в края на малката група, но го познаваше достатъчно добре, за да знае колко силно страдаше от безчестното си поведение на скалите и от ужаса, изпитан при вида на змията. Вече не се страхувам от него, каза си с усмивка тя. Лудостта, която го бе завладяла, беше изчезнала и нямаше защо да се бои от ново нападение.

Случката със змията имаше сериозни последствия. Изживяният потрес разруши нещо в душата на тамплиера. Страхът от змии се беше загнездил в душата му още от детските му години. Не се знаеше дали междувременно е сключил мир със себе си. Раменете му висяха, светлите очи бяха мрачни. Държеше юздите с пръстите на едната ръка, другата беше опряна на седлото. Животът му бе загубил смисъла си, вярата — или онова, което беше останало от нея, — беше пречупена.

Рицарите решиха да починат малко в бирарията на мелничаря в северния край на селото. Докато обядваха, момичетата и момчетата от селото лудуваха между дърветата. Задуха хладен пролетен вятър. Мъжете се сбогуваха, за да се върнат към полската си работа, но жените останаха при тях с кърмачетата и малките деца.

— Какво чакаме, принцесо? — попита малкият паж Фомор.

Едайн стана и събра трохите от масата.

— Няма да чакаме повече — отговори тя и двамата се запътиха към Жискар и Дени, които оседлаваха конете.

Може би не бяха чули зова й, затова не идваха. Или нещо ги беше забавило.

След селото започваха тресавища. По-голямата част от крайбрежието беше покрита със сив пясък. От запад идваха облаци. Калдъръменият път към манастира, построен още от римляните, се

използваше само при отлив. Поведоха конете покрай брега, между блещукащите локви. Движеха се бавно, за да изчакат водата да се оттегли.

Когато настъпи отливът, Едайн препусна напред. Нещо ѝ подсказваше, че трябва бързо да се върне в манастира. Тъй като познаваше древния път от детските си години, беше сигурна, че ще го намери и под водата.

Мъжете, които я следваха, имаха чувството, че тя препуска към открито море. Вятърът развяваше наметката ѝ. Малкият кон местеше краката си неохотно и подскачаше нервно пред всяка вълна.

Фомор я настигна бързо. Продължиха редом, като се опитваха да поддържат бърз ход на конете, но пръскащата вода ги изнервяше и се принудиха да яздят по-бавно.

— Ето ги! — извика Едайн.

Конете видяха каменния път, който излизаше от залива, и ускориша ход. Отделиха се от брега и навлязоха сред дюните. Асгард и кралските рицари останаха далеч назад.

Манастирът „Сен Сюлпис“ беше на почтена възраст. Според легендата бил построен върху останките от римска вила. Имаше високи външни стени, вътрешен двор и покрив от червени керемиди. Виждаше се отдалеч, тъй като се издигаше на висок хълм сред борова гора. Пътят водеше право към него. Пред вратата чакаше колата на Мила. До нея стояха Тирос и две от жените му с коне и мулета.

Едайн спря задъхана пред колата. Циганското момиче скочи на земята и застана пред нея с искрящи очи.

— Той няма да дойде — извика възбудено Мила. — Убедена съм, че няма да дойде!

— О, напротив, ще дойде. — Едайн се усмихна тъжно. Всичко свърши пред портите на манастира — на същото място, където беше започнало, когато Айво дьо Брийс я взе от добрите сестри.

— Той ви обича — добави тихо тя. — Обича ви от мига, когато ви даде последното си парче хляб на пътя към Единбургската крепост. Нима не помните?

Момичето прокара език по сухите си устни и черните му очи се устремиха към Асгард, който беше спрял на метър от тях и я гледаше втренчено.

— Откъде знаеш? Как ни повика тук? — извика с пресекващ глас Мила. — Тирос каза, че чул гласове.

Тя се втурна към Асгард и вдигна глава към него.

— Вярно ли е онова, което ни казаха тамплиерите, когато ни дадоха пари, за да я преведем покрай стражите? — попита развълнувано тя. — Вярно ли е, че тази жена е вещица?

Сините очи на рицаря изведнъж светнаха.

— Циганското момиче от Единбургската крепост. — Първоначалното неверие бе заместено от силно вълнение. — Да, помня те — отговори бавно той. — Помня също, че се грижеше за мен, когато лежах тежко ранен в колата ти.

Фомор избухна в смях, грабна широкополата шапка от главата на Тирос и я нахлупи на главата на тамплиера.

— Вече не сте тамплиер — заяви тържествено той. — От днес нататък сте крал на циганите!

Шапката, носена някога от Магнус, почти скри очите на Асгард, но той сякаш не я усети. Наведе се над седлото и показа ръката си на Мила.

— Ухапа ме змия, отровна змия — изрече загрижено той. — Няколко пъти.

Тя взе ръката му и го погледна в очите.

— Обещавам да ви излекувам — каза тихо тя и целуна с нежна отдаденост дланта и пръстите му. Той не се възпротиви. — Вие бяхте винаги мой, не неин, любими! — Окуражена, тя се опита да го свали от коня. — Елате, ще се погрижа за ръката ви и този път вещицата няма да се меси!

Жискар и Дени също се присъединиха към групата и като видяха тамплиера, наведен от седлото, и циганското момиче, увиснало на ръката му, опулиха очи от учудване.

— Сър Асгард — започна Дени, — тези цигани...

Рицарят не го чу. Слезе от коня, опря се на рамото на момичето и двамата тръгнаха към колата. Черният жребец послушно се запъти след господаря си.

— Ти си много красива — прозвуча развълнуваният му глас.

Другите цигани възседнаха конете си и ги подкараха надолу по пътя.

Жискар се обърна слисано към Едайн.

— Какво беше това, мадмоазел? Не можем да...

— Не се намесвайте. Нищо лошо няма да му се случи — увери ги Едайн. — Какво друго би могъл да стори? Нарушил е всичките си клетви.

Тя измъкна стъпалата си от стремената и слезе от коня. Колата на Мила обърна на малкия площад пред манастира. Асгард беше вързал коня си отзад и седеше до циганското момиче. Гледаше го в очите и му говореше сериозно. С мен никога не е говорил така, каза си с усмивка Едайн. Даже забрави да се сбогува.

Фомор извика ликуващо, пришпори коня си и препусна след циганите. Безмълвното му послание, отправено на минаване към Едайн, гласеше: Ще се върна скоро.

Едайн въздъхна. Естествено, че щеше да се върне, не беше нужно да ѝ го казва.

Тя се сбогува с кралските рицари, благодари им за добрите грижи и им пожела да се върнат живи и здрави. Повери малката кобила на Жискар и го помоли да я продаде в Единбург и двамата с Дени да си поделят печалбата. За нейна изненада и двамата мъже се разплакаха.

— О, мадмоазел — заговори, хълцайки, Жискар, — вие сте толкова млада и красива! Не е редно да се погребвате в манастир. Не слушайте циганите, дето ви нарекоха вещица! Те са неблагоприятен народ. Аз съм само един беден рицар, но съм готов...

— Не — прекъсна го решително тя, за да му попречи да изрече следващите думи. Не искаше добрият Жискар да ѝ предложи брак и тя да му откаже. — Не се тревожете за мен. Аз избрах пътя си доброволно. Освен това манастирът е моят дом. Тук съм отраснала.

Дени свали шлема си. По бузите му се стичаха сълзи.

— Тогава ни позволете да останем с вас и да ви служим — изрече умолително той. — Ние ви почитаме като светица!

Велики боже, трябваше възможно най-бързо да ги отпрати! Не беше предполагала, че закалени гасконски рицари като тях могат да плачат като деца.

— Какво ще правят добрите сестри с двама силни и красиви рицари като вас? — попита с мека усмивка тя. — Сигурно ще им вдъхнете ужас, от който никога няма да се възстановят.

Докато се отдалечаваше заднешком към вратата на манастира, Едайн се усмихваше и махаше за сбогом. Когато най-сетне опря гръб

на дебелото дърво, намери бързо шнура на звънеца и го дръпна. Циганите вече бяха стигнали до морския бряг. Фомор препускаше зад колата на Мила.

Отвори ѝ портиерката, сестра Констанция.

— Известиха ни, че си идваш — каза тя, когато подаде главата си през малкото прозорче, и Едайн усети радостта в гласа ѝ.

Резето се вдигна и тежката дървена порта се отвори. Едайн пое дълбоко въздух и мина през прага.

Никой не се съмняваше, че кралят на Англия е станал друг човек.

През юли крал Хенри изпълни заповедта на папата и се покая публично: бос, облечен само в конопено расо, измина пътя до Уестминстърската катедрала, за да обяви, че се разкайва, и да измоли опрощение на греховете си, най-вече заради ролята, която бе играл при убийството на Томас Бекет. Само след няколко седмици Уилям Лъвът бе заловен от английската армия при Айлинуърт и войната по границите на кралството приключи.

Главният майстор на тамплиерската резиденция в Единбург следеше с поглед краля, който тъкмо прекосяваше двора към Бялата кула, където беше срещата им. Всъщност, помисли си монахът, Хенри преодоля най-страшното в досегашното си управление и би трябвало да се чувства облекчен. Убийството на архиепископ Бекет и смъртта на сина му Хенри, младия крал, бяха тежки удари, но той съумя да се справи. И завърши победоносно войната срещу Уилям Шотландски.

Още първият поглед в лицето на Хенри обаче му показва, че кралят не се е освободил от товара си. Ниската, набита фигура беше приведена от мъка, лицето сбръчкано и измършавяло.

Дори хората, които не го обичат, изпитват съчувствие към Хенри Плантаженет, който трябваше да понесе толкова много удари от съдбата, мислеше си главният майстор на ордена. Кралят беше силно привързан към непокорните си синове, а арогантният Бекет беше един от най-близките му приятели. Когато някога импулсивно изрече онези думи за Бекет, той не можеше да знае, че някой ги е приел буквално. Ала целият английски народ беше убеден, че кралят сам е причинил двете големи трагедии.

По време на едно пиршество, вече доста замаян от алкохола, крал Хенри извикал така, че да го чуят всички: „Няма ли кой да сложи край на клеветите, които онзи необуздан свещеник изрича по мой адрес?“ Четирима рицари незабавно се отправиха към катедралата, за да убият Бекет и да защитят господаря си. Думите, произнесени в

нетрезво състояние, предизвикаха последствия, които щяха да го преследват до края на живота му.

Народът обвиняваше своя владетел и за смъртта на младия Хенри. Никой не одобряваше решението му да провъзгласи най-големия си син за втори регент, защото всички знаеха, че кралят няма да дели властта си. Кралица Елеонор, която някога имаше свое кралство в Аквитания, открито му заяви, че играе двойна игра, и бе наказана за дързостта си с вечно затворничество.

Можем само да се надяваме, размишляваше тамплиерът, когато кралят и спътникът му влязоха в кулата, че този измъчен владетел е намерил малко мир за душата си. Смъртта на първородния му син беше разтърсила краля до дън душа, Хенри Плантаженет може би щеше да преодолее болката от смъртта на приятеля си Томас Бекет, отчуждението си от кралица Елеонор и да понася стоически безкрайните нападения на бунтовните принцове. Но смъртта на младия крал беше жесток удар на съдбата, който го състари с години и ожесточи сърцето му.

Тамплиерът чу стъпки по стълбата и се приготви за предстоящата среща. Трябваше да подходи внимателно към същността на въпроса и да се надява, че кралят ще запази доброто си настроение. Бяха го предупредили, че Хенри от ден на ден става все по-избухлив и непредвидим.

Един рицар отвори вратата. Кралят, облечен в изкусно изработена роба от червено копринено кадифе с хермелин, влезе в помещението. Следваха го няколко монаси, които изпълняваха службата на писари, и елегантният Джилбърт Фолиот, епископ на Лондон и един от най-влиятелните кралски съветници.

Тамплиерът бързо подгъна коляно и сведе глава. Хенри мина покрай него, грабна една чаша и гарафата с вино и си наля. Зачервените очи и несресаната коса издаваха, че е започнал да пие от рано сутринта.

— Какво е това? — изръмжа той и се отпусна тежко в едно кресло. — Какъв е този тамплиер? Петиция ли иска да подаде?

Лондонският епископ се наведе и пошепна в ухото му:

— Това е Жерве дьо Бонриво, сир, главен майстор на тамплиерската резиденция в Единбург. Дошъл е при вас с покорна

молба да го изслушате. Става въпрос за един от членовете на братството. Случаят е спешен.

Кралят се обърна към тамплиера и втренчи поглед в сведената му глава.

— Исусе, сигурно пак за момичето — промърмори той. — Не са го забравили. Видях петицията. Донесете я, моля.

Епископът махна на един от писарите и той затърси в сандъчето с пергаменти. Хенри втренчи кръвясалите си очи в Бонриво и изпразни чашата си.

— Ще ми кажете ли, сър Жерве — попита провлечено той, — защо все още искате онова момиче, след като по мое нареждане бе върнато в манастира?

Епископът взе петицията от ръцете на писаря и я връчи на краля. Хенри завъртя пергаментата между пръстите си, без да го прочете.

Тамплиерът прехапа устни. Писарите на Единбургския орден бяха подготвили подробно изложение, в което обясняваха защо момичето трябва да бъде предадено на тамплиерите. Сега му стана ясно, че дългите, внимателно подбрани аргументи ще подложат на тежко изпитание избухливия темперамент на краля. Затова реши, че трябва да заговори направо по същността на въпроса.

— Умоляваме Ваше кралско величество да ни върне момичето — обясни отмерено той, — защото знаем, че е омагьосала един от най-достоините ни братя, който по ваша заповед я придружи до „Сен Сюлпис“. Става въпрос за сър Асгард дьо ла Герш.

Кралят махна на рицаря да му налее вино.

— Омагьосала го е? Как по-точно? Момичето е в манастира още от пролетта.

Тамплиерът се огледа неловко, докато подготвяше отговора си. Не се бе излъгал: кралят беше в ужасно настроение.

— Имаме основания да предполагаме, че страшното е станало точно там, милорд — заговори той. — Задачата на сър Асгард е била да отведе момичето в манастира и той я е изпълнил. Оттогава обаче е занемарил задълженията си, които изпълняваше с достойно за възхищение усърдие, и се е загубил някъде по кривите пътеки на сатаната. Известно ни е, че сър Асгард се е отрекъл от клетвата си и се е присъединил към банда скитници и крадци, известни като египтяни, които върлуват в дивите шотландски планини и водят нечист живот.

Казват, че младата вещица призовала тези дяволи точно когато той се сбогувал с нея пред манастира, и той трябвало да замине с тях. Надявам се, разбирате колко сме загрижени за бедния Дьо ла Герш, Ваше величество — завърши той.

Кралят беше оставил чашата с вино и го гледаше недоверчиво.

— Наистина ли ми говорите за Дьо ла Герш, безстрашния, безпогрешен рицар? Възможно ли е той да се е присъединил към банда цигани? — Когато тамплиерът кимна, кралят се обърна към Лондонския епископ: — Вярно ли е това, Джилбърт? Вярвате ли, че момичето е в състояние да омагьоса Дьо ла Герш така, че да загуби ума си?

Епископът се покашля.

— Носят се разни слухове, сир, но момичето, за което говорим, се намира зад стените на манастира и не е излизало оттам. Освен това в момента цяла Англия се вълнува от новите закони за магьосничеството.

— Какви закони? Защо не знам нищо за това? — Лицето на краля потъмня. — Какво общо имат те с нашата вещица?

Тамплиерът направи крачка напред, но епископът го изпревари.

— Твърдят, че момичето е прорицателка, сир — обясни бързо той. — И че е в състояние да парализира човешката воля с магическата си сила.

Джилбърт Фолиот знаеше отдавна за срещата на краля с момичето. Тя беше съобщила на Хенри за смъртта на сина му и беше предизвикала силно сътресение.

— Ако Ваше величество прояви добра воля и ни предостави момичето — добави тамплиерът, — ние ще я отведем в Париж, където майсторите ни ще я разпитат, както само те умеят, и веднъж завинаги ще установят колко истина има в слуховете. Във връзка с това разпратихме по цялата страна тамплиери, които да намерят Асгард дьо ла Герш и да му заповядат да се върне. Позволявам си да ви съобщя, че великият майстор на ордена е убеден в послушанието на нашия брат Дьо ла Герш, но счита за необходимо условие първо да изведем мадмоазел Едайн от манастира „Сен Сюлпис“, където пребивава незаконно, и да я откараме в Париж.

— Какво значи „пребивава незаконно“? — Кралят се намръщи заплашително. Изразът на лицето му издаде, че не позволява на

тамплиерите да решават кое е законно и кое не в границите на кралството му. — Значи твърдите, че убежището, което ще ѝ предложите вие, е законно? Правилно ли ви разбрах? Че имате право да я отведете в Париж, където ще я съдите и ще я пратите на кладата? — Когато тамплиерът се вцепени, кралят продължи безмилостно: — Сигурно ще ѝ пратите за компания благородния Дьо ла Герш? Онова, което вършите, няма нищо общо с християнската любов към ближния и с божията милост, сър Жерве.

Тамплиерът хвърли бърз поглед към епископа, но веднага разбра, че не можеше да очаква помощ от него.

— Ваше величество, аз... беше ми казано, че магьосничеството идва от дявола и може да бъде простено само от бога — заекна той. — Естествено разпитването и осъждането на момичето ще се осъществят под най-строга тайна, както е обичайно в нашия орден.

Острите, пронизващи очи на Хенри се впиха в лицето му и тамплиерът се почувства още по-зле. Цяла Европа знаеше, че английският крал не обича могъщите водачи на тамплиерите, които протягаха пипалата си навсякъде и нито църквата, нито монарсите се осмеляваха да им попречат.

От друга страна, кралят съзнаваше, че ако не предаде момичето и Дьо ла Герш на тамплиерите, ги излага на опасност да паднат в ръцете на Джилбърт Фолиот и другите английски епископи, които вероятно им готвеха същата съдба. Тамплиерите бяха подсигурили позициите си в Англия с щедри дарения на държавната хазна. Да отхвърли молбата на най-големите кредитори на кралството си — това беше смела стъпка. Въпреки трудното си положение обаче, той се наслаждаваше на дилемата на тамплиерите, които очевидно бяха много засегнати от отстъпничеството на един от най-видните си братя. Такива неща не се случваха често. Ситуацията беше безкрайно неприятна за ордена.

Очевидно братята не разполагаха със средства да върнат заблудената овца в стадото, ако не получеха вещицата, която го беше омагьосала. Сигурно си мислеха, че дяволската сила на момичето ще принуди Дьо ла Герш да я последва в Париж.

Кралят беше наясно, че тамплиерите се чувстват унижени, защото е трябвало да го молят за услуга — това беше ясно изписано по лицето на майстора. Но момичето беше негова поданица и бяха длъжни да поискат разрешение от него.

Докато кралят размишляваше, Джилбърт Фолиот му обясни шепнешком, че английските епископи били изпълнени със съмнения — слуховете за момичето с магически сили вече се носели из цялата страна. Църковните отци били силно обезпокоени, защото народът вярвал, че тя е и магьосница, и светица. Тази представа била много опасна. Не било достатъчно момичето да стои затворено в манастира „Сен Сюлпис“; все повече хора предприемали поклонническо пътуване до онова далечно, усамотено място, за да я видят.

— Млъкнете! — изкрещя невъздържано Хенри и блъсна съветника си.

Джилбърт вдигна рамене и се изправи. Рицарят отново напълни чашата на монарха.

Хенри се взря мрачно в тъмната течност и си представи момичето със златните коси. Исусе, каква нощ беше!

Спомни си недосегаемата ѝ унесеност, блестящите зелени очи. Не беше очаквал, че е толкова красива, с толкова съвършено лице и фигура. Първата му реакция беше да я покани в леглото си веднага след като му предскаже бъдещето. Но тя по необясним начин беше успяла да прогони от главата му похотливите мисли.

От цялото ѝ същество струеше поразителна чистота и невинност — кралят никога нямаше да забрави това. Беше готов да повярва, че тя не познаваше способностите си и не можеше да ги обясни.

Със сигурност не беше направила опит да го омагьоса, както твърдяха тамплиерите. Съмняваше се дали войнствените монаси, които бяха известни с интереса си към окултните науки, изобщо знаеха какво означава тази дума.

Кралят отново преживя ужасяващия миг, когато от шахматната фигура в ръката на момичето покапа кръв.

Хенри! Велики боже, сърцето му продължаваше да кърви от болка по изгубения син. Смъртта на момчето беше оставила огромна празнота в душата му.

Без да съзнава какво прави, кралят закри лицето си с ръка и простена. Боже на небето, как да повярва, че това прекрасно златно дете е предизвикало дори една от безбройните му тревоги? Нали седеше на масата срещу нея и я гледаше — неговите въпроси я притесняваха, поставяха я в неловко положение. Той видя всичко, разбра всичко.

Нали това искаше.

Тя каза, че Шотландският лъв ще легне в краката му. Крал Уилям бе победен и в момента се намираще в английски затвор. Спорът с папата бе разрешен по мирен начин — кралят се покая публично и вече можеше да се надява, че душата на проклетия Бекет е доволна и няма да продължи да го мъчи.

Точно както беше предсказала Едайн, когато я принуди да отвори окървавената си ръка, Хенри, любимият му първороден син, наистина беше умрял. Сега привържениците на младия крал, които никак не бяха малко, го мразеха.

Всичко, което момичето каза, беше истина. Но дори в мига, когато получи страшната вест, кралят беше убеден, че тя е само медиум, чрез който му е говорил вестителят на смъртта.

Хенри сведе глава към гърдите си и въздъхна тежко. Света майко божия, кой можеше да го обвини, че бе заповядал да я затворят в манастира? Надяваше се никога да не я види отново. Той не беше злопамятен човек, но духът му беше мрачен.

— Кажете нещо, сир — умоляваше го Джилбърт Фолиот. Рицарят вдигна гарафата да му налее още вино. — Какво ви е?

Тамплиерът искаше момичето, защото вярваше, че е виновно за отстъпничеството на Дьо ла Герш. А пък английските епископи, които не искаха да отстъпят на европейските си братя в изобличаването на злото — особено когато се възплъщаваше в красиви млади жени, — с удоволствие щяха да я изправят пред съда за магьосничество.

Изведнъж кралят разтърси глава и се изправи.

— Ще ви я дам — оповести решително той.

Сподирен от изумените погледи на Фолиот и тамплиера, той предаде петицията в ръцете на един писар.

— Един от верните ми рицари ще я доведе в резиденцията ви в Единбург — продължи Хенри. — Аз гарантирам, че неговата чест и знатният му произход няма да му позволят да се поддаде на магията на вещицата. Джилбърт — обърна се той към епископа, — къде сте го подслонили? Веднага ми изпратете главния надзирател и ключаря. Искам незабавно да доведат нашия единствен кандидат и да го уведомят за задачата му.

Магнус беше задрямал. Когато чу как ключът се превъртя в ключалката, с мъка се изправи на крака.

В сумрачната светлина на подземие то то не можа да разпознае фигурата, която стоеше на прага, разбра само, че човекът беше не особено едър, но широкоплещест и излъчваше самочувствие. Освен това забеляза оредяла червеникаво кестенява коса.

Присвил очи, Магнус откри зад фигурата ключаря, до него главния надзирател и двама войници.

Исусе, разбра внезапно то то, това беше кралят!

— Сир! — Това беше всичко, което можа да каже. Незабавно се отпусна на колене и сведе глава.

Крал Хенри спря пред него и сложи ръце на хълбоците си.

— Значи тук ви е настанил достойният ви баща — установи то то и се огледа. — Сам? Без вериги? Ако бяхте мой син, нямаше да бъда толкова снизходителен, момко.

— Да, сир — отвърна Магнус, все още не можейки да повярва, че кралят бе дошъл да го посети.

— Ако съм разбрал правилно — продължи Хенри, — вие упорито отказвате да се сгодите за момичето на Уинчестър? — То то обиколи малката стая, огледа сламеника в ъгъла, дървената маса и стола. — Бедното дете, защо е трябвало да го изложите така?

Магнус знаеше, че това не е вярно.

— Тя... тя обича брат ми Робърт, милорд — обясни дрезгаво то то. — И то то отговаря на чувствата й.

Хенри го погледна втренчено с кръвясалите си очи.

— Баща ви не ми каза това.

Магнус се осмели да вдигне глава.

— Волята на баща ми е желязна, сир. Не ви е казал, защото иска да му се подчиня.

— Хммм. — Кралят скръсти ръце на гърба си. — Значи предпочитате да седите седмици наред в моя затвор, вместо да се подчините на неговото и моето желание. — Преди Магнус да е успял да отговори, Хенри продължи: — Познавахте сина ми Хенри, когото наричаха младия крал, нали?

Магнус се поколеба. Погледна войниците и ключаря, които стояха на вратата, но лицата им бяха безизразни. Никой не беше сигурен какво ще се случи, когато се споменаваше името на младия крал. Хората говореха, че кралят все още бил склонен към гневни изблици и пристъпи на плач.

— Познавам го от детството си, милорд — отговори предпазливо той. — След като ни провъзгласихте за рицари, участвахме заедно в турнири в Нормандия, при Фалаз и Кутенс.

Кралят спря до масата, потънал в мислите си. Ръката му несъзнателно се плъзгаше по грубата повърхност.

— Но вие не се присъединихте към сина ми?

Магнус се уплаши още повече. Трябваше да внимава много какво говори.

— Не, сър, баща ми и аз подкрепихме своя крал като всички лоялни англичани.

Кралят въздъхна.

— Той щеше да бъде добър крал — произнесе тихо. — Ала съдбата отреди друго, както знаете. Само при мисълта, че моето красиво момче трябваше да умре от болест на червата в разцвета на годините си, съм готов да...

Кралят се извърна, без да довърши изречението си.

— Е, млади Фицджулиън — продължи с променен глас той, — имам задача за вас. Щом искате да ви освободя от годежа, ще ви дам възможност да заслужите милостта ми. Тамплиерите дойдоха при мен с твърдението, че мадмоазел Едайн е омагьосала образцовия рицар Дьо ла Герш и той е загубил ума си. В момента водел орда цигани, които върлували в Шотландия. Те го почитали като свой крал.

След кратко мълчание Магнус избухна в смях. Кралят зяпна смаяно.

— Защо се развеселихте толкова от постъпката на Дьо ла Герш?

— Простете, сир. — Магнус се опита да потисне смеха си. — Очевидно гордият Дьо ла Герш е изпаднал в доста жалко положение.

Кралят го наблюдаваше със смръщено чело.

— В петицията си тамплиерите искат да им пратя момичето в Единбург, за да го отведат при своя велик майстор в Париж. Те са убедени, че мадмоазел Едайн има силна власт над Дьо ла Герш и той ще я последва във Франция.

Хенри се отпусна на стола и уморено потърка челото си.

— Тъй като вие сте живо доказателство за устойчивост срещу силата на магията, сър Магнус — обясни той, — реших да ви изпратя да вземете момичето от манастира и да го предадете на тамплиерите в Единбург. Естествено ще ви дам подходяща свита.

Магнус се олюля. Подът под краката му внезапно пропадна. Когато кралят свърши, той опря гръб на стената, защото се боеше, че няма да издържи.

— Простете, че ще ви засегна с думите си, сир — изпъшка той, — но аз в никакъв случай не съм доказателство за неподвластност на магията ѝ. Аз познавам това момиче и...

— Чух за това — отвърна сухо кралят.

— Мадмоазел Едайн не е вещица, нито магьосница! — По челото на Магнус избиха ситни капчици пот. Кралят беше намерил най-ефикасния начин да го накаже. — Сир, тя е напълно невинна в онова, в което я обвиняват простите хора! — избухна той. — Кълна ви се! Що се отнася до тамплиера, той не е омагьосан от нея, той мисли само за себе си. Сир, умолявам ви...

— Достатъчно! — Кралят скочи. Мъжете на вратата отстъпиха крачка назад. — Казах на тамплиерския майстор, че ще избира рицар, чиято чест и почтеност го предпазват от изкуството на вещицата. Че само рицар от собствения ми двор е в състояние да свърши онова, в което Дьо ла Герш претърпя провал. Не разбирате ли, най-сетне имам случай да докажа на онези лицемерни монаси колко струват в действителност! Вървете и вземете онова, което ви принадлежи. Свободен сте.

Свободен? Той беше в капан!

— Не мога! — От гърлото на Магнус излезе само дрезгав шепот. — Простете, сир — продължи той, когато всички се обърнаха към него, — но не искайте от мен да направя това. Не мога да предам момичето на тамплиерите, защото това означава сигурна смърт!

Лицето на краля се разкриви от гняв.

— Мислете за честта си — изсъска вбесено той. — Говоря не само за вашата чест, Фицджулиън, но и за честта на баща ви, на семейството ви. Говоря за свещената чест. Помислете върху думите ми. Освен това Уинчестър няма да се успокои толкова лесно. Той и баща ви трябваше да слушат седмици наред хленченето на брат ви за невъзможната му любов и заплахите на момичето, че ще се самоубие, ако не го дадат на Робърт. През това време вие си седяхте удобно в моя затвор! — Хенри Плантаженет закрачи енергично към вратата. — Само от вас зависи да поправите стореното зло.

Когато стигна до очакващите го войници, кралят се обърна още веднъж и посочи с пръст към пода.

— На колене, сър Магнус, и ми благодарете. — Хенри изчака, докато Магнус падна на колене, и продължи, без да обръща внимание на пламтящото му лице и отчаяно святкащите очи: — Едва когато отведете момичето в Единбург и нито секунда по-рано, ще ви простя, че се противопоставихте на желанието ми и отказахте годежа!

Когато излязоха от селото и приближиха морския бряг, чуха някой да пее. Първоначално Магнус помисли, че е рибар, излязъл с лодката си в гъстата мъгла на залива. Не можа да определи дали гласът беше мъжки или женски, но мелодията звучеше нежно и меланхолично. Думите бяха на странен, неразбираем език.

Рицарите от ескорта също слушаха внимателно. Когато песента заглъхна, мъжете потрепериха и се прекръстиха. Никой не беше идвал в тези далечни земи, обитавани от духове. А в последно време и от множество банди, които въпреки официалния мир продължаваха да кръстосват областите южно от шотландската граница.

Мъглата създаваше призрачно настроение. Откакто минаха по стария римски път, рицарите не можеха да дойдат на себе си. Единият едва не падна от коня, когато от водата изскочи риба.

— Пее някой самотен рибар — опита се да ги успокои Магнус. — Съвсем обикновен смъртен, не воден дух. Заливът е плитък и местните хора не са излезли с лодките си само защото времето е лошо.

Бяха наели едно момче от селото за водач. Иначе рицарите нямаше да намерят каменния път, залян с вода дори по времето на отлива.

— Кога ще започне да се покачва водата? — извика Магнус на момчето. Мъглата приглушаваше думите му.

— След час — отговори то. Беше доста пред тях и се очертаваше само като сянка върху мършавото си муле. — За да се върнете, трябва да изчакате следващия отлив утре сутринта.

— Точно така — промърмори един от рицарите. — Готов съм да спя на камъни, ако се наложи, и в калта, само да знам, че утре ще се върна под слънчевата светлина.

— Не се безпокойте — усмихна се Магнус. — В манастира със сигурност има къща за гости и топла храна. Ще си починем добре.

Той подкара коня си по-близо до момчето. Правеше се на безгрижен, но в действителност сърцето му беше изпълнено със

същата меланхолия като песента.

След два дни и две нощи на гърба на коня продължаваше безуспешно да търси изход. Но нито един от плановете му не беше изпълним и той го знаеше.

Господи, аз я обичам! — искаше да изкрещи той. — Едайн означава всичко за мен. През дългите седмици, които беше прекарал в затвора заради отказа да се сгоди с дъщерята на Уинчестър, убеждението му се беше превърнало в желязна увереност.

Няма сила на света, която да ме принуди да предам Едайн на тамплиерите, за да я отведат в Париж и да я осъдят, повтаряше си той.

От друга страна, размишляваше отчаяно той, кралят не му оставяше избор. Как би могъл да осъди семейството си на вечно проклятие, като наруши рицарската си клетва? Всички, които познаваха краля, бяха чували за дяволската му отмъстителност. Хенри я бе доказал с убийството на скъпия си приятел, архиепископ Томас Бекет.

Една от идеите му беше да избяга с Едайн на север или на островите Оркни. Бягството им със сигурност щеше да успее, но с това осъждаше баща си, майка си, братята и сестрите си на гибел. Кралят щеше да унищожи семейство Фицджулиън, да хвърли баща му в затвора, да направи братята и сестрите му просяци — ако изобщо ги оставеше живи.

Тук размишленията му бяха прекъснати, защото конете се отклониха от пътя и излязоха на брега, където, зарадвани, че най-после са се отървали от водата, разтърсиха глави и бодро изкачиха хълма към манастира. Ездачите също изпитваха облекчение.

Пред портите на манастира Магнус се обърна към ескорта си:

— Чакайте ме тук. Ще изпратя ратаи да поемат конете и да ви отведат в къщата за гости.

Той слезе от коня и подаде юздите на един от спътниците си. След това отиде до портала, за да дръпне шнура на звънеца. Тук, на хълма, слънцето полагаше усилия да пробие мъглата. Птиците, накацали по клоните на дърветата, поздравяваха светлината с весело цвърчене. Все още беше топло, макар че есента беше започнала. В овощната градина ябълките се превиваха под тежестта на богатата реколта.

Малкото прозорче във високата дървена порта се отвори. Появи се кръглото лице на възрастна монахиня с небесносини очи, оброчно от було.

— Аз съм Магнус Фицджулиън — представи се рицарят и се опита да забави лудото биене на сърцето си. — Дошъл съм при абатиса Клотилда по поръчение на крал Хенри II, за да взема една от служителките в манастира. — След това ѝ показа кралското писмо.

Главата на монахинята остана неподвижна, докато погледът ѝ се плъзгаше по сгънатия пергамент с червен печат и лента.

— Чухме за мисията ви — отвърна хладно тя. — Няма да ви пусна да влезете в манастира. Сестрите и абатиса Клотилда са се събрали в църквата и се молят на бога да направи чудо, което да ни предпази от голямото нещастие, което ни носите. — Тя млъкна за момент и устните ѝ затрепериха. — Ще намерите онова, което търсите, в градината с билки, която се намира зад къщата за гости и оборите. Вървете все по стената.

Прозорчето се затвори шумно.

Магнус се огледа. Рицарите на краля бяха отвели конете си в оборите, за да ги разседлят. Двама от тях бяха свалили шлемовете си и седяха на земята, изтощени от дългата езда. Следвайки указанията на монахинята, Магнус тръгна по стената.

Колкото и да се стараеше, той не бе могъл да намери решение.

Никога нямаше да предаде своята прекрасна златна Едайн в ръцете на тамплиерите, за да я измъчват и убият — макар че точно това заповядваха честта му и лоялността към краля.

Не можеше да я скрие в някое далечно място, защото Хенри Плантаженет щеше да отмъсти жестоко на семейството му.

Имаше само един изход, но досега го беше гонил от съзнанието си: трябваше да я убие. Да убия първо нея, помисли си отчаяно Магнус, и после да сложа край на живота си.

Смъртта им щеше да бъде подходящ отговор на безмилостната съдба, която кралят беше отредил на невинните влюбени, чийто единствен грях беше, че не могат да живеят един без друг.

Очевидно не им беше съдено да живеят в някое усамотено местенце, където никой не можеше да ги намери — това беше само мечта. Мечта, чието осъществяване щеше да предизвика неумолимото

отмъщение на краля и да донесе гибелта на граф Морли и семейството му.

Магнус простена мъчително. Ако поемеше тази вина, никога нямаше да е щастлив с Едайн. Щеше да бъде само един пречупен мъж. Никой не би могъл да живее щастливо и спокойно с този страшен товар на съвестта си.

От друга страна обаче, как би могъл да изпълни поръчението на краля и да я отведе в Единбург, след като я обичаше повече от всичко на света? Само чудовище би могло да постави честта над живота на любимата жена.

Магнус стигна до края на стената и блъсна вратата към градината, където монахините отглеждаха зеленчуци и билки.

Между редовете със зеленчуци седеше момиче и въртеше колелото на чекръка. В първия миг не я позна. Слънчевата светлина, приглушена от мъглата, я превърна във видение.

И все пак това беше тя. Също като някога, когато я видя за първи път, седеше с разпусната коса, увита в синята си наметка. Златната коса, нежната кожа и смарагдовозелените очи грееха под лъчите на есенното слънце.

Магнус пое дълбоко въздух, защото при вида ѝ в гърлото му заседна буца. Пръстите му се сключиха около дръжката на камата в колана му.

Очакваше да я види седнала върху сандък с вещи, готова за тръгване. Вместо това тя седеше пред чекръка, заобиколена от зимни зеленчуци, и работеше. Магнус чу ясно бръмченето на вретеното. Около нея имаше кошнички с къдели вълна и скоро набрани ябълки. Най-голямата кошница беше покрита с бяла кърпа. Внезапно между главите цвекло се появи едрата, пухкава бяла котка и мъркайки, се отри в една от кошниците.

— Велики боже, какво прави тя тук?

Против волята му тези думи излязоха от устата му при неочакваната гледка. Беше сигурен, че котката е в тамплиерската резиденция в Единбург. Поклати объркано глава.

Пак се държа като последен глупак! Смаян от появата на котката, дори не поздрави както трябва любимата жена.

При звука на гласа му Едайн рязко вдигна глава.

— Магнус — пошепна тя.

Както винаги, той изглеждаше зашеметяващо с мъжествените черти на лицето и блестящата броня. Ала около широката, предизвикателна уста се бе изписала нова, горчива линия. Кехлибарените очи бяха пълни с болка и дълбока мъка.

Все още го обичам, както в първия ден, установи с тръпнещо сърце тя.

Безмълвно проследи как той свали шлема си и го хвърли между кошниците. Пръстите му се заровиха в червената коса, преди да коленичи пред нея и внимателно да вземе ръката и.

Това не е предишният Магнус, разбра веднага Едайн, докато се гледаха в очите. Безумно смелият победител от безброй турнири, безстрашният воин, комуто всички рицари се възхищаваха, беше изчезнал. Вместо него пред нея стоеше измъчен човек, който не знаеше накъде да поеме и който беше много... опасен. Мъж, притиснат до стената. Един поглед ѝ беше достатъчен да разбере състоянието на духа му. Веднага се запита кой му беше сторил това.

— Какво те мъчи, любими? — попита тихо тя.

— Изпратиха ме да те отведа — отговори дрезгаво той. Гласът му се противеше да изрече страшните думи. — Кралят ми заповяда незабавно да те върна на тамплиерите, които ще те отведат в Париж, за да подложат на изпитание магьосническото ти изкуство.

Тя сложи ръка на бузата му и го погледна невярващо.

— Крал Хенри е изпратил теб? За да ме предадеш на палачите? Знае ли, че се обичаме?

Магнус остана на колене пред нея, стиснал ръката ѝ.

— Не мога да те дам на тамплиерите — пошепна задавено той. — Можем да избягаме в Италия, в Африка или на индийските острови и да забравим този проклет свят. Там ще изградим щастие си.

Върху разрушения живот на други хора. Не беше нужно да го казва.

Господи, колко го обичам, колко е важен за мен, мислеше тя, докато пръстите ѝ нежно милваха гъстата му коса.

Той сведе чело върху коленете ѝ и отчаяно зарови ръце в меката материя на роклята ѝ.

— Мога и да те убия — прозвуча глухо гласът му. — Дълго мислих. Мога да те убия, за да те предпазя от онова, което искат да ти

сторят другите. След това и аз ще потърся смъртта. Със сигурност ще има друга война и няма да ми е трудно да умра.

Той вдигна глава и Едайн видя сълзите, нависнали по дългите му ресници. Неспособна да понесе сълзите в тези смели очи, тя извърна глава.

— Не бива да го правиш — пошепна тя. — Грешно е да посегнеш на живота си.

— По дяволите, ти май не разбираш! Ние сме в капан! И за всичко съм виновен аз! — извика отчаяно той.

Посегна да извади камата от колана си и Едайн затвори очи.

— Прости ми, любима Едайн — произнесе задавено той, — но наистина ли мислиш, че не съм достатъчно мъж, за да пратя и двама ни в отвъдното, където завинаги ще бъдем заедно? — Ръцете му трепереха неудържимо. — Исусе, дори само мисълта за това е непоносима. Ти си моята единствена любов и аз няма да ти причиня ненужна болка. Ще го направя много бързо.

Ала вместо камата извади сгънатия пергамент на краля с червена лента и печат. Взря се в кралското пълномощно, сякаш никога не го беше виждал.

— Велики боже, защо извадих кралския пергамент? — изохка отчаяно той. — Тук е написана волята на крал Хенри!

Едайн улови ръката му, за да му попречи да хвърли пергамента в лехата с цвекло.

— То не е за теб — обясни Магнус, — а за абатиса Клотилда. Тя трябва да те предаде в ръцете ми.

— Да, знам. — Едайн взе кралското писмо и счупи червения печат. Котката се отри в краката на Магнус и замърка. Тъй като дългата ризница му пречеше, Магнус се наведе сковано, но преди да я е докоснал, тя отскочи настрана. Очите ѝ святкаха заплашително. Скри се зад коша, покрит с бяла кърпа, и измяука предизвикателно.

— Махни се оттам — изфуча той. Незнайно защо котката му напомняше за някого.

Посегна отново към Едайн. Ръката му неволно закачи кошницата и свали бялата кърпа.

Тогава страна нещо странно. Магнус замръзна насред движението, неспособен да пусне кърпата. През това време Едайн четеше писмото на краля.

— Ти знаеш ли изобщо какво пише вътре? — извика зарадвано тя. — Виж, Магнус, подписано е лично от краля! Не е нужно да бягаме! Нито да търсим доброволната смърт!

Магнус безмълвно движеше устни. Ръката му конвулсивно стискаше кърпата, с която беше покрита кошницата. Мина доста време, преди да си възвърне дар слово.

— В кошницата има бебе — пошепна задавено той. Едайн вдигна очи от кралското писмо и засия с цялото си лице.

— Името ѝ е Маеве, червената кралица. Защото има твоята коса.

Магнус пусна кърпата. Пелените бяха от избродирания лен, с който се славеха монахините. Розовото бебе, което спеше вътре, се усмихваше блажено насън.

Косата не е моята, каза си той, много по-светла е, червено-златна. Като на майка му.

— Хенри е жесток човек — говореше Едайн и думите ѝ достигаха до него много отдалеч. — Как е могъл да постъпи така с теб! Изпратил те е на път с убеждението, че трябва да избираш между мен и семейството си. Знаеш ли, мисля, че той тъгува много за младия крал Хенри. Чуй какво е написал: „Младите и красиви хора, удостоени с божията милост, не бива да страдат.“ Това сме ние, Магнус — обясни трогнато тя. — Какво си му казал? — Вдигна пергаментата към него и посочи края на писмото. — Крал Хенри те изпраща в Ирландия като господар на тамошните ленни владения на баща ти! И ни дава съгласието си да се оженим!

— Имам дъщеря. — Магнус вдигна кошницата и се опита да разтвори юмручето на спящото бебе. — Нашата дъщеря!

Едайн сложи кралското писмо в скута си и го приглади.

— Следващото ни дете ще е син. Вътрешният глас ми го каза.

Като не получи отговор, тя вдигна глава и установи, че любимият ѝ се отдалечава между лехите с цвекло с кошницата в ръка, забравил света около себе си.

— Върни ми я — извика подире му тя. — Скоро трябва да я нахраня.

Котката Фомор скочи в скута ѝ.

— Не, не сега — каза ѝ Едайн и я бутна.

Рубинът в ухото на животното блесна, когато то се отдалечи обидено.

Едайн се засмя тихо.

— Не бива да ревнуваш — рече примирително тя. — Когато порасне, ще я учиш да язди.

Магнус се върна и застана пред нея.

— Нямахте да те убия — заговори той — и ти го знаеш. Бог ми е свидетел, че идеята беше глупава. Но дни наред търсих изход и бях напълно отчаян.

Едайн взе кошницата от ръцете му.

— Какво щеше да направиш, любов моя?

— Всичко, което ти би поискала от мен. — Той зарови пръсти в червената си коса и се отпусна на земята до нея. — Аз не бих могъл да живея без теб, Едайн. На света няма нищо по-важно от теб и не ме е грижа, че много хора те наричат вещица и твърдят, че омагьосваш бедните души да изпълняват волята ти. Аз никога не съм се чувствал омагьосан от теб. Ти си моят ангел, сърцето ми ти принадлежи. Освен това съм сигурен, че имаш нужда от мен, за да те обичам и закрилям.

Очите ѝ заблестяха.

— Колко си умен... — прошепна тя. Сложи ръка върху неговата, наведе се и го целуна.

Магнус нежно приглади с голямата си ръка златната ѝ коса.

— Мисля, че щях да те отведа при крал Хенри и да го предизвикам. Кълна се във всичко свято, че щях да застана пред краля и пред цялото английско благородничество и да откажа да те предам на тамплиерите! Или на английските епископи! Щях да им заявя, че ти си моята любов, моята жена, и да предизвикам всички на бой.

Ала изведнъж забрави войнствените си намерения и се наведе над кошницата с бебето.

— Каква сладка устичка има, като розова пъпка. Ще я нахраниш ли най-последно?

Едайн сложи червенокосото бебе на гърдите си. Магнус протегна ръка и внимателно обхвана главичката му.

— Червената кралица на Ирландия. — Погледът, който отправи към Едайн над малкия вързоп, беше изпълнен с блаженство.

Едайн се усмихна.

— Червената Маеве от Конахт е била велика кралица. Кралят пише, че от благодарност за великодушието му трябва да кръстим

първото си дете на него. — Тя се засмя развеселено. — Мислиш ли, че дъщеря ни ще се радва да носи името „Хенри Пантаженет“?

Сърцето ѝ преля от любов, когато той отметна глава назад и избухна в луд смях.

Издание:

Катрин Дъовил. Очите на любовта
ИК „Ирис“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.